

อิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องในภาษาไทย

นางสาวตุลยา นครจินดา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

INFLUENCE OF CONTEXT ON THE PROCESSING OF HOMONYMS' SUBORDINATE
MEANINGS IN THAI

Miss Tulaya Nagarachinda

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Linguistics
Department of Linguistics
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2014
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	อิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมาย รองของคำพ้องในภาษาไทย
โดย	นางสาวตุลยา นครจินดา
สาขาวิชา	ภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีราภรณ์ รติธรรมกุล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	อาจารย์ ดร.จุฑามณี อ่อนสุวรรณ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ อรุณมานะกุล)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีราภรณ์ รติธรรมกุล)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ ดร.จุฑามณี อ่อนสุวรรณ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.ศิริรัตน์ ณ ระนอง)

ตุลยา นครจินดา : อิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้อง
ในภาษาไทย (INFLUENCE OF CONTEXT ON THE PROCESSING OF HOMONYMS'
SUBORDINATE MEANINGS IN THAI) อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.ธีรภรณ์ รติ
ธรรมกุล, อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: อ. ดร.จุฑามณี อ่อนสุวรรณ, หน้า.

งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องใน
ภาษาไทยโดยใช้วิธี self – paced reading การทดลองที่ 1 ศึกษาการประมวลผลคำพ้องที่มี
ความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ โดยมีบริบททางความหมายที่เป็น
บริบทใหญ่ (global context) ที่สนับสนุนความหมายหลักหรือความหมายรองของคำพ้อง และบริบท
ข้างเคียง (local context) ที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องและปรากฏหน้าหรือหลังคำพ้อง
จากผลการศึกษาพบว่าไม่เกิด Subordinate Bias Effect โดยผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคที่
มีคำพ้องไม่ต่างกับประโยคที่มีคำควบคุม การทดลองที่ 2 ศึกษาการประมวลผลคำพ้องที่มี
ความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม ความหมายหนึ่งเป็นกริยา โดยมี
บริบททางความหมายที่เป็นบริบทใหญ่ (global context) ที่สนับสนุนความหมายหลักหรือ
ความหมายรองของคำพ้อง และบริบททางไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำพ้องและสนับสนุนความ
หมายรองของคำพ้องเสมอ จากผลการศึกษาพบว่าการเกิด Subordinate Bias Effect โดยผู้ร่วมการ
ทดลองใช้เวลาอ่านประโยคที่มีคำพ้องนานกว่าประโยคที่มีคำควบคุม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า
บริบททางความหมายเพียงอย่างเดียวช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ดีกว่าการ
ผสมผสานกันของบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังพบว่าการขัดแย้งกัน
ของบริบททำให้ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ภาควิชา ภาษาศาสตร์

สาขาวิชา ภาษาศาสตร์

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาหลัก

ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาร่วม

5480140022 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORDS: HOMONYM / SUBORDINATE BIAS EFFECT / CONTEXT / THAI LANGUAGE /
PSYCHOLINGUISTICS

TULAYA NAGARACHINDA: INFLUENCE OF CONTEXT ON THE PROCESSING OF
HOMONYMS' SUBORDINATE MEANINGS IN THAI. ADVISOR: ASST. PROF.
THEERAPORN RATITAMKUL, Ph.D., CO-ADVISOR: CHUTAMANEE ONSUWAN,
Ph.D., pp.

This research aims to study the influence of context on the processing of homonyms' subordinate meaning in Thai using the self-paced reading technique. Experiment 1 studied the processing of biased ambiguous words whose meanings were all nouns. The semantic contexts used in this experiment were the global context which was consistent with either a dominant meaning or subordinate meaning of an ambiguous word, and the local context which was consistent with a subordinate meaning and appeared either before or after an ambiguous word. Results showed that no Subordinate Bias Effect was found. The reading time of target sentences containing biased ambiguous words was not different from those containing control words. Experiment 2 examined the processing of biased ambiguous words whose meanings belonged to different grammatical categories, namely noun and verb. The contexts used in this experiment were the global context which was consistent with either a dominant meaning or subordinate meaning of an ambiguous word. The target words also appeared in a grammatical context that was always consistent with their subordinate meanings. Subordinate Bias Effect was reported in this experiment, since sentences with biased ambiguous words were taken longer to read than those with control words. The findings indicated that the semantic context alone could eliminate Subordinate Bias Effect better than the combination of the grammatical context and semantic context. This study also found that conflicting contexts could slow down reading time of target sentences.

Department: Linguistics

Student's Signature

Field of Study: Linguistics

Advisor's Signature

Academic Year: 2014

Co-Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงไม่ได้หากขาดความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรภรณ์ รติธรรมกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษาทั้งในเรื่องการเรียนและเรื่องส่วนตัวด้วยดีเสมอมา รวมทั้งเอาใจใส่ในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างดีในทุกขั้นตอน ผู้วิจัยตระหนักถึงความทุ่มเทและความเอาใจใส่ของอาจารย์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ อรุณมานะกุล ที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้งานคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ นอกจากนี้ยังให้คำแนะนำในการวิเคราะห์ข้อมูลในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ อีกทั้งยังกรุณาให้คำแนะนำในเรื่องการวางแผนการเรียนอีกด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ ดร. จุฑามณี อ่อนสุวรรณ ที่คอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา รวมทั้งให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเสมอมา ทั้งในเรื่องการเรียนและชีวิตส่วนตัว

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. กุณฑล ตริยะวารังพันธ์ หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ในการทำการทดลองที่เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์นี้ รวมทั้งประชาสัมพันธ์ให้นิสิตที่สนใจมาร่วมทำการทดลอง

ขอขอบคุณ นางสาวธีรณัฐ ศิริวิทยากร ที่ถ่ายทอดวิธีการใช้โปรแกรม E – Prime คอยให้คำปรึกษา และช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการใช้โปรแกรมอย่างเต็มใจ นอกจากนี้ต้องขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกคน รวมถึงเพื่อน ๆ นิสิตภาควิชาภาษาศาสตร์ที่คอยให้กำลังใจ และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานวิจัย จนทำให้ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะที่ได้มาพัฒนา งานวิจัยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ นายปुरुวิชญ์ วัฒนสุข ที่คอยให้กำลังใจและอำนวยความสะดวกทั้งในเรื่องการใช้ชีวิตประจำวันและการเรียน ทำให้ผู้วิจัยมีเวลาในการทุ่มเททำวิทยานิพนธ์มากขึ้น

อนึ่ง ผู้วิจัยขออุทิศวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้กับนายอุดมสิทธิ์ และนางประจิม นครจินดา บิดาและมารดาของผู้วิจัยที่ล่วงลับไปแล้ว ถึงแม้ท่านทั้งสองจะไม่ได้อยู่ชื่นชมกับความสำเร็จของผู้วิจัย แต่ท่านเป็นแรงใจที่สำคัญที่สุดที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	1
สารบัญรูปภาพ.....	1
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	7
1.3 คำถามวิจัย.....	7
1.4 สมมติฐาน.....	7
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 แนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 คำจำกัดความของคำพ้อง.....	10
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับการจัดเก็บความหมายของคำพ้อง.....	12
2.3 ทฤษฎีการประมวลผลคำพ้อง.....	15
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประมวลผลคำพ้อง.....	17
2.4.1 การประมวลผลคำพ้องที่ไม่มีบริบทเกี่ยวข้อง.....	17
2.4.2 การประมวลผลคำพ้องที่มีบริบทเกี่ยวข้อง.....	21
2.5 เกณฑ์การจัดกลุ่มความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้อง.....	37
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	42
3.1 การจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทย.....	42

3.1.1	การจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ.....	43
3.1.2	การจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย.....	45
3.2	การทดลองที่ 1 การทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางความหมายที่ส่งผลต่อการ ประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามตั้งคู่.....	47
3.2.1	ผู้ร่วมการทดลอง	47
3.2.2	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	48
3.2.2.1	คำพ้องและคำควบคุม	48
3.2.2.2	เรื่องสั้น	52
3.2.2.3	โปรแกรมใช้ในการทดลอง	56
3.2.3	วิธีการทดลอง	57
3.2.4	การวิเคราะห์ข้อมูล	58
3.3	การทดลองที่ 2 การทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางความหมายและบริบททาง ไวยากรณ์ที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมาย หนึ่งเป็นกริยา.....	59
3.3.1	ผู้ร่วมการทดลอง	60
3.3.2.1	คำพ้องและคำควบคุม	60
3.3.2.2	เรื่องสั้น	62
3.3.2.3	โปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง	65
3.3.3	วิธีการทดลอง	65
3.3.4	การวิเคราะห์ข้อมูล	65
บทที่ 4	ผลการจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทย	67
4.1	ผลการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ	68
4.2	ผลการจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย.....	70

4.3 ผลการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและ การจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย	71
บทที่ 5 ผลการศึกษาและการอภิปรายผล.....	76
5.1 ผลการทดลองที่ 1 การศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรอง ของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่ความหมายทั้งสองเป็นนามทั้งคู่.....	76
5.1.1 ผลการศึกษา.....	76
5.1.2 อภิปรายผล.....	81
5.2 ผลการทดลองที่ 2 การศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรอง ของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่ความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีก ความหมายหนึ่งเป็นกริยา	86
5.2.1 ผลการศึกษา.....	86
5.2.2 อภิปรายผล.....	90
บทที่ 6 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ	94
6.1 สรุปผลการศึกษา	94
6.2 ข้อเสนอแนะ	99
.....	103
รายการอ้างอิง	103
ภาคผนวก.....	108
ภาคผนวก ก. ตารางแสดงค่าความถี่ของความหมายของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทย แห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย	109
(หมายเหตุ: คำพ้องในลำดับ 1 – 40 เป็นคำพ้องที่นำไปใช้ในงานวิจัยนี้).....	109
ภาคผนวก ข. ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทย แห่งชาติและการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย	116
ภาคผนวก ค. ค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้องและคำควบคุม	121

ภาคผนวก ง. เรื่องสั้นของคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่.....	123
ภาคผนวก จ. เรื่องสั้นของคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา.....	145
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	162

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 แสดงคำและวลีที่ใช้ทดสอบในงานของ Brown (2008).....	14
ตารางที่ 2 แสดงคำพ้องที่คัดเลือกมาจากพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน	44
ตารางที่ 3 แสดงรายการคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและคำควบคุมที่เป็นคู่กัน	51
ตารางที่ 4 แสดงเงื่อนไขในการทดลองของกลอน/ลูกบิต	55
ตารางที่ 5 แสดงรายการคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม	61
ตารางที่ 6 แสดงเงื่อนไขในการทดลองของสวน/แขง.....	64
ตารางที่ 7 แสดงกลุ่มของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ	69
ตารางที่ 8 แสดงกลุ่มของคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย.....	71
ตารางที่ 9 แสดงคำพ้องที่มีกลุ่มตรงกันที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มคำ พ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย.....	73
ตารางที่ 10 คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน	75
ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่แบ่งตามตัวแปร	77
ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย	78
ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำ พ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม	79
ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่แบ่งตามตัวแปรในด้านปริบท ใหญ่ และประเภทของคำ.....	87
ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย	88
ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำ พ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม	89

สารบัญรูปร่าง

ภาพที่ 1 แสดงการสืบค้นคำควบคุม.....	49
ภาพที่ 2 แบบสอบถามเพื่อทดสอบความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำพ้อง.....	58
ภาพที่ 3 รูปแบบของตัวอักษรแบบ monospaced.....	100

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ปริบทเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการประมวลผลความหมายในระดับคำ หากผู้ใช้ภาษาเข้าใจความหมายของข้อมูลที่ปรากฏในปริบทแล้วนั้น ความเข้าใจในข้อมูลดังกล่าวย่อมจะส่งผลต่อความเข้าใจความหมายในระดับคำด้วย ดังเช่นผลการทดลองของ Wiley และ Rayner (2000) ที่พบว่าหากปริบทที่เป็นหัวข้อเรื่องมีความหมายสอดคล้องกับความหมายของคำเป้าหมายที่มีความหมายเดียวในข้อความหนึ่ง ๆ จะทำให้ระยะเวลาในการประมวลผลคำดังกล่าวเร็วกว่าระยะเวลาในการประมวลผลคำเดียวกันโดยปราศจากปริบท ซึ่งระยะเวลาในการประมวลผลคำที่เร็วขึ้นเมื่อมีปริบทนั้น แสดงให้เห็นว่าปริบทมีอิทธิพลต่อความเข้าใจความหมายในระดับคำ กล่าวคือ ปริบททำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำนั้นเร็วขึ้น ส่วนในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความหมายหลักและความหมายรอง ถึงแม้ปริบทจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียงก็ไม่สามารถทำให้เวลาในการประมวลผลเร็วกว่าเวลาในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ปราศจากปริบท ซึ่งโดยทั่วไปแล้วปริบทควรทำให้เกิดความเข้าใจความหมายในระดับคำมากขึ้น ดังนั้นระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงในปริบทควรจะน้อยกว่าระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยปราศจากปริบท ด้วยเหตุนี้เองทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าปริบทมีอิทธิพลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียงในภาษาไทยอย่างไร

คำพ้องรูปพ้องเสียง (homonym) เป็นคำประเภทหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่ศึกษาคำพ้องรูปพ้องเสียงจำนวนมาก เนื่องจากคำพ้องรูปพ้องเสียงทำให้เกิดความไม่ชัดเจนหรือกำกวมขึ้นในภาษา ทั้งนี้เป็นเพราะคำพ้องรูปพ้องเสียงมีเพียงรูปเดียวแต่มีหลายความหมาย เมื่อผู้อ่านพบคำพ้องรูปพ้องเสียงปรากฏอยู่เดี่ยว ๆ โดยปราศจากปริบททำให้ยากที่จะคาดเดาความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงนั้น ด้วยเหตุนี้เองทำให้เกิดข้อสงสัยว่าความหมายเดียวหรือหลายความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงจะถูกระงับ นอกจากคำพ้องรูปพ้องเสียงจะทำให้เกิดความกำกวมในภาษาแล้ว คำพ้องรูปพ้องเสียงยังมีจำนวนมากในภาษาอังกฤษอีกด้วย (Twilley, Dixon, Taylor, & Clark, 1994) จากการศึกษาของ Britton (1978) อ้างถึงใน Twilley และคณะ (1994) พบว่าร้อยละ 44 ของคำในภาษาอังกฤษที่สุ่มตัวอย่างออกมานั้น มีมากกว่าหนึ่งความหมาย และร้อยละ 85 ของคำในภาษาอังกฤษที่มีความถี่ในการใช้สูงต่างก็มี

มากกว่าหนึ่งความหมายเช่นเดียวกัน ซึ่งการที่คำพ้องรูปพ้องเสียงมีรูปเดียวแต่มีหลายความหมายและมีจำนวนมากในภาษาทำให้เกิดปัญหาในการประมวลผลภาษาของมนุษย์ได้ (Simpson & Krueger, 1991)

Foss (1970) เป็นนักภาษาศาสตร์คนแรก ๆ ที่ทำการศึกษาเรื่องการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยการใช้ phoneme – monitoring technique หรือการให้ผู้ร่วมการทดลองตอบสนองโดยการกดปุ่มเมื่อได้ยินหน่วยเสียง (phoneme) ที่กำหนด ซึ่งหน่วยเสียงดังกล่าวจะปรากฏอยู่หลังคำที่ต้องการทดสอบ และมีการวัดระยะเวลาในการตอบสนองของผู้ร่วมการทดลอง ทั้งนี้ก็เพื่อสังเกตระยะเวลาในการประมวลผลคำที่ต้องการทดสอบ จากการศึกษาพบว่าผู้ร่วมการทดลองตอบสนองช้ากว่าเมื่อคำข้างหน้าหน่วยเสียงเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง และตอบสนองได้เร็วกว่าเมื่อคำข้างหน้าเป็นคำที่มีความหมายเดียว (คำไม่กำกวม) จากการศึกษาที่ผู้ร่วมการทดลองกดปุ่มช้ากว่าเมื่อคำข้างหน้าเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง ชี้ให้เห็นว่ามีการกระตุ้นความหมายมากกว่าหนึ่งความหมายในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียง เมื่อมีการกระตุ้นความหมายมากกว่าหนึ่งความหมายจึงใช้เวลาในการตีความนานกว่าคำที่มีความหมายเดียว แต่อย่างไรก็ตาม Cairns และ Kameran (1975) มองว่าการทดลองโดยใช้ phoneme – monitoring technique เป็นการศึกษาเพียงผลกระทบของการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียง เนื่องจากไม่ได้วัดระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียง ณ เวลาที่มีการประมวลผลจริง ๆ (online processing) หากแต่วัดระยะเวลาการประมวลผลคำจากหน่วยเสียงที่ตามมา

การทดสอบการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยศึกษาระยะเวลาในการมองคำในประโยคทดลองของผู้ร่วมการทดลองของ Duffy, Morris และ Rayner (1988) ก็ให้ผลที่สอดคล้องกับงานของ Foss (1970) แต่ในการทดลองนี้ได้แบ่งคำพ้องรูปพ้องเสียงออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน (balanced ambiguous word) หรือคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ผู้ใช้ภาษามีความคุ้นเคยกับความหมายทั้งหมดเท่า ๆ กัน เช่น *punch* ที่มีความหมายว่า “เครื่องดื่มผสมน้ำผลไม้รวมที่ผสมแอลกอฮอล์” และ “ชก” โดยผู้ใช้ภาษาค้นเคยความหมายของ *punch* ที่หมายถึง “เครื่องดื่มชนิดหนึ่ง” และ “ชก” อย่างเท่า ๆ กัน และคำพ้องกลุ่มที่ 2 คือ คำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน (biased ambiguous word) หรือคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ผู้ใช้ภาษาค้นเคยกับความหมายหนึ่งมากกว่าความหมายอื่น ๆ ที่เหลือ เช่น *bark* ที่หมายถึง “เสียงเห่าของสุนัข” และ “เปลือกไม้” ผู้ใช้ภาษาค้นเคยกับความหมายของ *bark* ที่หมายถึง “เสียงเห่าของสุนัข” มากกว่าความหมายที่หมายถึง “เปลือกไม้” จากการทดลองนี้พบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการมองคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมาย

ใกล้เคียงกันนานกว่าคำที่มีความหมายเดียว ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีการกระตุ้นมากกว่าหนึ่งความหมาย ในการตีความคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน ส่วนในคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันนั้น ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการมองคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยต่างกันเท่า ๆ กับคำที่มีความหมายเดียว ทั้งนี้เนื่องจากในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน มีการกระตุ้นเพียงความหมายเดียว ซึ่งความหมายนั้นคือความหมายที่มีความคุ้นเคยทางความหมายมากกว่าความหมายอื่น ๆ การกระตุ้นเพียงความหมายเดียวทำให้ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงดังกล่าวเท่ากับระยะเวลาในการกระตุ้นคำความหมายเดียว การทดลองนี้นอกจากจะช่วยยืนยันผลการทดลองของงานก่อนหน้าแล้ว ยังบ่งชี้ว่าระดับความคุ้นเคยทางความหมายก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียง

การศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงก็ได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์ชาวไทย เช่นกัน เช่นงานของ ธนยธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ที่ศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยใช้วิธีการตัดสินใจ (lexical decision) จากผลการศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยใช้วิธีการตัดสินใจ (lexical decision) พบว่าคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันใช้เวลาในการประมวลผลนานกว่าคำที่มีความหมายเดียว และคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันใช้เวลาในการประมวลผลเท่ากับคำที่มีความหมายเดียว ซึ่งผลการทดลองนี้ก็มีความสอดคล้องกับทั้งงานของ Foss (1970) และ Duffy และคณะ (1988)

ประเด็นที่สำคัญในการศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงประเด็นหนึ่งคือ ปริบทมีอิทธิพลต่อการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงอย่างไร Swinney (1979) ได้ศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงในปริบทโดยใช้วิธี cross - modal priming คือการให้ผู้ร่วมการทดลองฟังประโยคที่มีคำพ้องรูปพ้องเสียง ในขณะเดียวกันก็ให้ตัดสินใจว่าคำที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นคำหรือไม่ ผลการศึกษาพบว่าในกรณีที่คำเป้าหมายปรากฏหลังคำพ้องรูปพ้องเสียงทันที ระยะเวลาในการอ่านคำเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องรูปพ้องเสียง ทั้งที่สอดคล้องกับปริบทและไม่สอดคล้องกับปริบทข้างหน้าคำพ้องรูปพ้องเสียง เร็วกว่าคำเป้าหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียง แสดงให้เห็นว่าปริบทที่สนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งไม่ช่วยให้เกิดการกระตุ้นเพียงความหมายเดียว ในทางกลับกันมีการกระตุ้นความหมายทั้งสองความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียง ไม่ว่าคำเป้าหมายที่ตามมาจะสอดคล้องกับความหมายใดของคำพ้องรูปพ้องเสียง ระยะเวลาในการอ่านคำเป้าหมายนั้นก็เร็วกว่าคำเป้าหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียง อย่างไรก็ตามเมื่อคำเป้าหมายเกิดหลังคำพ้องรูปพ้อง

เสียง 2 - 3 พยางค์ มีเพียงคำเป้าหมายที่สอดคล้องกับบริบทหน้าคำพ้องรูปพ้องเสียงเท่านั้นที่มีระยะเวลาในการอ่านเร็วกว่าคำที่มีความหมายไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในเวลาไม่นานหลังจากผู้ร่วมการทดลองพบคำพ้องรูปพ้องเสียง บริบทจะเข้ามามีบทบาทในการเข้าถึงความหมายที่เกี่ยวข้องของคำนั้น กล่าวคือ บริบทช่วยกระตุ้นความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงที่สอดคล้องกับบริบท ส่งผลให้มีเพียงคำเป้าหมายที่มีความหมายสอดคล้องกับบริบทเท่านั้นที่ถูกกระตุ้น ทำให้คำดังกล่าวมีระยะเวลาอ่านเร็วกว่าคำเป้าหมายประเภทอื่น ๆ ที่มีความหมายไม่สอดคล้องกับความหมายที่ถูกกระตุ้น

ในเวลาต่อมา Patch และ Rayner (1993) ได้ศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยศึกษาจากระยะเวลาในการมองคำเป้าหมาย (eye fixation) พบว่าในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน หากบริบทที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องรูปพ้องเสียงเอื้อต่อการตีความความหมายรอง ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันจะนานกว่าคำที่มีความหมายเดียว Patch และ Rayner ได้อธิบายว่าที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องจากเมื่อบริบทอยู่ข้างหน้าคำพ้องรูปพ้องเสียงและเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียงจะทำให้ความหมายรองถูกกระตุ้นเร็วขึ้นจนอยู่ในระดับเดียวกับความหมายหลัก เกิดการแข่งกันของความหมายทั้งสองความหมาย การกระตุ้นทั้งสองความหมายไปพร้อม ๆ กันนั้นทำให้เกิดความล่าช้าในการตีความอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งปรากฏการดังกล่าวเรียกว่า Subordinate Bias Effect หรือ SBE

การศึกษาของ Kambe, Rayner และ Duffy (2001) ต้องการทดสอบว่า Subordinate Bias Effect จะลดลงหรือไม่หากเพิ่มบริบทที่เป็นหัวข้อเรื่อง หรือบริบทใหญ่ (global context) เข้าไป จากเดิมที่มีเพียงบริบทที่อยู่หน้าคำพ้องรูปพ้องเสียง หรือเรียกว่าบริบทข้างเคียง (local context) เท่านั้น Kambe และคณะ ตั้งสมมติฐานว่าหากบริบททั้งสองอยู่ข้างหน้าคำพ้องรูปพ้องเสียงและเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียง บริบททั้งสองจะช่วยกันทำให้ความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียงถูกกระตุ้นเร็วกว่าความหมายหลัก ส่งผลให้ระยะเวลาในการมองคำพ้องรูปพ้องเสียงเร็วกว่าคำที่มีความหมายเดียว และจะช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ แต่อย่างไรก็ตามจากการทดลองพบว่าการที่มีบริบททั้งบริบทใหญ่และบริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำพ้องรูปพ้องเสียง และบริบททั้งสองเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียง ก็ไม่สามารถช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้อย่างใด

งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงที่กล่าวมาข้างต้น ใช้บริบททางความหมายในการศึกษาทั้งสิ้น แต่ในงานของ Tanenhaus, Leiman และ Seidenberg (1979) ได้สนใจศึกษาอิทธิพลของบริบททางไวยากรณ์ที่มี

ผลต่อการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียง โดยงานศึกษาที่ใช้ Naming latency paradigm หรือการให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านออกเสียงคำเป้าหมายที่มีความหมายสอดคล้องกับคำพ้องรูปพ้องเสียง ซึ่งคำเป้าหมายดังกล่าวเกิดหลังคำพ้องรูปพ้องเสียงในระยะเวลาที่แตกต่างกัน จากการทดลองนี้พบว่าหากคำเป้าหมายเกิดหลังคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ 0 มิลลิวินาที ไม่ว่าจะใช้เวลาในการประมวลผลเท่ากัน หากคำเป้าหมายเกิดหลังคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ 200 มิลลิวินาที คำเป้าหมายที่มีความสอดคล้องกับประเภททางไวยากรณ์ของคำพ้องรูปพ้องเสียงจะใช้เวลาในการประมวลผลเร็วกว่าคำเป้าหมายอื่น ๆ ที่ประเภททางไวยากรณ์ไม่สอดคล้องกับประเภททางไวยากรณ์ของคำพ้องรูปพ้องเสียง จากผลการศึกษาของ Tanenhaus และคณะ ช่างตัน แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านประเภททางไวยากรณ์มีส่วนช่วยให้มีการเลือกความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าปัจจัยดังกล่าวจะเข้ามามีบทบาทหลังจากที่มีการกระตุ้นความหมายทั้งหมดของคำพ้องรูปพ้องเสียงไปแล้วก็ตาม

แต่ถึงแม้ว่าจะมีการศึกษาเรื่องการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงจำนวนมาก แต่เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงนั้นแตกต่างกันไปในแต่ละงาน เช่น งานของ Twilley และคณะ (1994) ได้จัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงโดยใช้ค่าความถี่ในการปรากฏของความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงเป็นข้อมูลในการจัดกลุ่ม ในงานนี้ให้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษบอกคำที่นึกถึงคำแรกเมื่อพบคำพ้องรูปพ้องเสียง จากนั้นให้ผู้ตัดสินตัดสินว่าคำที่ผู้ร่วมการทดลองนึกถึงเป็นคำแรกเกี่ยวข้องกับความหมายใด จากนั้นมีการบันทึกค่าความถี่ของการปรากฏของแต่ละความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงหลังจากการจัดกลุ่มทางความหมายของผู้ตัดสิน ค่าความถี่ของความหมายของคำพ้องหนึ่ง ๆ ที่ได้จากการจัดกลุ่มถือว่าเป็นค่าความคุ้นเคยของความหมายนั้น ๆ ของผู้ใช้ภาษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้ผู้ตัดสินนี้อาจจะทำให้ผลการศึกษาลาดเคลื่อนไปได้ เนื่องจากผู้ตัดสินอาจจะไม่ได้ตัดสินความหมายไปในความหมายที่ผู้ร่วมการทดลองตั้งใจก็เป็นได้

งานของฉันทธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ได้จัดทำเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงไว้เช่นกัน โดยจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงจากการตอบแบบสอบถามของผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกระดับของความคุ้นเคยของความหมายที่ให้ไว้ในแบบทดสอบ จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ว่าความหมายใดของคำพ้องรูปพ้องเสียงที่กลุ่มตัวอย่างมีความคุ้นเคยมากและน้อยตามลำดับ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้ตัวเลขเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มระดับความคุ้นเคยทางความหมายนั้นไม่เหมาะสมเท่าใดนัก เนื่องจากความมากน้อยของแต่ละบุคคลไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งความแตกต่างระหว่างบุคคลนี้เองอาจจะทำผลการศึกษาบิดเบือนไปได้

การจัดกลุ่มของคำพ้องของ Fedorenko, Piantadosi และ Gibson (2012) ที่ให้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษตัดสินประเภททางไวยากรณ์ของคำพ้องที่มีความหมายเป็นทั้งนามและกริยา จากนั้นจึงนำคำพ้องมาจัดกลุ่มอีกครั้งโดยผ่าน elicited production task หรือการให้กลุ่มตัวอย่างแต่งประโยคจากคำพ้องที่กำหนดให้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าในงานของ Fedorenko และคณะ ประกอบด้วยคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยาเพียงอย่างเดียว ยังไม่ครอบคลุมไปถึงคำพ้องในประเภทอื่น ๆ เช่น คำพ้องที่มีความหมายทั้งหมดเป็นนาม คำพ้องที่มีความหมายทั้งหมดเป็นกริยา เป็นต้น

จากข้อจำกัดในเรื่องเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเสนอเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงจากความรู้ในการปรากฏของความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียงจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus หรือ TNC) เนื่องจากเป็นคลังข้อมูลขนาดใหญ่ มีข้อมูลตัวอย่างการใช้ภาษาไทยจำนวนมากถึง 14 ล้านคำ นอกจากนี้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติยังถูกรวบรวมมาจากหลายแหล่ง เช่น หนังสือพิมพ์ กฎหมาย นิยาย ฯลฯ (Aroonmanakun, Tansiri, & Nittayanuparp, 2009) ซึ่งข้อมูลจากแหล่งข้อมูลจำนวนมากและมีความหลากหลายดังกล่าวสามารถใช้เป็นตัวแทนของการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ กันได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังจะสอบถามผู้ที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ควบคู่ไปด้วย โดยการให้แต่งประโยคจากคำพ้องรูปพ้องเสียงที่กำหนดให้ และวิเคราะห์ความถี่จากคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง การใช้ทั้งสองเกณฑ์ควบคู่กันนี้ก็เพื่อให้เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงในงานนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

งานวิจัยที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่าปัจจัยทั้งในด้านบริบทและประเภททางไวยากรณ์ต่างก็มีส่วนช่วยในการตีความความหมายของคำพ้องรูปพ้องเสียง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าในภาษาไทย หากบริบทมีความสอดคล้องกับความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียง และบริบททางไวยากรณ์ของบริบทสอดคล้องกับประเภททางไวยากรณ์ของความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียง จะช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้หรือไม่ ความสอดคล้องดังกล่าวจะช่วยให้ความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียงถูกกระตุ้นเร็วกว่าการกระตุ้นความหมายหลัก จนทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองเพียงความหมายเดียวหรือไม่ ผู้วิจัยจะศึกษาเรื่องอิทธิพลของความหมายและประเภททางไวยากรณ์ที่ส่งผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องรูปพ้องเสียงในภาษาไทย โดยผู้วิจัยจะทำการศึกษาการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายย่อยเป็นนามทั้งคู่ เช่น *กระท่อม* “เรือนเล็ก ๆ ทำพออยู่ได้” และ “ชื่อไม้ต้นขนาดกลางชนิด *Mitragyna speciosa* (Korth.) ใบมีรสขม กินแล้วเมา เป็นยาเสพติด” เป็นต้น และคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายย่อยเป็นนามและกริยา เช่น *สวน* “พื้นที่ที่ปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก อาจมีชนิดเดียวหรือหลายชนิดรวมกัน” และ “อาการที่เคลื่อนไปทิศตรง

ข้ามภายในเส้นทางเดียวกัน,ย้อน,โต้กลับ” เป็นต้น ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจะเรียกคำพ้องรูปพ้องเสียงว่า คำพ้อง เพื่อความสะดวก

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบทใหญ่ (global context) และบริบทข้างเคียง (local context) ที่มีผลต่อการ ประมวลผลความหมายรองของคำพ้อง
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางไวยากรณ์ที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้อง

1.3 คำถามวิจัย

1. ปฏิสัมพันธ์ของบริบทใหญ่และบริบทข้างเคียงมีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องหรือไม่ อย่างไร
2. บริบททางไวยากรณ์ของคำพ้องมีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องหรือไม่ อย่างไร

1.4 สมมติฐาน

1. เวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องจะนานกว่าเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม แม้ว่าบริบทใหญ่และบริบทข้างเคียงจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง
2. เวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องจะไม่แตกต่างกับเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม เมื่อบริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการศึกษาการประมวลผลคำประเภทอื่น ๆ ในภาษาไทย
2. เป็นข้อมูลในการสนับสนุนหรือคัดค้านทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการประมวลผลคำพ้องในบริบท

1.6 นิยามเชิงปฏิบัติการ

1. **คำพ้อง** หมายถึง คำพ้องรูปพ้องเสียง หรือคำที่มีรูปเขียนเหมือนกัน ใช้พยัญชนะ สระ เครื่องหมายวรรณยุกต์ มีตัวสะกดและตัวการันต์อย่างเดียวกัน อ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่มีความหมายต่างกัน
2. **คำควบคุม** หมายถึง คำความหมายเดียวที่นำมาใช้เพื่อเปรียบเทียบระยะเวลาที่ใช้ในการประมวลผลกับคำพ้อง
3. **Subordinate Bias Effect** หมายถึง ปรากฏการณ์ในการประมวลผลคำพ้องรูปพ้องเสียงที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน โดยระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องนานกว่าคำควบคุม เมื่อปรับข้างหน้าสนับสนุนความหมายรอง
4. **บริบทใหญ่ (Global Context)** หมายถึง บริบทที่เป็นหัวข้อเรื่องของเรื่องสั้นที่ใช้ทดสอบ
5. **บริบทข้างเคียง (Local Context)** หมายถึง บริบทที่อยู่ใกล้คำพ้อง
6. **Global Dominant – Local After (GDA)** หมายถึง เงื่อนไขในการทดลองที่บริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และบริบทข้างเคียงที่อยู่หลังคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง
7. **Global Dominant – Local Before (GDB)** หมายถึง เงื่อนไขในการทดลองที่บริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และบริบทข้างเคียงที่อยู่หน้าคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง
8. **Global Subordinate – Local After (GSA)** หมายถึง เงื่อนไขในการทดลองที่บริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง และบริบทข้างเคียงที่อยู่หลังคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง
9. **Global Subordinate – Local Before (GSB)** หมายถึง เงื่อนไขในการทดลองที่บริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง และบริบทข้างเคียงที่อยู่หน้าคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง

10. **Global Dominant (GD)** หมายถึง เจื้อนไขในการทดลองที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และปริบททางไวยากรณ์ที่อยู่หน้าและหลังคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง
11. **Global Subordinate (GS)** หมายถึง เจื้อนไขในการทดลองที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง และปริบททางไวยากรณ์ที่อยู่หน้าและหลังคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง

บทที่ 2

แนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องอิทธิพลของปริบทและประเภททางไวยากรณ์ของคำที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องในภาษาไทย มีแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 2.1 คำจำกัดความของคำพ้อง
- 2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับการจัดเก็บความหมายของคำพ้อง
- 2.3 ทฤษฎีการประมวลผลคำพ้อง
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการประมวลผลคำพ้อง
 - 2.4.1 การประมวลผลคำพ้องที่ไม่มีบริบทมาเกี่ยวข้อง
 - 2.4.2 การประมวลผลคำพ้องที่มีบริบทมาเกี่ยวข้อง
- 2.5 เกณฑ์การจัดกลุ่มความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้อง
- 2.1 คำจำกัดความของคำพ้อง

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้แบ่งคำพ้องออกเป็น 3 ประเภทคือ คำพ้องความ คำพ้องเสียง และคำพ้องรูป คำพ้องความ (synonym) หมายถึง คำหลายคำที่มีความหมายเดียวกันหรือคล้ายกัน เช่น ดับขันธุ์ เสด็จสวรรคต ทิวศต สิ้นพระชนม์ ถึงแก่กรรม ดับสังขาร ฯลฯ ซึ่งคำทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นล้วนแปลว่า “ตาย” ทั้งสิ้น (ราชบัณฑิตยสถาน)

ส่วนคำพ้องเสียง (homophone) หมายถึงคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่ตัวเขียนและความหมายต่างกัน เช่น กาน แปลว่า “ตัดเพื่อให้แตกกิ่งใหม่” เช่น กานกิ่งไม้, การ แปลว่า “งาน, กิจกรรม”, กาล แปลว่า “เวลา”, กาส แปลว่า “ดำ”, การณ์ แปลว่า “เหตุ”, กาญจน์ แปลว่า “ทอง” เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน)

คำพ้องรูป (homograph) คือคำที่มีรูปเขียนเหมือนกัน ใช้พยัญชนะ สระ เครื่องหมายวรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์อย่างเดียวกัน แต่มีความหมายต่างกัน คำพ้องรูปมีทั้งที่อ่านออกเสียงต่างกันและออกเสียงเหมือนกัน คำพ้องรูปที่อ่านออกเสียงต่างกัน (heterophonic

homograph) เช่น คำว่า เสลา (อ่านว่า สะ-เลลา) เป็นชื่อไม้ต้น มีดอกสีม่วงและสีขาว และยังมี ความหมายว่า “งาม” เช่น ใน สลักเสลา แปลว่า “สลักให้งาม” หากอ่านว่า เส-ลา แปลว่า “ภูเขา”

คำพ้องรูปที่อ่านออกเสียงเหมือนกัน หรือเรียกอีกอย่างว่าคำพ้องรูปพ้องเสียง (homonym) เช่น คำว่า ชัน ที่แปลว่า “ภาชนะสำหรับตักน้ำ”, ชัน ที่เป็น “กิริยาของไก่และนกบางชนิด”, ชัน ที่ แปลว่า “ทำให้ตั้ง, ทำให้แน่น” เช่น ชันชะเนาะ หรือ “หมุนเครื่องใช้บางอย่าง” เช่น ชันกว้าน ชัน สมอ และ ชัน ที่แปลว่า “ฆ่า” หรือ “นิกายากหัวเราะ” (ราชบัณฑิตยสถาน) แต่อย่างไรก็ตามใน งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจะเรียกคำพ้องรูปพ้องเสียงว่า “คำพ้อง” เพื่อความสะดวก

ฉันยธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ได้แบ่งคำพ้องรูปพ้องเสียง (homonym) หรือในที่นี้เรียกว่าคำ พ้อง ออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ กลุ่มแรก คือคำพ้องที่มีความคลุมเคลือทางความหมายต่างกัน (biased ambiguous word) กล่าวคือ เป็นคำที่มีหลายความหมายและบางความหมายของคำนั้นมีความเด่น กว่าความหมายอื่น ๆ เช่น คน ผู้ใช้มีความคลุมเคลือกับความหมายที่หมายถึง “มนุษย์” มากกว่า ความหมายที่หมายถึง “กิริยาที่เอามือหรือสิ่งอื่นกวานเพื่อทำสิ่งทีนอนกันหรือที่เกาะกันอยู่เป็นกลุ่ม เป็นก้อนให้กระจายขยายตัว หรือกวานสิ่งต่าง ๆ ให้เข้ากัน” คำพ้องกลุ่มที่ 2 คือ คำพ้องที่มี ความคลุมเคลือทางความหมายใกล้เคียงกัน (balanced ambiguous word) หรือคำพ้องที่ผู้ใช้ภาษามี ความคลุมเคลือกับความหมายย่อย ๆ ของคำดังกล่าวใกล้เคียงกัน เช่น เยี่ยม ที่ผู้ใช้มีความคลุมเคลือทั้ง ความหมายที่หมายถึง “ไปหาเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบหรือเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์” และความหมาย ที่หมายถึง “ยอด ยิ่ง เเด่น เลิศ” อย่างเท่า ๆ กัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

คำพ้องมีลักษณะใกล้เคียงกับคำหลายความหมาย (polysemy) จึงมักมีการศึกษาคำพ้องไป พร้อม ๆ กับคำหลายความหมาย ซึ่งคำหลายความหมายคือคำที่มีรูปเขียนเหมือนกัน ออกเสียง เช่นเดียวกัน มีความหมายต่างกัน ความหมายย่อย ๆ ที่มีความแตกต่างกันนั้นยังมีความเกี่ยวข้องกัน อยู่ (Saeed, 1997) ยกตัวอย่างเช่น เดิน ที่หมายถึง “ยกเท้าก้าวไปข้างหน้า ย่างเท้า เคลื่อนที่ไปด้วย เท้า”, “เคลื่อนไปด้วยกำลังต่าง ๆ”, “ทำให้เครื่องจักร เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องยนต์ เริ่มทำงาน”, “ทำ ให้เคลื่อนไป” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ซึ่งความหมายของ “เดิน” ที่ยกมานั้นต่างก็มีความหมาย เกี่ยวกับการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าทั้งสิ้น

ในบางครั้งคำพ้องและคำหลายความหมายมักถูกจัดอยู่ในประเภทคำเดียวกัน คือคำกำกวม (ambiguous word) เนื่องจากคำทั้งสองประเภททำให้เกิดการตีความความหมายได้หลายความหมาย เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม คำทั้งสองประเภทมีความแตกต่างกันในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความหมาย ย่อย ๆ กล่าวคือ คำพ้องมีความหมายย่อย ๆ ที่มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ส่วนความหมายย่อย ๆ

ของคำหลายความหมายนั้น ถึงแม้จะมีความแตกต่างกัน แต่ความหมายเหล่านั้นยังมีความเกี่ยวข้องกันอยู่ ถึงแม้ว่าจะมีงานวิจัยจำนวนมากศึกษาคำพ้องและคำหลายความหมายควบคู่กันไป แต่ในงานวิจัยนี้จะมุ่งศึกษาเฉพาะคำพ้องเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับการจัดเก็บความหมายของคำพ้อง

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บความหมายของคำพ้องมีอยู่เป็นจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่ การศึกษาเกี่ยวกับการจัดเก็บความหมายของคำพ้องจะศึกษาควบคู่ไปกับการจัดเก็บความหมายของคำหลายความหมาย ทั้งนี้ก็เพื่อศึกษาลักษณะการจัดเก็บความหมายในระดับคำโดยรวม อย่างไรก็ตาม อย่งไรก็ดี แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บความหมายของคำพ้องมีความหลากหลาย ได้แก่ แนวความคิดของ Kintsch (2001) ที่เสนอทฤษฎีที่มีชื่อว่า Latent Semantic Analysis (LSA) โดย Latent Semantic Analysis ใช้เทคนิคทางคณิตศาสตร์จำลองพื้นที่ทางความหมายโดยอ้างอิงข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาเขียนที่เป็นบทอ่านของนักเรียนชาวอเมริกันตั้งแต่เกรด 3 - 14 ขนาด 11 ล้านคำ ข้อมูลดิบเป็นข้อมูลที่เป็นข้อความและคำที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้น แนวคิดนี้สนใจศึกษาข้อมูลความถี่ในการปรากฏร่วมกันของคำและข้อความในคลังข้อมูล จากการศึกษาพบว่าปริบททางไวยากรณ์และปริบททางความหมายทำให้เกิดการเลือกความหมายที่เหมาะสมของคำ นำไปสู่แนวความคิดที่ว่ารูปทางเสียงของคำหลายความหมาย (phonological form) มีความเชื่อมโยงกับรูปแทนความหมายเดียว (semantic representation) ไม่ได้แยกออกไปเป็นความหมายย่อย ๆ โดยความหมายที่เหมาะสมจะถูกปรับให้เหมาะสมกับปริบท ในคำพ้องก็เช่นกัน ความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกันของคำพ้องทั้งหมดจะอยู่ร่วมกันในรูปแทนความหมายหนึ่งและจะมีความเชื่อมโยงกันกับรูปทางเสียง โดยรูปแทนความหมายหนึ่งของคำพ้องนั้นจะถูกแยกแยะเป็นความหมายที่ถูกต้องได้ด้วยปริบทที่อยู่โดยรอบ

ผลการศึกษาของ Klein และ Murphy (2001) มีความแตกต่างกับทฤษฎี Latent Semantic Analysis (LSA) ที่ระบุว่ารูปทางเสียงของคำหลายความหมาย (phonological form) มีความเชื่อมโยงกับรูปแทนความหมายเดียว (semantic representation) ของ Kintsch (2001) เป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ดีก็ยังสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าความหมายแต่ละความหมายของคำที่มีรูปเดียวกันจะมีรูปแทนความหมายเป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะความหมายของคำนั้นจะเกี่ยวข้อง (คำหลายความหมาย) หรือไม่เกี่ยวข้องกัน (คำพ้อง) Klein และ Murphy ได้ทำการทดลองโดยให้ผู้ร่วมการทดลองตอบคำถามว่าวลีที่มีคำพ้องหรือคำหลายความหมายที่ได้อ่านเป็นวลีที่สมเหตุสมผลหรือไม่

ก่อนหน้าวลีที่ใช้ทดสอบจะใช้คำที่มีความหมายสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับคำพ้องและคำหลายความหมายเพื่อเตรียมความหมาย (priming) ของคำพ้องและคำหลายความหมายดังกล่าว เช่น ในคำหลายความหมายคำว่า paper ที่หมายถึง “แผ่นวัสดุที่ทำจากเยื่อไม้” หรือ “หนังสือพิมพ์” จะถูกนำด้วย wrapping ที่มีความหมายสอดคล้องกับ paper ที่หมายถึง “แผ่นวัสดุที่ทำด้วยไม้” หรือนำด้วย daily ที่มีความหมายสอดคล้องกับ paper ที่หมายถึง “หนังสือพิมพ์” หรือในคำพ้องคำว่า bank ที่หมายถึง “ธนาคาร” หรือ “ตลิ่ง” จะถูกนำด้วย creek ที่มีความหมายสอดคล้องกับ bank ที่หมายถึง “ตลิ่ง” หรือนำด้วย commercial ที่มีความหมายสอดคล้องกับ bank ที่หมายถึง “ธนาคาร” จากการศึกษาพบว่าความหมายของคำที่อยู่ข้างหน้าสอดคล้องกับความหมายคำพ้องและคำหลายความหมายในวลีถัดมาทำให้ผู้ร่วมการทดลองเข้าใจวลีได้ดีขึ้น นอกจากนี้คำที่อยู่ข้างหน้าที่ไม่สอดคล้องกับคำพ้องและคำหลายความหมายที่อยู่ในวลีข้างหลังจะยับยั้งความเข้าใจของผู้ร่วมการทดลอง อีกทั้งยังพบว่าระยะเวลาในการอ่านคำพ้องและความคำหลายความหมายไม่มีความแตกต่างกัน จากผลการทดลองข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อความหมายหนึ่งของคำพ้องหรือคำหลายความหมายถูกกระตุ้นด้วยคำที่อยู่ข้างหน้า อีกความหมายหนึ่งจะถูกยับยั้งไม่ให้เกิดการกระตุ้นความหมายขึ้นอีก ดังนั้นจึงทำให้ระยะเวลาในการอ่านคำพ้องและคำหลายความหมายไม่มีความแตกต่างกันเพราะความหมายของคำดังกล่าวถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียว ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากทั้งคำพ้องและคำหลายความหมาย มีรูปแบบความหมายของความหมายย่อยในแต่ละความหมายแยกกัน จึงไม่เกิดความแตกต่างกันระหว่างความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกันในคำพ้อง และความหมายที่เกี่ยวข้องกันในคำหลายความหมาย

อีกแนวความคิดหนึ่งได้แก่แนวความคิดที่ว่าความหมายที่มีความเกี่ยวข้องกันจะมีรูปแบบความหมายรูปเดียวกัน แต่ความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกันจะมีรูปแบบความหมายแยกกันต่างหาก ซึ่งแนวคิดนี้ได้รับการยอมรับโดยแพร่หลายเนื่องจากมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการประมวลผลความหมายของคำพ้องและคำหลายความหมายหลายงาน งานวิจัยที่สอดคล้องกับแนวคิดนี้ได้แก่งานของ Beretta, Fiorentino และ Poeppel (2005) ที่ทำการศึกษาความกำกวมทางความหมายโดยการใช้ MEG (Magnetoencephalography) หรือเครื่องบันทึกการทำงานของสมองด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าระหว่างทำการทดลอง lexical decision task จากผลการทดลองพบว่ามีเพียงคำพ้องเท่านั้นที่ความหมายมีรูปแบบความหมายแยกกัน แต่ในคำหลายความหมายยังคงพบว่ามีรูปแบบความหมายของคำหลายความหมายคำหนึ่งมีเพียงรูปแบบเดียว โดย Beretta และคณะ ได้อธิบายว่าจากผลการทดลองที่พบว่าระยะเวลาในการอ่านคำพ้องที่นานกว่าคำหลายความหมายแสดงให้เห็นว่าวิธีในการเข้าถึงคำศัพท์ของคำทั้ง 2 ประเภทมีความแตกต่างกัน เพราะมีรูปแบบในการจัดเก็บความหมายย่อย ๆ ที่แตกต่างกัน กล่าวคือการใช้เวลาในการอ่านมากกว่าคำหลาย

ความหมายเนื่องจากการแข่งขันกันของความหมายที่มีรูปแทนความหมายแยกออกจากกัน ส่วนการที่คำหลายความหมายใช้เวลาในการอ่านเร็วกว่าคำพ้องเพราะความหมายย่อย ๆ มีรูปแทนความหมายเดียวกันจึงไม่เกิดการแข่งขันกันของความหมาย

งานวิจัยที่มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Beretta และคณะ (2005) ได้แก่งานวิจัยของ Brown (2008) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเข้าถึงความหมายและการจัดเก็บความหมายของคำพ้อง โดยการทดลองนี้ทำการศึกษาโดยใช้ semantic decision tasks การทดลองนี้ให้ผู้อ่านตัดสินใจว่าวลีแต่ละวลีที่ได้อ่านมีความสอดคล้องกันทางความหมายหรือไม่ โดยวลีที่ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านจะประกอบด้วยวลีที่เป็นตัวเตรียมความหมาย และวลีเป้าหมาย วลีที่เป็นตัวเตรียมความหมายจะเกิดก่อนวลีเป้าหมายเสมอ คู่ของวลีที่ใช้เตรียมความหมายและวลีเป้าหมายประกอบด้วยคำคำเดียวกัน โดยที่วลีแต่ละคู่จะประกอบด้วยคำที่มีความสัมพันธ์ทางความหมายของความหมายย่อย ๆ แตกต่างกันไป ได้แก่ คำพ้อง คำหลายความหมายที่ความหมายย่อย ๆ เกี่ยวข้องกันเล็กน้อย คำหลายความหมายที่ความหมายย่อย ๆ เกี่ยวข้องกันมาก และคำหลายความหมายที่มีความหมายย่อยที่เกือบจะเหมือนกัน และถึงแม้ว่าคู่วลีแต่ละคู่จะประกอบไปด้วยคำคำเดียวกันแต่ความหมายของคำในคู่วลีหนึ่ง ๆ นั้นก็มีความสัมพันธ์ทางความหมายแตกต่างกันไปด้วย ได้แก่ ความหมายแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ความหมายแตกต่างกันมาก ความหมายแตกต่างกันน้อย และความหมายคล้ายกันจนแยกไม่ออก ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงคำและวลีที่ใช้ทดสอบในงานของ Brown (2008)

ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำ/วลี	วลีเตรียมความหมาย	วลีทดสอบ
ความหมายแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง	Banked the plane	Banked the money
ความหมายแตกต่างกันมาก	Ran the track	Ran the shop
ความหมายแตกต่างกันน้อย	Broke the glass	Broke the radio
ความหมายคล้ายกันจนแยกไม่ออก	Cleaned the shirt	Cleaned the cup

จากผลการศึกษาพบว่าคู่วลีของคำหลายความหมายที่มีความหมายแตกต่างกันน้อยจะใช้เวลาในการเข้าถึงเร็วกว่าคู่วลีที่มีความหมายแตกต่างกันมาก แสดงให้เห็นว่าในคำหลายความหมายมีการจัดเก็บความหมายโดยรูปแทนความหมายเดียวและในรูปแทนนั้นประกอบไปด้วยรูปแทนความหมายย่อย ๆ ที่เป็นลำดับชั้น แต่ละความหมายจะมีระดับความสัมพันธ์กับความหมายแฉกที่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากระดับความสัมพันธ์ของคู่วลีที่แตกต่างกันส่งผลต่อเวลาในการตอบสนองที่แตกต่างกัน หากคำหลายความหมายจัดเก็บความหมายแบบที่แต่ละความหมายมีรูปแทนแยกกัน ไม่ว่าจะวลีที่อยู่ข้างหน้าจะมีความหมายเกี่ยวข้องกับวลีที่อยู่ข้างหลังมาน้อยเพียงใด เวลาในการประมวลผลจะตั้งเท่ากัน เพราะความหมายของวลีข้างหน้าจะทำให้เกิดการกระตุ้นเพียงความหมายเดียว และยับยั้งการกระตุ้นความหมายอื่น นอกจากนี้ยังพบว่าระยะเวลาในการอ่านวลีเป้าหมายที่มีคำพ้องและคำหลายความหมายที่ความหมายย่อย ๆ เกี่ยวข้องกันเล็กน้อยมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือคำหลายความหมายที่ความหมายย่อย ๆ เกี่ยวข้องกันเล็กน้อยจะใช้เวลาในการตอบสนองเร็วกว่าคำพ้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกิดความง่ายในการเข้าถึงความหมายของคำหลายความหมาย การเคลื่อนย้ายระหว่างความหมายที่มีความเกี่ยวข้องกันง่ายกว่าความหมายสองความหมายที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย ซึ่งบอกเป็นนัยว่าคำทั้งสองมีรูปแทนความหมายที่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่าคำพ้องมีรูปแทนความหมายแยกกันต่างจากคำหลายความหมายที่มีรูปแทนความหมายรูปเดียว จากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้ Brown สรุปได้ว่าการจัดเก็บความหมายของคำพ้องเป็นแบบที่แต่ละความหมายย่อยมีรูปแทนความหมายแยกกัน และคำหลายความหมายมีรูปแทนความหมายย่อยเพียงรูปเดียว แต่ความหมายย่อยดังกล่าวมีความสัมพันธ์แบบเป็นลำดับชั้นแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับความเกี่ยวข้องกับความหมายที่เป็นแกนหลัก

2.3 ทฤษฎีการประมวลผลคำพ้อง

Simpson (1994) ได้แบ่งแบบจำลองการประมวลผลคำพ้องแบ่งออกได้เป็น 3 แบบใหญ่ ๆ แบบจำลองการประมวลผลคำพ้องแบบแรกคือ context – dependent model หรือ selective – access model นักภาษาศาสตร์ที่มีแนวคิดเช่นนี้เชื่อว่าหากคำพ้องปรากฏอยู่ในบริบทที่มีความเข้มข้นพอ และบริบทนั้นอยู่หน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ความหมายของคำพ้องที่สอดคล้องกับบริบทนั้นจะถูกเลือกเพียงความหมายเดียว ไม่ว่าจะความหมายนั้นจะเป็นความหมายหลักหรือความหมายรองก็ตาม ผลการศึกษาที่สอดคล้องกับแนวความคิดนี้ได้แก่ Gluckberg, Kreuz และ Rho (1986) ซึ่งพบว่าบริบทสามารถบังคับให้เกิดการกระตุ้นความหมายเพียงความหมายเดียว กล่าวคือหากบริบทสอดคล้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องและ

มีความเข้มข้นเพียงพอ บริบทจะจำกัดการเข้าถึงความหมายให้เหลือเพียงความหมายเดียว ซึ่งความหมายนั้นก็คือความหมายที่เหมาะสมกับบริบทนั่นเอง

ส่วนแบบจำลองแบบที่สองคือ context – independent model แบบจำลองนี้เชื่อว่าการกระตุ้นความหมายของคำพ้องในขั้นต้นนั้นไม่ได้รับอิทธิพลจากบริบทดังเช่นแบบจำลอง context – dependent model หรือ selective – access model แต่ลำดับในการเข้าถึงความหมายนั้นขึ้นอยู่กับความถี่ในการปรากฏของความหมายของคำพ้อง เมื่อใดก็ตามที่ผู้อ่านต้องพบคำพ้องที่ปรากฏโดยปราศจากบริบท ความหมายที่เป็นความหมายที่พบบ่อยที่สุดจะถูกเรียกมาใช้ก่อนความหมายที่พบบ่อยน้อยกว่าเสมอ แต่อย่างไรก็ตามถ้าความหมายที่พบบ่อยที่สุดไม่สอดคล้องกับบริบท ความหมายนั้นจะถูกละทิ้งและผู้อ่านจะนึกถึงความหมายที่พบบ่อยเป็นอันดับที่ 2 แทน หากความหมายนี้ไม่สอดคล้องกับบริบท ความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏในลำดับต่อไปก็จะถูกนึกถึงแทนที่ กระบวนการในลักษณะนี้จะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะพบความหมายที่สอดคล้องกับบริบท และความหมายที่สอดคล้องกับบริบทนี้เองที่จะถูกกระตุ้นและเรียกมาใช้ ผลการศึกษาที่สอดคล้องกับทฤษฎีนี้ได้แก่ งานของ Hogaboam และ Perfetti (1975) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี 20 คน พบว่าลำดับในการเข้าถึงความหมายของคำพ้องขึ้นอยู่กับความถี่ของการปรากฏของความหมายของคำพ้อง หากเป็นความหมายที่พบบ่อยที่สุดย่อมถูกนึกถึงก่อน ความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏรองลงมาจะถูกนึกถึงในลำดับต่อ ๆ มา ผลการศึกษาพบว่าบริบทไม่ได้เข้ามามีบทบาทในการเข้าถึงความหมายของคำพ้องจนกว่าจะมีการกระตุ้นความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องไปแล้ว

โดยทั่วไปแล้วผลของการศึกษาตามแบบจำลอง context – independent model จะคล้ายกันกับผลของการศึกษาตามแบบจำลอง context – dependent model กล่าวคือในแบบจำลองการเข้าถึงความหมายของคำพ้องของทั้งสองแบบจะคาดการณ์ว่า จะมีการเข้าถึงเพียงความหมายเดียว ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากบริบทโดยส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับความหมายของคำพ้องที่พบบ่อยที่สุด แต่อย่างไรก็ตามในกรณีที่บริบทสอดคล้องกับความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยกว่าจะเกิดการกระตุ้นมากกว่าหนึ่งความหมาย กล่าวคือมีการกระตุ้นทั้งความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏมากและความถี่ที่มีการปรากฏน้อย

แบบจำลองเกี่ยวกับการประมวลผลความหมายของคำพ้องแบบที่สามคือ exhaustive model หรือ multiple access model แบบจำลองนี้เชื่อว่าเมื่อใดก็ตามที่ผู้อ่านต้องเผชิญหน้ากับคำพ้อง ความหมายทั้งหมดของคำพ้องจะถูกกระตุ้นพร้อม ๆ กัน ซึ่งการกระตุ้นความหมายหลายความหมายดังกล่าวไม่ได้รับอิทธิพลจากทั้งบริบทและความถี่ในการปรากฏของความหมายดังเช่นสอง

แบบจำลองแรก ตามแนวคิดของแบบจำลองนี้ ความหมายที่เหมาะสมกับบริบทจะถูกเรียกมาใช้ภายหลังจากที่ความหมายทุกความหมายของคำพ้องได้รับการกระตุ้นในขั้นต้นแล้ว แนวความคิดตามแบบจำลอง exhaustive model หรือ multiple access model เป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไป ผลการศึกษาที่สอดคล้องกับ exhaustive model ได้แก่ งานของ Swinney (1979) ที่พบว่าถึงแม้ว่าบริบทจะสอดคล้องกับความหมายของคำพ้องแต่ยังคงมีการกระตุ้นความหมายที่เป็นไปได้ของคำพ้องไปพร้อม ๆ กัน แทนที่จะมีการกระตุ้นเพียงความหมายเดียว ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวยิ่งเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับแนวคิดนี้เป็นอย่างมาก

ในการศึกษาเชิงภาษาศาสตร์จิตวิทยา ได้มีการศึกษาเรื่องการประมวลผลคำพ้องอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้ก็เพื่อหาคำตอบว่าบริบทมีอิทธิพลต่อการประมวลผลความหมายของคำพ้องหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น งานของ Duffy และคณะ (1988) ที่ได้ทำการศึกษาการประมวลผลคำพ้องในบริบทโดยศึกษาจากการเคลื่อนไหวของดวงตา ผลการศึกษาพบว่าหากบริบทอยู่ข้างหน้าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันและเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันจะนานกว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่บริบทเอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่ง และคำความหมายเดียว ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าข้อมูลสนับสนุนหรือบริบทสามารถยกระดับการกระตุ้นความหมายรองให้มาอยู่ระดับเดียวกับความหมายหลักจนทำให้เกิดการแข่งขันระหว่างกันได้ จึงทำให้ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยต่างกันนานกว่าคำประเภทอื่น ๆ ซึ่ง Duffy และคณะ (1988) ได้เรียกแบบจำลองที่บริบทสามารถเปลี่ยนลำดับของการกระตุ้นความหมายนี้ว่า reordered access model

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประมวลผลคำพ้อง

2.4.1 การประมวลผลคำพ้องที่ไม่มีบริบทมาเกี่ยวข้อง

ในภาษาอังกฤษมีการศึกษาการรู้จำและการประมวลผลคำกำกวมในระดับคำอย่างแพร่หลาย เช่น งานของ Rodd, Gaskell, Wilson และ Marslen (Rodd, Gaskell, & Marslen-Wilson, 2002) อ้างถึงใน ธัญธร ตรงไตรรัตน์, 2555) ได้ทำการศึกษาคำพ้องและคำหลายความหมายโดยวิธีการตัดสินใจคำศัพท์ (lexical decision task) การทดลองนี้มีผู้ร่วมทดลอง 20 คน ผู้ร่วมการทดลองทุกคนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 18-35 ปี ในการทดลองกลุ่มตัวอย่างจะต้องเลือกว่าคำที่เห็นนั้นเป็นคำที่มีอยู่จริงหรือไม่ในภาษาอังกฤษ และต้องตอบให้รวดเร็วและ

ถูกต้องที่สุด ถ้าเป็นคำที่มีอยู่จริงให้กดปุ่มขวา และถ้าไม่ใช่คำที่มีอยู่จริงให้กดปุ่มซ้าย เวลาในการตอบสนองจะถูกบันทึกตั้งแต่มีการปรากฏของคำเป้าหมายจนกระทั่งมีการกดปุ่มได้ถูกต้อง คำพ้องที่ใช้ในการทดลอง เช่น bark ที่แปลว่า “การเห่า” และ “เปลือกไม้” ส่วนคำหลายความหมายที่ใช้ในการทดลองได้แก่ twist ที่แปลว่า “บิดเป็นเกลียว”, “การผันแปร”, “งอ”, “โค้ง” และ “การคดเคี้ยว” จากการทดลองพบว่าคำหลายความหมายใช้เวลาในการประมวลผลน้อยกว่าคำพ้อง เนื่องจากคำพ้องมีรูปแบบความหมายของคำแต่ละคำแยกออกจากกัน เมื่อมีการเข้าถึงความหมายจะต้องแยกการเข้าถึงคำศัพท์เป็นคำ ๆ ไป จึงใช้เวลาในการเข้าถึงความหมายนานกว่าคำหลายความหมายที่มีประเด็นความหมายที่รวบรวมเป็นคำแก่นใหญ่ ๆ แก่นเดียว และเป็นความหมายใหญ่เพียงความหมายเดียว

Tamminen, Cleland, Quinlan และ Gaskell (2006) (อ้างถึงใน ฉันทธร ตรงไตรรัตน์, 2555) ที่ศึกษาการรู้จำและการประมวลผลคำพ้องและคำหลายความหมาย ทำการทดลองโดยให้ผู้ร่วมการทดลองที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 30 คน (ผู้หญิง 24 คนและผู้ชาย 8 คน) ทำการทดลองโดยใช้วิธีการตัดสินใจคำศัพท์ (lexical decision task) คำพ้องที่ใช้ในการทดลองได้แก่ bank ที่หมายถึง “ธนาคาร” หรือ “ชายฝั่ง” คำหลายความหมายที่ใช้ในการทดลองได้แก่ hook ที่เป็นคำนามแปลว่า “ตะขอ” หรือที่เป็นกริยาแปลว่า “เกี่ยวติด”, “ยึดติด” หรือ “เกี่ยวโดยตะขอ, เบ็ดปลา”, “ใช้ตะขอเกี่ยว”, “ใช้เบ็ดตก” จากผลการศึกษาพบว่าคำหลายความหมายใช้เวลาในการประมวลผลน้อยที่สุด รองลงมาคือคำที่มีความหมายเดียว ส่วนคำพ้องนั้นใช้เวลาในการประมวลผลมากที่สุด

นอกจากจะมีการศึกษาการประมวลผลคำกำกวมในภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีการศึกษาการประมวลผลคำกำกวมในภาษาไทยด้วย ได้แก่ ฉันทธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ที่ทำการศึกษาโดยใช้การตัดสินใจคำศัพท์ (lexical decision) กลุ่มตัวอย่างในการทดลองนี้เป็นวัยรุ่นไทยที่มีช่วงอายุระหว่าง 18-25 ปี มีสัญชาติไทย แบ่งออกเป็นเพศชาย จำนวน 20 คน และเพศหญิง จำนวน 20 คน รวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 40 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในการทดลอง กลุ่มตัวอย่างจะต้องเลือกว่าคำที่เห็นนั้นเป็นคำที่มีอยู่จริงในภาษาไทยหรือไม่ เวลาในการตอบสนองจะถูกบันทึกตั้งแต่มีการปรากฏของคำที่เป็นคำเป้าหมายจนกระทั่งมีการกดปุ่มได้ถูกต้อง ผลการศึกษาที่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการศึกษาในภาษาอังกฤษทั้งสองงานแรก โดยพบว่าคำหลายความหมายใช้เวลาในการประมวลผลน้อยที่สุด รองลงมาคือคำที่มีความหมายเดียว ส่วนคำพ้องใช้เวลาในการประมวลผลมากที่สุด ที่คำพ้องใช้เวลาในการประมวลผลมากกว่าคำหลายความหมายเนื่องจากในการอ่านและประมวลผลคำพ้องนั้นจะต้องใช้เวลาในการเลือกความหมายของคำนั้น ๆ ที่จะนำมาใช้ให้เหมาะสมก่อน จึงใช้เวลานานกว่าคำ

หลายความหมายในการเลือกความหมาย ในทางกลับกันคำหลายความหมายมีการแบ่งปันตัวแทนของความหมายแก่กันร่วมกันทำให้มีความเป็นไปได้ที่ผู้รับรู้จะสามารถเก็บความหมายของคำทั้งหมดร่วมกัน ความหมายแก่กันของคำนั้นถูกกระตุ้นไปพร้อมกันทั้งหมดโดยไม่ต้องใช้เวลาเลือกความหมายย่อย ๆ แต่ละความหมายของคำนั้น

นอกจากนั้น ฉันทยธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ได้แยกการศึกษาคำพ้องออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน เช่น เกาะ (“แผ่นดินที่มีน้ำล้อมรอบ”, “จับหรือยึดไว้เพื่อให้ทรงตัวอยู่ได้”) และคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน เช่น ผน (“น้ำที่ตกลงมาเม็ดเล็ก ๆ จากการรวมตัวของเมฆบนท้องฟ้า”, “ถู”) จากผลการวิจัยพบว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันใช้เวลาในการประมวลผลน้อยกว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันจะมีการกระตุ้นความหมายที่มีความคุ้นเคยมากกว่าเพียงความหมายเดียวเสมอ จึงทำให้ระยะเวลาในการกระตุ้นความหมายน้อยกว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่มีการกระตุ้นทั้งสองความหมายไปพร้อม ๆ กัน

จากงานศึกษาข้างต้นพบผลการศึกษาไปในแนวทางเดียวกันไม่ว่าภาษาที่ใช้ในการศึกษาจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ กล่าวคือ คำหลายความหมายใช้เวลาในการรู้จำและประมวลผลน้อยที่สุด รองลงมาคือคำความหมายเดียว และคำพ้องใช้เวลาในการประมวลผลนานที่สุด แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษาข้างต้นเป็นเพียงการศึกษารู้อำและประมวลผลคำพ้องที่ปรากฏอย่างเดี่ยว ๆ ไม่ได้มีการศึกษาคำพ้องในระดับประโยคหรือในระดับปริเฉท

Mackay (1966) อ้างถึงใน Foss และ Hakes (1978) สนใจการศึกษากการประมวลผลคำพ้องในระดับประโยค โดยให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (sentence fragment) และให้ผู้ร่วมการทดลองทำประโยคให้สมบูรณ์โดยการพูดต่อประโยคให้จบ ในการทดลองนี้มีการวัดระยะเวลาในการทำประโยคให้สมบูรณ์ของผู้ร่วมการทดลอง ประโยคที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วยประโยคที่คำเป้าหมายเป็นคำพ้อง เช่น right ที่มีความหมายว่า “ทางขวา” หรือ “ถูกต้อง” ดังเช่นประโยคที่ (1) และประโยคที่คำเป้าหมายเป็นคำความหมายเดียว เช่น left ที่แปลว่า “ทางซ้าย” ดังเช่นประโยคที่ (2)

- (1) After taking the *right* turn at the Intersection, I...
- (2) After taking the *left* turn at the Intersection, I...

Mackay (1966) พบว่าระยะเวลาในการทำประโยคที่มีคำพ้องให้สมบูรณ์นานกว่าระยะเวลาในการทำประโยคที่มีคำความหมายเดียวให้สมบูรณ์ ซึ่งจากผลการทดลองดังกล่าวทำให้สรุปได้ว่าการที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลานานในการทำประโยคที่มีคำพ้องให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์นั้นเนื่องจากคำพ้องมีสองความหมาย เมื่อมีการกระตุ้นความหมาย ความหมายทั้งสองจะรบกวนซึ่งกันและกันทำให้เกิดความล่าช้าในการประมวลผลความหมาย จึงทำให้ระยะเวลาในการทำประโยคสมบูรณ์นั้นล่าช้าไปด้วย

Foss (1970) ได้พบหลักฐานที่ยืนยันผลการศึกษาของ Mackay (1966) ที่ว่าคำพ้องมีผลทำให้กระบวนการทำความเข้าใจช้าลง การทดลองในครั้งนี้ใช้ phoneme – monitoring experiment ซึ่งเป็นวิธีที่ให้ผู้ร่วมการทดลองกดปุ่มเมื่อได้ยินหน่วยเสียง (phoneme) ที่กำหนดให้ หน่วยเสียงที่ใช้ในการทดลองนี้คือหน่วยเสียง /b/ โดยหน่วยเสียง /b/ จะปรากฏอยู่ข้างหลังคำเป้าหมาย (ซึ่งเป็นคำพ้องหรือคำที่มีความหมายเดียว) ในพยางค์แรกของคำต่อมา ดังเช่นประโยคที่ (3) และ (4) การทดลองนี้วัดระยะเวลาในการกดปุ่มของผู้ร่วมการทดลองเมื่อได้ยินเสียงที่กำหนดให้เพื่อสังเกตระยะเวลาในการประมวลผลคำเป้าหมาย

(3) The men started to *drill* before they were ordered to do so.

(4) The men started to *march* before they were ordered to do so.

จากผลการทดลองพบว่าระยะเวลาในการกดปุ่มเมื่อพบหน่วยเสียง /b/ หลังคำพ้องนานกว่าคำที่มีความหมายเดียว เนื่องจากคำพ้องมีหลายความหมายจึงมีการกระตุ้นความหมายไปพร้อม ๆ กัน ทำให้ใช้ระยะเวลาในการประมวลผลนานกว่าคำเป้าหมายที่มีความหมายเดียว ซึ่งการทดลองนี้ก็มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Mackay (1966)

Cairns และ Kamerman (1975) อ้างถึงใน Foss และ Hakes (1978) ได้ทำการศึกษาโดยใช้วิธีการในการทดลองเช่นเดียวกับ Foss (1970) แต่มีการเปลี่ยนหน่วยเสียงที่กำหนดให้เป็นหน่วยเสียง /d/ จากการทดลองพบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้ระยะเวลาในการกดปุ่มหลังจากได้ยินหน่วยเสียง /d/ ในประโยคที่มีคำพ้องนานกว่าประโยคที่มีคำความหมายเดียว ซึ่งผลการทดลองของ Cairns และ Kamerman (1975) ก็สอดคล้องกับผลการทดลองของ Foss (1970) และ Mackay (1966) ข้างต้น แต่อย่างไรก็ตามเมื่อ Cairns และ Kamerman (1975) เพิ่มระยะห่างระหว่างคำเป้าหมายและคำที่มีหน่วยเสียงกำหนดให้ โดยย้ายคำที่มีหน่วยเสียงที่กำหนดให้ให้อยู่ห่างคำเป้าหมายสองพยางค์ พบว่าระยะเวลาตอบสนองเมื่อได้ยินหน่วยเสียงที่กำหนดให้ในประโยคที่มีคำพ้องและประโยคที่มีคำความหมายเดียวไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีเพียงความหมายเดียวของคำพ้องที่

ถูกกระตุ้นและถูกเรียกมาใช้ จากผลการทดลองของ Cairns และ Kamerman (1976) ทำให้สรุปได้ว่าการประมวลผลคำพ้องนั้น ในขั้นแรกจะมีการกระตุ้นความหมายที่เป็นไปได้ทั้งหมดก่อน หลังจากนั้นไม่นาน (ประมาณ 2 – 3 พยางค์) จะมีการเลือกกระตุ้นความหมายเพียงความหมายเดียวเท่านั้น

ผลการทดลองของทั้ง Mackay (1966), Foss (1970) และ Cairns และ Kamerman (1975) ต่างก็บ่งชี้ว่าคำพ้องทำให้กระบวนการในการทำความเข้าใจช้าลง อย่างไรก็ตามการทดลองทั้งสามเป็นการทดสอบการประมวลผลคำพ้องที่ปรากฏในประโยคโดยที่คำพ้องดังกล่าวไม่มีความเกี่ยวข้องกับบริบทเลย กล่าวคือข้อมูลหรือบริบทที่ปรากฏอยู่ในประโยคไม่ได้เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ซึ่งอาจจะมีความเป็นไปได้ว่าการที่คำพ้องทำให้กระบวนการในการทำความเข้าใจช้าลงนั้นจะเกิดเฉพาะในกรณีที่บริบทไม่เกี่ยวข้องกับการตีความความหมายหนึ่งของคำพ้องเท่านั้น หากบริบทมีความเกี่ยวข้องกับการตีความความหมายของคำพ้องอาจจะไม่ทำให้เกิดการล่าช้าในการทำความเข้าใจเหมือนการทดลองที่ผ่านมาก็เป็นได้

2.4.2 การประมวลผลคำพ้องที่มีบริบทมาเกี่ยวข้อง

การศึกษาการประมวลผลคำพ้องในงานก่อนหน้าที่กล่าวมาแล้วนั้น ล้วนเป็นการศึกษาการประมวลผลคำพ้องที่ไม่มีปัจจัยในด้านบริบทมาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น แต่งานของ Foss และ Jenkins (1973) มีการเพิ่มปัจจัยทางด้านความเกี่ยวข้องทางความหมายของบริบทและคำพ้องเข้ามาด้วย Foss และ Jenkins (1973) ได้ทำการทดลองโดยใช้ phoneme – monitoring experiment การทดลองนี้ประกอบไปด้วยประโยคที่มีคำพ้องจำนวนครึ่งหนึ่ง และอีกครึ่งหนึ่งเป็นประโยคที่มีคำความหมายเดียว ซึ่งประโยคดังกล่าวจะปรากฏอยู่ข้างหน้าคำเป้าหมาย ครึ่งหนึ่งของประโยคที่มีคำพ้องรูปพ้องเสียง ไม่มีข้อมูลหรือบริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง เช่นตัวอย่างที่ (5) และอีกครึ่งหนึ่งของประโยคที่มีคำพ้องมีบริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง เช่น ตัวอย่างที่ (6)

(5) The *merchant* put his *straw* beside the machine.

(*merchant* ไม่ได้เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของ *straw* ที่แปลว่า “หลอด” หรือ “ฟาง”)

(6) The *farmer* put his *straw* beside the machine.

(farmer เอื้อต่อการตีความหมายที่หมายถึง “ฟาง” ของคำว่า straw)

นอกจากนี้ครั้งหนึ่งของประโยคที่มีคำความหมายเดียว เป็นประโยคที่บริบทไม่เกี่ยวข้องกับคำความหมายเดียวในประโยค เช่นตัวอย่างที่ (7) และอีกครั้งหนึ่งของประโยคที่มีคำความหมายเดียว มีบริบทที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำความหมายเดียวในประโยค เช่นตัวอย่างที่ (8)

(7) The *merchant* put his *oats* beside the machine.

(merchant ไม่ได้เอื้อต่อการตีความความหมายของ oats)

(8) The *farmer* put his *oats* beside the machine.

(farmer มีความเกี่ยวข้องกับความหมายของ oats)

ผลการทดลองพบว่าระยะเวลาในการตอบสนองต่อหน่วยเสียงที่กำหนดให้ในประโยคที่บริบทเกี่ยวข้องกับคำพ้องและคำความหมายเดียวเร็วกว่าประโยคที่บริบทไม่เกี่ยวข้องกับคำพ้องและคำที่มีความหมายเดียว จากผลการทดลองดังกล่าว Foss และ Jenkins (1973) จึงสรุปว่าในการกระตุ้นความหมายของคำพ้อง มีการกระตุ้นทั้งสองความหมายเสมอ แต่อย่างไรก็ตามหากบริบทเอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง บริบทดังกล่าวจะช่วยให้มีการกระตุ้นเพียงความหมายเดียว

Swinney และ Hakes (1976) ได้ทำซ้ำการทดลองของ Foss และ Jenkins (1973) โดยมีการปรับเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเพื่อให้แน่ใจว่าความหมายของบริบทมีความแข็งแรงเพียงพอที่จะทำให้บริบทเอื้อต่อการตีความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องได้ ผลการทดลองพบว่าระยะเวลาในการตอบสนองต่อหน่วยเสียงที่กำหนดให้ในประโยคที่มีคำพ้องและมีบริบทเอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องเท่ากับระยะเวลาในการตอบสนองต่อหน่วยเสียงในประโยคที่มีคำความหมายเดียวและบริบทมีความเกี่ยวข้องกับคำความหมายของคำความหมายเดียวดังกล่าว ผลการทดลองนี้ทำให้สรุปได้ว่าบริบทสามารถทำให้คำที่มีสองความหมาย (คำพ้อง) กลายเป็นคำที่มีความหมายเดียวได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือบริบทที่แข็งแรงสามารถทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายเดียวของคำพ้องได้

Swinney (1979) ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องโดยใช้วิธี cross – modal priming ซึ่งการทดลองนี้แบ่งออกเป็นสามการทดลอง การทดลองที่หนึ่ง

ให้ผู้ร่วมการทดลองฟังประโยคที่มีคำพ้อง เช่นตัวอย่างที่ (9) ในขณะที่เดียวกันก็ให้ผู้ร่วมการทดลองตัดสินใจว่าคำที่เห็นเป็นคำหรือไม่ โดยคำที่เห็นเป็นคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความหมายใด ความหมายหนึ่งของคำพ้อง (ant, spy) และคำที่ไม่มีความหมายเกี่ยวข้องกับทั้งสองความหมายของคำพ้อง (sew)

- (9) The man was not surprised when he found several **bugs** in the corner of the room.

(*bugs* มีความหมายว่า “แมลงปีกแข็ง” และ “เครื่องดักฟัง”)

ผลการศึกษาพบว่าระยะเวลาในการสนองต่อคำเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับความหมายใด ความหมายหนึ่งของคำพ้องนานกว่าระยะเวลาในการตอบสนองคำเป้าหมายที่มีความหมายเดียว จึงทำให้สรุปได้ว่าการประมวลผลคำพ้องในระยะแรก ความหมายทั้งหมดของคำพ้องจะถูกกระตุ้นพร้อมกันทั้งหมด

การทดลองที่สองของ Swinney (1979) ต้องการจะศึกษาว่าหากปรับท้อต่อการตีความ ความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องและอยู่ข้างหน้าคำพ้อง จะทำให้ความหมายใดความหมายหนึ่งถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวหรือไม่ ดังเช่นตัวอย่างที่ (10)

- (10) The man was not surprised when he found several **spiders, roaches,** and other **bugs** in the corner of his room.

(*spiders* และ *roaches* เอื้อต่อการตีความความหมายของ *bugs* ที่หมายถึง “แมลงปีกแข็ง”)

ผลการทดลองพบว่าปรับท้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ไม่ได้ทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายเดียว ในทางกลับกันความหมายของคำพ้องยังคงถูกกระตุ้นทั้งหมด

ในการทดลองที่สาม Swinney (1979) ต้องการจะศึกษาว่าปรับท้อต่อการตีความ ความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องจะทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายเดียวหรือไม่ หากย้ายคำที่ต้องการให้ตัดสินหรือคำเป้าหมาย เช่น ant, spy และ sew ไปอยู่หลังคำพ้องโดยให้มีระยะห่างกับคำพ้องประมาณ 2 - 3 พยางค์ ผลการทดลองพบว่าหากคำเป้าหมายมีความสอดคล้องกับปรับท้อ และคำเป้าหมายดังกล่าวมีระยะห่างจากคำพ้องประมาณ 2 - 3 พยางค์ ระยะเวลาในการตอบสนองต่อคำ

เป้าหมายจะเร็วเท่ากับคำเป้าหมายที่มีความหมายเดียวและความหมายไม่เกี่ยวข้องกับคำพ้อง การทดลองนี้แสดงให้เห็นว่าปรับทจะมีอิทธิพลต่อการตีความความหมายของคำพ้องใน 2 – 3 พยางค์หลังการปรากฏของคำพ้อง ซึ่งผลการทดลองนี้มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Cairns และ Kamerman (1975) ข้างต้น

Tanenhaus และคณะ (1979) ได้ศึกษาการประมวลผลคำพ้องในบริบทโดยใช้ Naming latency paradigm หรือการให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านออกเสียงคำเป้าหมายที่เกิดหลังคำพ้องในระยะเวลาที่แตกต่างกัน คำพ้องที่ใช้ในการทดลองประกอบไปด้วยคำพ้องที่มีความหมายย่อความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา เช่น rose ที่ความหมายที่เป็นกริยาหมายถึง “ลุกขึ้น” (กริยาช่องที่ 2 ของ rise) และความหมายที่เป็นนามหมายถึง “ดอกกุหลาบ” โดยตำแหน่งทางไวยากรณ์ของคำพ้องจะเป็นตัวบอกถึงความหมายของคำพ้องนั้นคืออะไร เช่น ตัวอย่างที่ (11) และ (12)

(11) They all *rose* (พวกเขาลุกขึ้น)

(12) She held the *rose* (หล่อนถือดอกกุหลาบ)

ส่วนคำเป้าหมายเป็นคำความหมายเดียวที่เป็นคำนาม หรือคำกริยา คำเป้าหมายทุกคำที่เกิดหลังคำพ้องจะต้องมีความหมายสอดคล้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องเสมอ ซึ่งความหมายของคำเป้าหมายไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้องที่ถูกเลือกโดยบริบทที่ได้ คำเป้าหมายจะมีประเภททางไวยากรณ์สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับคำพ้อง เช่น flower มีความหมายสอดคล้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของ rose หากในกรณีที่ rose เป็นนาม ประเภททางไวยากรณ์ของ flower จะสอดคล้องกับ rose ที่เป็นนาม ในกรณีที่ rose เป็นกริยา ประเภททางไวยากรณ์ของ flower จะไม่สอดคล้องกับ rose ที่เป็นกริยาเป็นต้น

ในการทดลองนี้แบ่งระยะห่างของคำพ้องและคำเป้าหมายออกเป็น 3 ช่วง คือ 0, 200 และ 600 มิลลิวินาที จากการทดลองพบว่าหากคำเป้าหมายเกิดหลังคำพ้องที่ 0 มิลลิวินาที ไม่ว่าจะคำเป้าหมายนั้นจะมีความสอดคล้องในด้านประเภททางไวยากรณ์กับคำพ้องหรือไม่ก็จะใช้เวลาในการประมวลผลเท่ากัน หากคำเป้าหมายเกิดหลังคำพ้องรูปที่ 200 มิลลิวินาที คำเป้าหมายที่มีความสอดคล้องทางด้านไวยากรณ์กับคำพ้องที่อยู่ข้างหน้าจะใช้เวลาในการประมวลผลเร็วกว่าคำเป้าหมายที่ประเภททางไวยากรณ์ไม่สอดคล้องกับคำพ้อง และหากคำเป้าหมายเกิดหลังคำพ้องที่ 600 มิลลิวินาที คำเป้าหมายที่เป็นกริยาที่เกิดหลังคำพ้องที่เป็นกริยาจะใช้เวลาในการประมวลผลน้อยกว่าคำเป้าหมายที่เป็นกริยาที่เกิดหลังคำพ้องที่เป็นนาม แต่คำเป้าหมายที่เป็นนามจะประมวลผลได้เร็วไม่

ว่าคำนามนั้นจะมีความสอดคล้องทางไวยากรณ์กับคำพ้องหรือไม่ จากผลการศึกษาของ Tanenhaus และคณะ ช่างต้นแสดงให้เห็นว่าทั้งความหมายที่เป็นคำนามและกริยาของคำพ้องจะถูกกระตุ้นพร้อมกันทั้งหมดในขั้นแรก (ที่ 0 มิลลิวินาที หลังจากพบคำพ้อง) และใน 200 มิลลิวินาทีถัดมาจะมีการเลือกความหมายที่เหมาะสมโดยอาศัยปัจจัยในด้านประเภททางไวยากรณ์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือประเภททางไวยากรณ์มีบทบาทในการช่วยเลือกความหมายที่เหมาะสมหลังจากที่มีการกระตุ้นความหมายทั้งหมดแล้ว

Duffy และคณะ (1988) ได้ทำการศึกษาการประมวลผลคำพ้องโดยศึกษาจากการเคลื่อนไหวของดวงตา (eye fixation) และวัดระยะเวลาในการมองคำเป้าหมาย (คำพ้อง) และระยะเวลาในการมองข้อมูลที่สนับสนุนการตีความความหมายของคำเป้าหมายไปในทางใดทางหนึ่ง (disambiguating context) ของผู้ร่วมการทดลอง การทดลองดังกล่าวให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านประโยคที่มีคำพ้องปรากฏอยู่ในประโยค ซึ่งในประโยคนั้นมีข้อมูลที่สนับสนุนหรือบริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายของคำพ้องไปในทางใดทางหนึ่ง โดยข้อมูลดังกล่าวจะอยู่ในตำแหน่งหน้าหรือหลังของคำพ้อง ข้อมูลสนับสนุนจะสนับสนุนการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ในกรณีที่คำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน (ดังตัวอย่างที่ 13) และในกรณีที่คำพ้องเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ข้อมูลจะสนับสนุนความหมายหลัก (ความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏสูงที่สุด) หรือความหมายรอง (ความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏรองจากความหมายหลัก) ของคำพ้องดังกล่าว (ดังตัวอย่างที่ 14) หากบริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายของคำพ้องอยู่ข้างหลังคำพ้อง ข้อความข้างหน้าจะต้องมีความหมายเป็นกลางในทางกลับกันหากบริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายของคำพ้องอยู่ข้างหน้าคำพ้อง ข้อความข้างหลังจะต้องมีความหมายเป็นกลาง

- (13) Because it was kept on the back of a high shelf, the *pitcher* (whiskey) was often forgotten.

pitcher คือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน มีความหมายว่า “เหยือก” และ “ผู้ขว้างบอลในกีฬาเบสบอล” Because it was kept on the back of a high shelf เป็นบริบทที่อยู่ข้างหน้าเอื้อต่อการตีความความหมายที่หมายถึง “เหยือก” ส่วน whiskey เป็นคำควบคู่ที่มีความหมายเดียว

- (14) Last night the *port* (soup) was a great success when she finally served it to her guests.

port คือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ความหมายหลักคือ “ท่าเรือ” ความหมายรองคือ “เหล้าองุ่น” when she finally served it to her guests เป็นปริบทที่อยู่ข้างหลังที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองซึ่งก็คือ “เหล้าองุ่น” ส่วน *soup* เป็นคำควบคู่ที่มีความหมายเดียว

ผลการทดลองพบว่าหากข้อมูลสนับสนุนหรือปริบทที่อยู่ข้างหน้าเป็นกลาง ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันจะนานกว่าการประมวลผลคำควบคู่ที่มีความหมายเดียวและคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน และไม่พบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการประมวลผลคำควบคู่และคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ผลการศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการมองคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันนานกว่าคำควบคู่ เนื่องจากผู้ร่วมการทดลองนึกถึงความหมายทั้งสองความหมายเมื่อพบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน ทำให้เมื่อเปรียบเทียบระยะเวลาในการประมวลผลระหว่างคำพ้องดังกล่าวกับคำควบคู่ ระยะเวลาในการประมวลผลคำควบคู่ที่มีความหมายเดียวจึงน้อยกว่าเพราะมีการเข้าถึงเพียงความหมายเดียว ในทางตรงกันข้ามการที่คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันใช้เวลาในการประมวลผลเท่า ๆ กับคำควบคู่ที่มีความหมายเดียวเนื่องมาจากในการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏสูงที่สุดจะถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวในทันที และถูกกระตุ้นก่อนความหมายที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยกว่าเสมอ ดังนั้นเมื่อเทียบกับคำควบคู่ที่มีความหมายเดียว ระยะเวลาในการประมวลผลคำทั้งสองจึงไม่ต่างกัน

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อข้อมูลสนับสนุนหรือปริบทปรากฏหน้าคำพ้อง ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องนั้นจะขึ้นอยู่กับว่าข้อมูลสนับสนุนนั้นเอื้อต่อการตีความความหมายประเภทใด หากปริบทที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องเอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันหรือเอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยเท่ากัน ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายหลักและคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งจะไม่มี ความแตกต่างกัน แต่หากปริบทอยู่ข้างหน้าคำพ้องเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันจะนานกว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่ง และนานกว่าคำควบคู่ที่ปริบทมีความเกี่ยวข้องกับความหมายของคำนั้น ซึ่งการที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันแล้วทำให้ระยะเวลาในการ

ประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันนานกว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน และนานกว่าคำควบคุมนี้เรียกว่า Subordinate Bias Effect สาเหตุที่ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect คือเมื่อปริบทที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยไม่เท่ากัน ทำให้ความเร็วในการกระตุ้นความหมายรองเพิ่มขึ้นจนเท่ากับความเร็วในการกระตุ้นความหมายหลัก ดังนั้นความหมายทั้งสองจึงถูกกระตุ้นในระดับเดียวกัน เกิดการแข่งขันกันของทั้งสองความหมาย จนทำให้การประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันใช้ระยะเวลาในการประมวลผลมากกว่าคำประเภทอื่น ๆ

Kellas, Martin, Yehling, Hermand และ Vu (1995) ได้ทำการทดสอบเรื่องอิทธิพลของความเข้มข้นของปริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายของคำพ้องในการประมวลผลคำพ้อง โดยสร้างเรื่องสั้นที่เอื้อต่อการตีความความหมายของคำพ้อง โดยที่เรื่องสั้นมีระดับความเข้มข้นในการเอื้อต่อการตีความความหมายของคำพ้องที่แตกต่างกัน ได้แก่ ปริบทที่มีความเบาบาง และปริบทที่มีความเข้มข้น ความหมายของปริบทดังกล่าวจะเอื้อต่อการตีความความหมายหลักหรือความหมายรองของคำพ้อง การทดลองของ Kellas และคณะ แบ่งออกเป็น 2 การทดลอง การทดลองที่ 1 ทำการทดลองโดยใช้ self-paced reading task โดยจะไม่มีเปรียบเทียบเวลาในการอ่านคำพ้องกับคำควบคุมแต่จะเปรียบเทียบเวลาในการอ่านคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองและความหมายหลักในคำพ้องคำหนึ่ง ๆ แทน จากผลการทดลองพบว่าระยะเวลาในการอ่านคำพ้องในปริบทที่มีความเข้มข้นที่เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำพ้อง ไม่ต่างจากปริบทที่มีความเข้มข้นที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง จากผลการทดลองนี้ทำให้เห็นว่าปริบทที่มีความเข้มข้นที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องสามารถช่วยทำให้ความหมายรองถูกกระตุ้นก่อนความหมายหลัก จึงทำให้เวลาในการอ่านคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องและระยะเวลาในการอ่านคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำพ้องเท่ากัน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อปริบทมีความเบาบาง ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการอ่านคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายหลักได้เร็วกว่าคำพ้องที่ปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ในการทดลองที่ 2 ของ Kellas และคณะ ใช้การทดลองแบบผสมผสานระหว่างการอ่านและ naming task เพื่อที่จะประเมินค่าการกระตุ้นความหมายของคำพ้องเฉพาะคำ ในการทดลองนี้มีการทดลองวัดระยะเวลาอ่านคำพ้องเหมือนการทดลองที่ 1 และนอกจากนั้นการใช้วิธีการที่เรียกว่า naming latencies probe words ที่แสดงให้เห็นว่าในปริบทที่มีความเข้มข้นสูง มีเพียงความหมายของคำพ้องที่เกี่ยวข้องกับปริบทเท่านั้นที่ถูกกระตุ้น ในทางตรงกันข้ามทั้งความหมายที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมต่างก็ถูกกระตุ้นในปริบทที่มีความเบาบางที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ในขณะที่มีเพียงความหมายหลักของคำพ้องเท่านั้นที่ถูกกระตุ้นเมื่อปริบทมีความเบาบางและเอื้อต่อการตีความ

ความหมายหลักของคำพ้อง จากผลการทดลองได้แสดงให้เห็นว่าข้อมูลปริบทที่อยู่ข้างหน้าที่มีผลต่อการประมวลผลคำ และความเข้มข้นของปริบทมีอิทธิพลในการแก้ไขความกำกวมของคำ

Binder และ Rayner (1998) ได้ชุดข้อความที่เป็นตัวกระตุ้นที่ถูกใช้ในการทดลองของ Kellas และคณะ (1995) มาทำการศึกษาอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้วิธีการศึกษาแบบ eye tracking แต่เมื่อทำการทดลองไปได้ระยะหนึ่งกลับพบความผิดปกติของข้อมูลที่ใช้ทดสอบ เมื่อกลับไปวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ทดสอบอีกครั้งก็พบความผิดพลาดของข้อมูลที่ใช้ทดสอบใน Kellas และคณะ 3 ประการ ประการแรก คำพ้องจำนวนหนึ่งที่ Kellas และคณะ (1995) ใช้ เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน หากยึดตามเกณฑ์ของ Twilley และคณะ (1994) ประการที่ 2 คือข้อมูลที่เกี่ยวข้องการตีความความหมายหลักและความหมายรองของคำพ้องสลับกัน กล่าวคือ ปริบทที่ถูกระบุว่าพ้อง ประการที่ 3 คือ ปริบทที่ต่างกัน (ปริบทที่เกี่ยวข้องการตีความความหมายหลักและความหมายรองของคำพ้อง) เกี่ยวข้องการตีความความหมายเดียวกัน

หลังจากพบข้อผิดพลาดดังกล่าว Binder และ Rayner (1998) ได้ตัดข้อมูลที่ผิดพลาดออกไป แล้วทำการทดลองอีกครั้งโดยใช้ eye tracking จากการทดลองพบว่าในคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันว่าปริบทที่อยู่ข้างหน้าเกี่ยวข้องการตีความความหมายรองของคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการมองคำพ้อง (gaze duration) มากกว่าคำควบคุม ไม่ว่าปริบทจะมีความเข้มข้นหรือเบาบางก็ตาม แสดงว่าความเข้มข้นของปริบทไม่มีส่วนในการช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ หลังจากนั้น Binder และ Rayner (1998) ได้ทำการทดลองกับข้อมูลที่ดัดแปลงมาจาก Kellas et al. (1995) อีกครั้งหนึ่งโดยใช้ self – paced reading ในการทดลอง เพื่อที่จะพิสูจน์ว่าวิธีการทดลองที่แตกต่างกันจะทำให้ผลการทดลองต่างกันหรือไม่ จากผลการทดลองพบว่าความเข้มข้นของปริบทไม่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องและไม่ช่วยลดการเกิด Subordinate – Bias Effect เช่นเดียวกันกับการทดลองที่ใช้ eye tracking ของ Binder และ Rayner ข้างต้น

จากข้างต้นแสดงให้เห็นว่าที่ผลของงานวิจัยของ Kellas และคณะ (1995) และ Binder และ Rayner (1998) มีความแตกต่างกันเนื่องจากตัวกระตุ้นในการทดลองที่มีความแตกต่างกันไม่ใช่วิธีการในการทดลอง

จากผลของงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่ายังไม่มีปัจจัยใดที่ช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ลงไปได้ Rayner, Pacht และ Duffy (1994) จึงได้ตั้งคำถามว่า หากเพิ่มข้อมูลสนับสนุนที่เป็นใจความหลักของข้อความและอยู่ในตำแหน่งหน้าสุดของข้อความ (Global context) นอกเหนือจากข้อมูลสนับสนุนที่อยู่ใกล้คำพ้อง (Local context) ที่มีอยู่แล้ว และให้ข้อมูลทั้งสองประเภทอยู่บนหน้าคำ

พ้องและกำหนดให้ข้อมูลดังกล่าวเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง จะช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้หรือไม่ เหตุผลที่คิดเช่นนี้เนื่องจากถ้ามีข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นก็จะทำให้ความเร็วในการกระตุ้นความหมายรองเพิ่มขึ้น และอาจจะเร็วกว่าการกระตุ้นความหมายหลัก ซึ่งทำให้การประมวลผลเร็วขึ้นเป็นการลดการเกิด Subordinate Bias Effect แต่งานวิจัยนี้ได้ผลตรงกันข้ามกับสมมติฐาน เพราะการมีข้อมูลเพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้การประมวลผลความหมายรองของคำพ้องเร็วขึ้น ดังนั้นข้อมูลที่สนับสนุนการตีความคำพ้องจึงมีแค่ส่วนเดียว คือ Local context

ในงานวิจัยของ Kambe และคณะ (2001) ได้ศึกษาการประมวลผลคำพ้องที่ความหมายมีความคุ้นเคยไม่เท่ากันในภาษาระดับปริเฉท ทั้งนี้ก็เพื่อศึกษาว่าบริบทที่เป็นใจความหลักของย่อหน้า (Global context) และบริบทที่เกิดใกล้กับคำพ้อง (Local context) มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องหรือไม่และมีผลอย่างไรต่อการประมวลผลคำพ้อง โดยผลการทดลองทำให้ทราบว่าบริบท (Global context และ/หรือ Local context) อยู่ข้างหน้าคำพ้องที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ทำให้ระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องนั้นช้ากว่าระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเดียว หรือเกิด Subordinate Bias Effect ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อมีบริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองก็จะทำให้ความหมายรองถูกกระตุ้นเร็วขึ้นจนอยู่ในระดับเดียวกับความหมายหลัก เกิดการแข่งกันในการกระตุ้นทั้งสองความหมายไปพร้อม ๆ กัน จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการตีความอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จากงานวิจัยของ Kambe และคณะ (2001) แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าบริบทอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสอง (Global context และ/หรือ Local context) จะเอื้อต่อการตีความความหมายรอง กลับทำให้การประมวลผลคำพ้องนั้นช้ากว่าคำพ้อง (คำที่มีความหมายเดียว) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการร่วมมือกันของบริบททั้งสองไม่ได้ช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้

Boland และ Blodgett (2001) ได้ทำการศึกษาการประมวลผลคำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์ต่างกันโดยใช้ eye movement paradigm การทดลองนี้ต้องการหาคำตอบว่าบริบททางไวยากรณ์จะช่วยในการประมวลผลคำพ้องประเภทดังกล่าวหรือไม่ คำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์ต่างกันในที่นี้คือคำที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา ยกตัวอย่างเช่น sign (น.สัญลักษณ์ เป็นความหมายหลัก, ก.ลงนาม เป็นความหมายรอง) ในการทดลองนี้ให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านเรื่องสั้นที่ประกอบไปด้วยบทนำของเรื่อง ประโยคที่มีบริบททางไวยากรณ์ และประโยคที่มีคำเป้าหมาย ตามลำดับ โดยประโยคที่มีบริบททางไวยากรณ์จะเอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นนามหรือความหมายที่เป็นกริยาของคำพ้อง (ดัง 15,16) ส่วนในประโยคเป้าหมายจะมีคำสรรพนามอยู่

หน้าคำพ้อง โดยคำสรรพนามจะทำหน้าที่ชี้ให้เห็นว่าคำพ้องดังกล่าวมีความหมายเป็นนามหรือกริยา (ดัง 17, 18)

- (15) And when the clean water petition came around he decided to run *for a mayer.* (*for a mayer* เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นนาม)
- (16) And when the clean water petition came around he didn't know what *to do.* (*to do* เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นกริยา)
- (17) Ann made his *sign*.... (his บ่งชี้ว่าความหมายของ sign เป็นนาม)
- (18) Ann made him *sign*... (him บ่งชี้ว่าความหมายของ sign เป็นกริยา)

จากผลการทดลองพบว่าการมองคำพ้องครั้งแรก (initial fixation) ในคำพ้องที่มีกริยาเป็นความหมายหลัก ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการอ่านคำพ้องเมื่อปริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นนามมากกว่าปริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นกริยา นอกจากนี้ยังพบว่าในคำพ้องที่มีนามเป็นความหมายหลัก ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการอ่านคำพ้องเมื่อปริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นกริยานานกว่าปริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นนาม และจากผลการทดลองดังกล่าวเป็นการยืนยันว่าถึงแม้ว่าปริบทที่เป็นปริบททางไวยากรณ์ที่อยู่หน้าคำพ้องจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง แต่ก็ไม่ช่วยทำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้นเร็วขึ้นจนถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียว อีกทั้งยังทำให้เกิดความล่าช้าในการประมวลผลคำพ้อง เนื่องจากปริบททำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้นขึ้นมาพร้อมกับความหมายหลัก ทำให้ความหมายทั้งสองเกิดการแข่งขันกันจนทำให้เกิดความล่าช้าในการประมวลผลคำพ้องดังกล่าว (Subordinate Bias Effect) ซึ่งผลการทดลองนี้มีความสอดคล้องกับ Boland (1997) อ้างถึงใน Boland และ Blodgett (2001) ที่ทำการทดลองแบบ self-paced reading และใช้ประโยคในการทดลองเดียวกันกับ Boland และ Blodgett (2001) จากผลการทดลองนี้ก็พบว่า ถึงแม้ว่าปริบททางไวยากรณ์จะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะปัจจัยในด้านความถี่ของคำที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องได้ กล่าวคือปัจจัยทางด้านไวยากรณ์ไม่ช่วยทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรอง (ความหมายที่มีความถี่ในการพบน้อย) เพียงความหมายเดียว หากแต่ทำให้เกิดการกระตุ้นทั้งความหมายหลักและความหมายรองของคำพ้องทำให้เกิดความล่าช้าในการประมวลผลคำพ้อง หรือ Subordinate Bias Effect

Folk และ Morris (2003) ได้ทำการศึกษาคำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์ต่างกัน เช่นเดียวกันกับงานของ Boland และ Blodgett (2001) งานของ Folk และ Morris ศึกษาคำพ้องที่มีความหมายที่มีประเภททางไวยากรณ์ประเภทเดียวกัน (นาม - นาม) และคำพ้องที่มีความหมายที่มีประเภททางไวยากรณ์คนละประเภทกัน (นาม - กริยา) โดย Folk และ Morris ต้องการจะศึกษาว่าปริบททางไวยากรณ์และปริบททางความหมายที่สนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องจะมีผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์เหมือนกัน และคำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์ต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยปริบทในการทดลองนี้ประกอบไปด้วยปริบททางความหมายและปริบททางไวยากรณ์ที่ปรากฏอยู่หน้าคำพ้องเสมอ โดยที่ปริบทดังกล่าวจะสนับสนุนความหมายที่เป็นนามเท่านั้น ไม่ว่าความหมายนั้นจะเป็นความหมายหลักหรือความหมายรองของคำพ้อง ดังตัวอย่างที่ 19 ปริบททางไวยากรณ์ในที่นี้คือปริบทที่ชี้ให้เห็นว่าคำพ้องมีประเภททางไวยากรณ์ประเภทใด เช่น คำนำหน้านาม a ที่ชี้ให้เห็นว่า spoke ต้องเป็นนาม และปริบททางด้านความหมายได้แก่ biking และ cyclist ที่ชี้ให้เห็นว่าความหมายของ spoke ในที่นี้ต้องเป็นความหมายที่หมายถึง “ซี่ลวด”

(19) Biking through Utah, the cyclist lost a spoke.

(น.ซี่ล้อจักรยาน, ก.กริยาช่องสองของ *speak*)

Folk และ Morris ทำการทดลองโดยใช้ eye tracking โดยวัดระยะเวลาในการอ่านคำพ้องและค่าควบคุมของผู้ร่วมการทดลอง จากผลการทดลองที่ได้พบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านคำพ้องนานกว่าค่าควบคุมเมื่อคำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่และปริบทที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนความหมายรอง และนอกจากนั้นยังพบว่าเวลาในการอ่านคำพ้องเร็วเท่ากับค่าควบคุมเมื่อปริบทที่อยู่ข้างหน้าเอื้อต่อการตีความความหมายรองที่เป็นนามของคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและกริยา ชี้ให้เห็นว่าไม่มีการเกิด Subordinate Bias Effect หรือ SBE ในระหว่างที่มีการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและกริยา จากผลการทดลองดังกล่าวทำให้สรุปผลได้ว่าในคำพ้องมีประเภททางไวยากรณ์เหมือนกันถึงแม้ปริบททางไวยากรณ์และปริบททางความหมายจะสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องดังกล่าว ก็ไม่สามารถช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ ยังคงเกิดการแข่งขันกันของความหมายหลักและความหมายรองส่งผลให้เวลาในการอ่านคำพ้องนานกว่าค่าควบคุม แต่อย่างไรก็ดีเมื่อคำพ้องที่มีความหมายมีประเภททางไวยากรณ์ต่างกันและมีปริบททางความหมายและปริบททางไวยากรณ์สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องนั้น จะสามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ลงได้ เนื่องจากปริบทที่เป็นปริบททางไวยากรณ์ช่วยให้การเข้าถึงความหมายของคำพ้องเร็วขึ้น กล่าวคือเมื่อปริบททางไวยากรณ์สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องที่มีความหมายมีประเภททางไวยากรณ์ต่างกันก็จะทำให้ผู้อ่านทราบว่าความหมายของคำพ้องนั้นมี

ความหมายใด เพราะความหมายของคำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์สอดคล้องกับบริบทมีเพียงความหมายเดียว จึงทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายเพียงความหมายเดียว และไม่เกิดการแข่งขันกันของทั้งสองความหมายเช่นเดียวกับกรณีคำพ้องที่ความหมายมีประเภททางไวยากรณ์เหมือนกัน

ที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าการสนใจทำการศึกษาอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายของคำพ้องอย่างต่อเนื่อง โดยวิธีการที่ทำการศึกษาก็มีหลากหลาย เช่น self – paced reading หรือ eyetracking เป็นต้น ผลการศึกษาที่ได้จากการทดลองดังกล่าวก็มีความแตกต่างกันไปอย่างไรก็ดีได้มีการนำวิธีการทดลองแบบใหม่มาใช้ในการศึกษาอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายของคำพ้อง วิธีดังกล่าวได้แก่ visual – world paradigm หรือวิธีการที่ให้ผู้ร่วมการทดลองฟังเสียงข้อความไปพร้อม ๆ กับมองรูปภาพบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้อง โดยหากผู้ร่วมการทดลองมองไปที่รูปภาพที่เกี่ยวข้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องแสดงว่ามีการกระตุ้นความหมายหมายนั้น ๆ หรือหากผู้ร่วมการทดลองมองภาพหลายภาพในเวลาเดียวกันแสดงว่าความทั้งหมดของคำพ้องนั้นกำลังถูกกระตุ้น

Huettig และ Altmann (2007) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการประมวลผลคำพ้องในบริบทโดยวิธีการที่เรียกว่า visual – world ในงานศึกษานี้ศึกษาคำพ้องที่มีความหมายทั้งหมดเป็นนามจำนวน 15 คำ ผู้ร่วมการทดลองจะได้ฟังประโยคที่มีคำพ้องและได้เห็นรูปภาพในเงื่อนไขที่ต่างกัน 3 เงื่อนไขดังต่อไปนี้ ในเงื่อนไขที่ 1 คือเงื่อนไขที่บริบทเป็นกลาง (neutral condition) ผู้ร่วมการทดลองจะได้ฟังประโยคที่ข้อความข้างหน้าคำพ้องเป็นกลางไม่เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง และจะเห็นภาพ 4 ภาพ ประกอบด้วย ภาพที่เป็นตัวแทนของความหมายหลักของคำพ้อง (dominant referent) ภาพที่เป็นตัวแทนของความหมายรองของคำพ้อง (subordinate referent) และรูปภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง (distractor) จำนวน 2 รูป เงื่อนไขที่ 2 หรือเงื่อนไขที่บริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง (biasing condition) โดยประโยคข้างหน้าคำพ้องมีเนื้อความเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องเสมอ ผู้ร่วมการทดลองจะเห็นภาพจำนวน 4 ภาพที่มีรายละเอียดเช่นเดียวกับเงื่อนไขที่ 1 ส่วนในเงื่อนไขที่ 3 คือเงื่อนไขที่เป็นคู่แข่ง (competitor condition) ประกอบด้วยประโยคที่มีเนื้อความข้างหน้าคำพ้องเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง โดยผู้ร่วมการทดลองจะเห็นรูปภาพจำนวน 4 รูปภาพ คือภาพที่มีรูปร่างคล้ายกับภาพที่เป็นตัวแทนของความหมายหลักของคำพ้อง (competitor) ภาพที่เป็นตัวแทนของความหมายรองของคำพ้อง และรูปภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องจำนวน 2 รูป

จากผลการศึกษาพบว่า ใน neutral condition สัดส่วนในการมอง dominant referent, subordinate referent และ distractor ในส่วนแรกของคำพ้องไม่ต่างกัน ในส่วนท้ายของคำพ้อง และหลังจากได้ยินส่วนท้ายของคำพ้อง 200 มิลลิวินาที ผู้ร่วมการทดลองมีแนวโน้มที่จะสนใจรูปภาพที่ dominant referent มากกว่ารูปภาพอื่น ๆ

ใน biasing condition ในส่วนแรกของคำพ้อง พบว่าสัดส่วนในการมองของผู้ร่วมการทดลองใน dominant referent ไม่ต่างจาก distractor แต่พบว่า ผู้ร่วมการทดลองสนใจ subordinate referent มากกว่า distractor และต่อเนื่องมาจนถึงในส่วนท้ายของคำพ้องและหลังส่วนท้ายของคำพ้อง 200 มิลลิวินาที และพบว่าผู้ร่วมการทดลองมีแนวโน้มที่จะสนใจรูปภาพที่ dominant referent มากกว่า distractor ในส่วนท้ายของคำพ้องและหลังส่วนท้ายของคำพ้อง 200 มิลลิวินาที แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ว่าบริบทจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องก็ไม่ทำให้ความสนใจต่อความหมายหลักของคำพ้องหายไป

ส่วนใน competitor condition ผู้ร่วมการทดลองสนใจมอง subordinate referent มากกว่า distractor และต่อเนื่องมาจนถึงในส่วนท้ายของคำพ้องและหลังส่วนท้ายของคำพ้อง 200 มิลลิวินาที และพบว่าผู้ร่วมการทดลองมีแนวโน้มที่จะสนใจรูปภาพที่เป็น competitor มากกว่า distractor ในส่วนท้ายของคำพ้องและหลังส่วนท้ายของคำพ้อง 200 มิลลิวินาที

จากการศึกษาพบว่า ถึงแม้ว่าใน competitor condition จะไม่มีรูปภาพที่เป็นตัวแทนของความหมายหลักของคำพ้อง (แต่มีรูปภาพที่มีรูปร่างคล้ายกับความหมายหลักของคำพ้อง) และบริบททางภาษาจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองก็ยังคงสนใจมองรูปภาพที่มีรูปร่างคล้ายกับความหมายหลักของคำพ้องมากกว่า distractor แสดงให้เห็นว่าถึงแม้บริบทไม่เหมาะสมต่อการตีความความหมายหลักของคำพ้อง และไม่มีรูปแทนความหมายหลักของคำพ้อง ความหมายหลักของคำพ้องยังคงถูกกระตุ้นอยู่ ส่วนใน neutral และ biasing condition ใน neutral condition ผู้ร่วมการทดลองมองส่วนหลังของคำพ้องใน dominant referent มากกว่า subordinate referent แต่ใน biasing condition ผู้ร่วมการทดลองสนใจ subordinate referent ในช่วงแรก แต่ต่อมาในส่วนท้ายและหลังคำพ้องผู้ร่วมการทดลองก็ยังสนใจมอง dominant referent อยู่ จากผลการศึกษาที่ได้ทำให้สรุปได้ว่าถึงแม้ว่าบริบทไม่เหมาะสมกับความหมายหลักแต่ความหมายหลักของคำพ้องยังคงถูกกระตุ้น และมีการกระตุ้นความหมายทั้งหมดของคำพ้อง อีกทั้งบริบทยังไม่สามารถยับยั้งความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับบริบทได้

Chen และ Boland (2008) ได้นำวิธีการศึกษาของ Huettig และ Altmann (2007) ที่ใช้ visual – world paradigm มาใช้ในการศึกษาคำพ้องเสียงในภาษาอังกฤษที่มีความหมายหนึ่งเป็นความหมายหลักและอีกความหมายหนึ่งเป็นความหมายรองเช่นกัน เช่น ในคำว่า flower “ดอกไม้” ที่ออกเสียงเหมือนคำว่า flour “แป้ง” โดยที่ “ดอกไม้” ถือเป็นความหมายหลัก เนื่องจากผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีความคุ้นเคยมากกว่า และ “แป้ง” เป็นความหมายรอง เพราะผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีความคุ้นเคยกับความหมายนี้น้อยกว่า ถึงแม้ว่า Chen และ Boland ได้นำวิธีการศึกษาของ Huettig และ Altmann (2007) มาใช้ แต่อย่างไรก็ดีได้ปรับเปลี่ยนให้ผู้ร่วมการทดลองได้เห็นภาพที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับคำพ้องเสียงหลังจากได้ยินส่วนแรกของคำพ้องเสียง เพื่อป้องกันไม่ให้อุปกรณ์ที่ปรากฏได้รับอิทธิพลจากเสียงที่ได้ยินในระยะแรก ในการทดลองที่หนึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการกระตุ้นหลายความหมาย โดยใช้ตัวกระตุ้นในเงื่อนไขที่ปรับเป็นกลาง (neutral condition) ของ Huettig และ Altmann (2007) แต่จะไม่แสดงภาพของความหมายทั้งสองของคำพ้องโดยตรง โดยจะแสดงภาพแทนความหมายหนึ่งด้วยภาพแทนความหมายนั้น (actual referent) และแสดงภาพที่มีรูปร่างคล้ายกับรูปแทนของความหมายในอีกความหมายที่เหลือ (shape competitor) จากการศึกษาพบว่าในคำพ้องที่ปรับข้างหน้าไม่สนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องเสียง ผู้ร่วมการทดลองให้ความสนใจทั้ง actual referent และ shape competitor และที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ ผู้ร่วมการทดลองมีแนวโน้มที่จะสนใจ shape competitor ของความหมายหลักเมื่อมีภาพที่เป็น actual referent ของความหมายรอง แสดงให้เห็นว่ามีความหมายหลักมีอิทธิพลมากถึงแม้ว่ารูปภาพของความหมายหลักจะเป็นรูปภาพที่มีรูปร่างคล้ายกันเท่านั้น แต่ก็ยังสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ร่วมการทดลองได้ แสดงให้เห็นว่าในบริบทที่เป็นกลางมีการกระตุ้นความหมายทั้งสองความหมายของคำพ้องเสียง ในการทดลองที่สองจะเน้นศึกษาเรื่องผลกระทบจากบริบทที่เป็นประโยชน์ โดยประโยชน์ที่ใช้เป็นบริบทจะเป็นบริบทที่เอื้อต่อความหมายรองของคำพ้องเสียงอย่างเข้มข้น โดยรูปภาพที่ผู้ร่วมการทดลองจะเห็นมีจำนวน 4 รูป เช่นเดียวกับการทดลองที่ 1 ประกอบด้วย shape competitor, actual referent และรูปที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายทั้งสองของคำพ้องรูปจำนวน 2 รูป จากผลการศึกษาพบว่าในขั้นแรกเกิดการกระตุ้นความหมายทั้งสองของคำพ้องเสียง ต่อมาบริบทเริ่มมีอิทธิพลต่อการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเสียง 300 มิลลิวินาทีหลังจากได้ยินคำพ้องเสียง กล่าวคือ หลังจากได้ยินคำพ้องเสียง 300 มิลลิวินาทีผู้ร่วมการทดลองให้ความสนใจ actual referent ของคำพ้องเสียงมากขึ้น และสนใจ shape competitor ของความหมายหลักของคำพ้องเสียงลดลง นอกจากนี้ยังพบว่า shape competitor ของความหมายหลักของคำพ้องเสียงก็ยังได้รับความสนใจจากผู้ร่วมการทดลอง ถึงแม้ว่าบริบทข้างหน้าจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องก็ตาม จากผลการศึกษาพบว่าบริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องสามารถระดับการกระตุ้นความหมายหลักของคำพ้องได้ แต่อย่างไรก็ดียังคงมีการกระตุ้นความหมายหลักของคำพ้อง

ร่วมด้วย ซึ่งผลการศึกษานี้ก็สอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนหน้าที่ระบุว่าถึงแม้ว่าบริบทจะมีความเข้มข้นแต่ก็ไม่ทำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียว จึงมีการเกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น

ในงานของ Tsang และ Chen (2010) ทำการศึกษาคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำที่มีความกำกวมในภาษาจีนวางตั้งจำนวน 24 หน่วย ยกตัวอย่างเช่น /fung1/ เป็นหน่วยคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับ ลม (ความหมายหลัก) หรือ ผึ้ง (ความหมายรอง) ในการศึกษาที่ใช้วิธีการทดลอง visual – world paradigm เช่นเดียวกัน การทดลองนี้แบ่งออกเป็น 4 เงื่อนไข คือ เงื่อนไขที่บริบทเอื้อต่อการตีความความหมายหลัก ที่บริบทอยู่ข้างหน้า (preceding context – dominant meaning) เงื่อนไขที่บริบทเอื้อต่อการตีความความหมายหลัก ที่บริบทอยู่ข้างหลัง (succeeding context – dominant meaning) เงื่อนไขที่บริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองที่บริบทอยู่ข้างหน้า (preceding context – subordinate meaning) เงื่อนไขที่บริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองที่บริบทอยู่ข้างหลัง (succeeding context – subordinate meaning) ในการทดลองนี้ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านประโยคและได้เห็นภาพ 3 ภาพ ประกอบด้วยภาพที่เป็นเป้าหมายที่สอดคล้องกับความหมายที่บริบทสนับสนุน (target) ภาพที่เป็นคู่แข่งที่สอดคล้องกับความหมายที่ไม่สนับสนุนโดยบริบท (competitor) และภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายทั้งสองของคำพ้อง (distractor) โดยผู้ร่วมการทดลองจะต้องตอบว่าคำเป้าหมายคำใดปรากฏอยู่บนหน้าจอ

จากผลการศึกษาพบว่าความหมายหลักถูกเข้าถึงเร็วกว่าความหมายรอง และบริบทที่อยู่ข้างหน้าช่วยในการระลึกถึงความหมายและช่วยนำไปสู่การมองเป้าหมายที่ถูกต้องและรวดเร็ว อีกทั้งยังพบว่าความหมายรองถูกกระตุ้นในเงื่อนไข preceding context – dominant meaning ซึ่งสนับสนุน exhaustive model กล่าวคือ มีการกระตุ้นความหมายทั้งหมด ทั้งที่ความถี่ของความหมายหลักมากกว่าและบริบทก็สนับสนุนความหมายหลัก ซึ่งควรจะมีการกระตุ้นความหมายหลักเพียงความหมายเดียว แต่อย่างไรก็ดีก็เกิดการกระตุ้นความหมายรองร่วมด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าการกระตุ้นทั้งสองความหมายของคำพ้อง พบในเงื่อนไข 3 จาก 4 เงื่อนไข แต่ไม่พบการกระตุ้นทั้งสองความหมายใน preceding context – subordinate meaning เนื่องจาก competitor หรือความหมายหลักถูกขัดขวางโดยบริบทที่เอื้อต่อความหมายรองของคำพ้องที่อยู่ข้างหน้า แสดงให้เห็นว่าบริบทที่สนับสนุนความหมายรองที่อยู่ข้างหน้าสามารถทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเพียงความหมายเดียวได้ จึงไม่ทำให้เกิด การแข่งขันกันของความหมายหลักและความหมายรอง ส่งผลให้ไม่เกิด Subordinate Bias Effect

จากการศึกษาการเรื่องอิทธิพลของบริบทที่มีต่อการประมวลผลความหมายของคำพ้องที่ใช้ visual – world paradigm ในข้างต้น แสดงให้เห็นถึงแม้ผลการศึกษาที่มีความแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ดีผลการศึกษาจากงานวิจัยดังกล่าวทำให้เห็นภาพอย่างชัดเจนว่าความหมายใดของคำพ้อง ถูกกระตุ้นบ้าง โดยสังเกตจากการเคลื่อนไหวของสายตาที่ผู้ร่วมการทดลองมองภาพที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้อง ทำให้ไม่ต้องคาดเดาจากระยะเวลาในการมองคำพ้องว่าความหมายใดถูกกระตุ้นบ้างดังเช่นงานวิจัยที่ผ่านมา

Fedorenko และคณะ (2012) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของค่าความถี่ของคำและบริบททางไวยากรณ์ที่มีผลต่อการประมวลผลคำในประโยค โดยศึกษาจากคำพ้องที่ความหมายมีประเภททางไวยากรณ์แตกต่างกัน งานวิจัยนี้มีความคล้ายคลึงกับงานของ Boland และ Blodgett (2001) และ Folk และ Morris (2003) แต่มีความแตกต่างกันคือในงานนี้มีเพียงบริบททางไวยากรณ์ที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องเท่านั้น ไม่ได้มีบริบททางความหมายและบริบทที่เป็นปริศนาหน้าคำพ้องเหมือนงานของ Folk และ Morris และ Boland และ Blodgett ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการศึกษาให้แคบลง โดยมุ่งเน้นไปที่ความสัมพันธ์ของค่าความถี่ของความหมายของคำพ้องและบริบททางไวยากรณ์เท่านั้น

งานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 2 การทดลอง การทดลองที่ 1 ให้ผู้ร่วมการทดลองตัดสินว่าคำที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นคำในภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยคำดังกล่าวจะปรากฏพร้อมกับบริบททางไวยากรณ์ที่เป็น determiner หรือ verb – particle เสมอ แต่ผู้วิจัยจะบอกให้ผู้ร่วมการทดลองไม่ต้องสนใจ determiner หรือ verb – particle แต่ให้สนใจตัวอักษรที่อยู่ข้างหลัง จากการทดลองที่ 1 ได้แสดงให้เห็นว่าหากบริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นกริยา ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการตอบสนองต่อคำพ้องที่ความหมายหลักเป็นนามนานกว่าคำพ้องที่ความหมายหลักเป็นกริยา และคำพ้องที่บริบทไม่เอื้อต่อการตีความความหมายใดเลย ในทางกลับกันหากบริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นนาม ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการตอบสนองต่อคำพ้องที่ความหมายหลักเป็นกริยานานกว่าคำพ้องที่ความหมายหลักเป็นนาม และคำพ้องที่บริบทไม่เอื้อต่อการตีความความหมายใดเลย

การทดลองที่ 2 ทำการทดลองโดยใช้ self – paced reading โดยให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านคำทีละคำที่เป็นส่วนประกอบของประโยค ทั้งนี้เพื่อจะวัดระยะเวลาในการอ่านคำแต่ละคำของผู้ร่วมการทดลอง ประโยคที่ใช้การทดลองจะประกอบไปด้วย determiner หรือ verb – particle ที่เป็นบริบททางไวยากรณ์ที่ปรากฏอยู่หน้าคำพ้อง โดยจะแบ่งส่วนที่จะวัดระยะเวลาในการอ่านออกเป็น 4 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ประกอบด้วยประธานและ determiner หรือ verb – particle ส่วนที่ 2 คือส่วนที่

เป็นคำพ้อง ส่วนที่ 3 คือคำแรกที่ปรากฏหลังคำพ้อง และส่วนที่ 4 คือคำที่สองที่ปรากฏหลังคำพ้อง (ดังตัวอย่างที่ 20)

(20) Mary had a/to look at the documents...

1 2 3 4

จากการทดลองพบว่าระยะเวลาในการอ่านคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลักจะเร็วกว่าระยะเวลาในการอ่านคำพ้องที่นามเป็นความหมายหลัก ส่วนระยะเวลาในการอ่านคำแรกที่อยู่หลังคำพ้อง หากปรับทางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นกริยา ระยะเวลาในการอ่านคำแรกที่อยู่หลังคำพ้องที่นามเป็นความหมายหลักจะนานกว่าคำแรกที่อยู่หลังคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลัก และหากปรับทางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายที่เป็นนาม ระยะเวลาในการอ่านคำแรกที่อยู่หลังคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลักจะนานกว่าคำแรกที่อยู่หลังคำพ้องที่นามเป็นความหมายหลัก ส่วนระยะเวลาในการอ่านคำที่ตามหลังคำพ้องคำที่ 2 เหมือนระยะเวลาในการอ่านคำแรกที่ตามหลังคำพ้อง

จากผลของทั้งสองการทดลองแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าปรับทางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง แต่ก็ไม่ช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ไปได้ ถึงแม้ในการทดลองจะไม่พบความล่าช้าในการประมวลผลในคำพ้อง แต่ก็พบความล่าช้าในคำแรกและคำที่สองที่ตามหลังคำพ้อง

จากบทความข้างต้นที่ปรับเป็นปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการประมวลผลคำพ้อง จะเห็นได้ว่าผู้วิจัยจำนวนมากพยายามหาปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยลดการเกิด Subordinate Bias effect ปัจจัยเหล่านั้นได้แก่ ปรับทางไวยากรณ์ ปรับทางความหมาย ปรับที่เป็นปริเฉท แต่อย่างไรก็ตามความพยายามดังกล่าวก็ยังไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ลงได้ มีเพียงงานของ Folk และ Morris (2003) และ Tsang และ Chen (2010) เท่านั้นที่พิสูจน์ให้เห็นว่าปรับช่วยไม่ให้เกิด Subordinate Bias Effect ได้

2.5 เกณฑ์การจัดกลุ่มความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้อง

เกณฑ์ที่ใช้ในการจัดกลุ่มความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้องตามงานศึกษาก่อนหน้านี้มีอยู่หลายเกณฑ์ ซึ่งทั้งหมดจะใช้ความเห็นจากผู้ใช้ภาษาเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มความคุ้นเคยทาง

ความหมายของคำพ้อง ซึ่งเกณฑ์แต่ละเกณฑ์มีวิธีการเก็บข้อมูลที่มีความแตกต่างกัน เช่น เกณฑ์ของ Twilley และคณะ (1994) ที่ทำการศึกษากับผู้ใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 192 คน โดยใช้วิธีในการศึกษาที่เรียกว่า single word association หรือการให้กลุ่มตัวอย่างเขียนคำที่นึกถึงคำแรกเมื่อพบคำพ้อง และคำหลายความหมายจำนวน 566 คำที่อยู่ตรงหน้า Twilley และคณะ (1994) เก็บข้อมูลโดยให้ผู้ร่วมการทดลองเขียนคำที่นึกถึงคำแรกเมื่อพบคำพ้องและคำหลายความหมายลงในกระดาษ โดยในกระดาษจะมีรายการคำพ้องและคำหลายความหมายเรียงจากบนลงล่าง บรรทัดละหนึ่งคำ คำแต่ละคำตามด้วยช่องว่างสำหรับให้ใส่คำตอบ ผู้ร่วมการทดลองไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาแก้ไขคำตอบที่ได้ตอบไปแล้ว การทดลองใช้เวลาประมาณ 30 นาที หลังจากได้คำตอบ ผู้ตัดสิน 3 คนจะเป็นผู้จัดกลุ่มว่าคำตอบที่ได้มาจากผู้เข้าการทดลองนั้นเกี่ยวข้องกับความหมายใดของคำพ้องและคำหลายความหมาย จากนั้นเมื่อจัดกลุ่มของความหมายได้แล้วจึงนำไปคำนวณหาความถี่ของความหมายที่พบจากคำตอบของผู้ร่วมการทดลอง ความถี่ของความหมายจะถูกคำนวณออกมาในรูปอัตราส่วนเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าความหมายหนึ่งของคำพ้องพบมากหรือน้อยกว่าอีกความหมายหนึ่ง

Fedorenko และคณะ (2012) ใช้เกณฑ์การจัดกลุ่มของคำพ้องจากการสอบถามความเห็นของผู้ใช้ภาษา โดยให้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 4 คนตัดสินคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและกริยาจำนวน 240 คำ ผู้ใช้ภาษาต้องตัดสินว่าคำดังกล่าวมีประเภททางไวยากรณ์ประเภทใด (นาม, กริยา หรือ เป็นทั้งนามและกริยา) ทั้งนี้เพื่อที่จะแบ่งกลุ่มของคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและกริยาออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ คำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลัก คำพ้องที่นามเป็นความหมายหลัก และคำพ้องที่ความหมายทั้งสองมีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน

คำพ้องที่มีความหมายทั้งนามและกริยาจะเป็นคำพ้องที่นามเป็นความหมายหลักก็ต่อเมื่อผู้ตัดสิน 3 - 4 คนตัดสินว่าคำพ้องดังกล่าวมีประเภททางไวยากรณ์ที่เป็นนาม และไม่มีผู้ตัดสินคนใดเลยตอบว่าคำพ้องดังกล่าวมีประเภททางไวยากรณ์ที่เป็นกริยา ส่วนในการจัดกลุ่มว่าคำพ้องใดเป็นคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลัก ใช้เกณฑ์เดียวกับคำพ้องที่มีนามเป็นความหมายหลักข้างต้น ในคำพ้องที่ทั้งนามและกริยาที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันนั้น จะต้องเป็นผู้ตัดสินไม่มากกว่า 2 คนที่ตอบว่าคำพ้องดังกล่าวเป็นนาม และต้องมีผู้ตัดสินไม่มากกว่า 2 คนตัดสินว่าเป็นกริยา จากวิธีนี้จะได้คำพ้องที่นามเป็นความหมายหลักจำนวน 60 คำ คำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลัก 60 คำ และคำพ้องที่ทั้งนามและกริยาที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันจำนวน 60 คำ รวมคำพ้องที่มีความหมายทั้งนามและกริยาทั้งสิ้น 180 คำ

หลังจากได้คำพ้องที่เป็นนามและกริยาจำนวน 180 คำมาแล้ว Fedorenko และคณะได้นำคำดังกล่าวมาจัดกลุ่มอีกครั้งโดยผ่านเกณฑ์ที่เรียกว่า Elicited production task หรือการให้ผู้

ภาษาแต่งประโยคจากคำพ้องที่กำหนดให้ การที่ต้องนำคำพ้องมาผ่านเกณฑ์นี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจสอบอีกครั้งว่าคำพ้องที่ถูกจัดกลุ่มมาแล้วจากผู้ตัดสินทั้ง 4 คน ยังคงเป็นคำพ้องกลุ่มเดิมหรือไม่ Fedorenko และคณะ ได้ให้ผู้ที่เป็นบุคลากรจาก Massachusetts Institute of Technology จำนวน 56 คน มีอายุ 18 – 40 ปี ที่เป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่งประโยคจากคำพ้องที่กำหนดให้ โดยให้แต่งประโยคจากสิ่งแรกที่นึกออก โดยสามารถเปลี่ยนรูปแบบของคำพ้องได้ เช่น สามารถเปลี่ยนเป็นพหูพจน์ หรือเปลี่ยนรูปกริยาตามกาลได้ เมื่อได้ผลจากการจัดกลุ่มจากทั้งสองเกณฑ์แล้ว Fedorenko และคณะ ได้นำผลมาหาค่าทางสถิติและพบว่าคำพ้องที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสองเกณฑ์มีกลุ่มที่ตรงกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในภาษาไทยมีผู้คิดเกณฑ์ในการจัดกลุ่มความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้องเช่นกัน ได้แก่ งานของธันยธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ซึ่งมีเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้แบบสอบถามเพื่อสอบถามระดับความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้องของผู้ใช้ภาษาไทย โดยให้ผู้ใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 20 คน เลือกระดับของความคุ้นเคยของความหมายที่ให้ไว้ในแบบทดสอบ จากคุ้นเคยมากที่สุดไปถึงคุ้นเคยน้อยที่สุดน้อย (5-1) เลข 5 แทนความคุ้นเคยทางความหมายมากที่สุด เลข 4 แทนความคุ้นเคยทางความหมายมาก เลข 3 แทนความคุ้นเคยทางความหมายปานกลาง เลข 2 แทนความคุ้นเคยทางความหมายน้อย และเลข 1 แทนความคุ้นเคยทางความหมายน้อยที่สุดในแบบทดสอบดังกล่าวมีตัวอย่างประโยคที่แทนความหมายในคำแต่ละคำไว้ด้วย เช่น คำว่า *ชน* มีตัวอย่างประโยค 2 ประโยคดังต่อไปนี้ ประโยคแรกคือ *เขาชนของยายบ้าน* ซึ่ง *ชน* ในที่นี้หมายถึง “เอาสิ่งของจำนวนมากจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง” ทำหน้าที่เป็นกริยาในประโยค ส่วนอีกประโยคหนึ่งคือ *สุนัขชนร่วง* ในที่นี้หมายถึง “สิ่งที่เป็นเส้นขึ้นตามผิวหนังคนและสัตว์” ทำหน้าที่เป็นนามในประโยค เมื่อกลุ่มตัวอย่างทำเลือกระดับความคุ้นเคยของแต่ละความหมายของคำพ้องแล้ว จึงนำมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณามีดังนี้ ระดับความคุ้นเคยทางความหมายในระดับ 5 และ 4 ถือว่าอยู่ในระดับเดียวกันคือความคุ้นเคยทางความหมายมาก และระดับความคุ้นเคยทางความหมาย 3, 2 และ 1 ถือว่าอยู่ในระดับเดียวกันคือความคุ้นเคยทางความหมายน้อย หากกลุ่มตัวอย่างเลือกระดับความคุ้นเคยทางความหมายในระดับเดียวกันในทั้งสองความหมายถือว่าคำพ้องคำนั้นมีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างเลือกระดับความคุ้นเคยทางความหมายของทั้งสองความหมายคนละระดับกัน ถือว่าคำพ้องนั้นมีระดับความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน

จากเกณฑ์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าในบางเกณฑ์ยังมีข้อจำกัดบางประการ กล่าวคือ เกณฑ์ของ Twilley และคณะ (1994) ที่ให้ผู้ร่วมการทดลองบอกคำที่นึกถึงเป็นคำแรกเมื่อ

พบคำพ้องและคำหลายความหมาย และให้ผู้ตัดสิน 3 คนตัดสินความหมายของคำตอบว่าเกี่ยวข้องกับ ความหมายใดของคำพ้อง ผู้วิจัยเห็นว่าทำให้บุคคลอื่นมาตัดสินความหมายของคำตอบของผู้ร่วมการ ทดลองอาจจะทำให้ผลการทดลองคลาดเคลื่อนไปได้ เนื่องจากผู้ตัดสินความหมายอาจจะไม่ได้ตัดสิน ความหมายของคำตอบไปในแนวทางที่ผู้ร่วมการทดลองตั้งใจก็เป็นได้ และนอกจากนั้นในการทดลอง นี้ผู้ร่วมการทดลองสามารถมองเห็นรายการคำทั้งหมดในขณะที่ทำการทดลอง ซึ่งการเห็นคำต่าง ๆ ไป พร้อม ๆ กันนั้นอาจจะทำให้ความหมายของคำหนึ่งไปรบกวนการกระตุ้นความหมายของคำอื่น ๆ ได้

เกณฑ์ของ Fedorenko และคณะ (2012) ที่ให้ผู้ใช้อังกฤษจัดกลุ่มของคำพ้องที่มี ความหมายทั้งนามและกริยา จากนั้นจึงนำคำพ้องมาตัดสินอีกครั้งโดยผ่านเกณฑ์ Elicited production task หรือการให้ผู้ตัดสินแต่งประโยคจากคำพ้องที่กำหนดให้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเกณฑ์ นี้เป็นเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือ เพราะมีการตรวจสอบการจัดกลุ่มของคำพ้องสองครั้งโดยใช้วิธีที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ดีเกณฑ์การจัดกลุ่มทั้งสองยังคงใช้เกณฑ์ที่ตัดสินโดยผู้ใช้อังกฤษ ซึ่งผู้ใช้อังกฤษแต่ละคนอาจ มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาแตกต่างกันออกไป จึงอาจจะทำให้ผลการจัดกลุ่มของคำพ้องมีความ แตกต่างกันในผู้ใช้อังกฤษแต่ละคน และนอกจากนี้เกณฑ์การจัดกลุ่มนี้ใช้ตัดสินเพียงคำพ้องที่มี ความหมายที่เป็นนามกริยาเพียงอย่างเดียว ยังไม่ครอบคลุมไปถึงคำพ้องในประเภทอื่น ๆ

ส่วนเกณฑ์ของธันยธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ที่ให้ผู้ร่วมการทดลองเลือกระดับความคุ้นเคย ทางความหมายของคำพ้องนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าระดับความมากน้อยของความคุ้นเคยทาง ความหมายของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งระดับความมากน้อยที่ไม่เท่ากันนั้นเอง อาจจะทำให้ผลการศึกษาบิดเบือนไปได้ นอกจากนั้นตุลยา นครจินดา (2556) ได้นำแบบสอบถาม ของธันยธรไปทำการศึกษาใหม่อีกครั้งหนึ่งกับผู้พูดภาษาไทยจำนวน 20 คนอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็น นักศึกษาคณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และพบว่ากลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบสอบถามต่างไปจากกลุ่มตัวอย่างในงานของธันยธรมาก ทำให้การจัดกลุ่มของคำพ้องมีความ แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือในงานของธันยธร คำพ้องที่จัดว่าเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทาง ความหมายใกล้เคียงกัน แต่ในงานของตุลยา กลับพบว่าคำพ้องดังกล่าวเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทาง ความหมายใกล้เคียงกันเพียงร้อยละ 56 เท่านั้น ส่วนคำพ้องที่จัดว่าเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกันในงานของธันยธร ในงานของตุลยาพบว่าคำพ้องดังกล่าวเป็นคำพ้องที่มี ความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันเพียงร้อยละ 41 จากการเปรียบเทียบผลการจัดกลุ่มของคำพ้องที่ ได้จากการสอบถามระดับความคุ้นเคยทางความหมายของผู้พูดภาษาไทยของธันยธร (2555) และตุล ยา (2556) เห็นได้ว่าการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการ จัดกลุ่มของคำพ้องได้

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าข้อจำกัดในวิธีการจัดกลุ่มของคำพ้องของธัญธรมี 2 ประการ ประการแรกคือการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันกับตุลยา (2556) ทำให้ผล การศึกษามีความแตกต่างกัน และประการที่ 2 คือการให้ผู้ร่วมการทดลองเลือกระดับความคุ้นเคย ทางความหมายของคำพ้องซึ่งความมากน้อยของแต่ละบุคคลอาจจะแตกต่างกัน ส่วนในงานของ Twilley และคณะ (1994) และ Fedorenko และคณะ (2012) ใช้เกณฑ์ที่ตัดสินโดยผู้ใช้ภาษา ซึ่ง ผู้ใช้ภาษาแต่ละคนอาจมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาแตกต่างกันออกไป จึงอาจจะทำให้ผลการจัด กลุ่มของคำพ้องมีความแตกต่างกันในผู้ใช้ภาษาแต่ละคน จากข้อจำกัดจากงานข้างต้นนี้เองอาจจะทำ ให้ผลการจัดกลุ่มของคำพ้องคลาดเคลื่อนไปได้ ผู้วิจัยจึงจะจัดกลุ่มของคำพ้องโดยการสอบถามความ คิดเห็นจากผู้ใช้ภาษาไทยควบคู่ไปกับการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ความถี่ในการปรากฏของคำพ้องใน คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ จากนั้นนำผลการศึกษาที่ได้จากสองวิธีมาเปรียบเทียบกัน ผลจากการจัด กลุ่มของคำพ้องที่คล้ายคลึงกันจากสองวิธีน่าจะเป็นผลการศึกษาที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 คือ การจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทย โดยงานวิจัยในส่วนนี้ใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและข้อมูลจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยในการจัดกลุ่มคำพ้อง ส่วนที่ 2 คือ การทดลองที่ 1 หรือ การทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางความหมายที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามตั้งคู่ ในการทดลองนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตามงานศึกษาของ Kambe และคณะ (2001) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของบริบททางความหมายที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามตั้งคู่ในภาษาอังกฤษ ส่วนที่ 3 คือ การทดลองที่ 2 หรือ การทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา ในการทดลองนี้ผู้วิจัยได้ปรับวิธีการศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทและประเภทของคำพ้องที่แตกต่างจากการทดลองที่ 1

3.1 การจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทย

ที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าจะมีวิธีในการจัดกลุ่มคำพ้องอยู่หลายวิธี อย่างไรก็ตามแต่ละวิธีนั้นต่างก็มีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป โดยในการจัดกลุ่มคำพ้องในงานที่ผ่านมาต่างก็มีข้อจำกัดบางประการที่อาจจะทำให้ผลของการแบ่งกลุ่มคำพ้องคลาดเคลื่อนไปได้ ยกตัวอย่างเช่น งานของ Twilley และคณะ (1994) ที่ให้ผู้ตัดสินตัดสินว่าคำที่ผู้ร่วมการทดลองนึกถึงเป็นคำแรกเกี่ยวข้องกับความหมายใด วิธีนี้อาจจะทำให้ผลการศึกษาคคลาดเคลื่อน เนื่องจากผู้ตัดสินอาจจะไม่ได้ตัดสินความหมายตามที่ผู้ร่วมการทดลองตั้งใจ หรือในงานของธัญธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ได้ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกระดับของความคุ้นเคยของคำพ้องจากหมายเลข 1 - 5 จากวิธีนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าระดับความมากน้อยสูงที่สุดและต่ำที่สุดของแต่ละบุคคลอาจมีความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งความแตกต่างนี้อาจจะทำให้ผลการศึกษาบิดเบือนไปได้ ส่วนในงานของ Fedorenko และคณะ (2012) ได้จัดกลุ่มคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยาเพียงอย่างเดียว ซึ่งยังไม่ครอบคลุมไปถึงคำพ้องในประเภทอื่น ๆ ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก

จากข้อจำกัดของวิธีการจัดกลุ่มคำพ้องต่าง ๆ ข้างต้น ผู้วิจัยจึงไม่นำวิธีการจัดกลุ่มคำพ้องดังกล่าวมาใช้ แต่จะใช้วิธีการในการจัดกลุ่มของคำพ้องจากความถี่ในการปรากฏของความหมายใน

คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และจะใช้ข้อมูลจากผู้ที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ควบคู่ไปด้วย เนื่องจากข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติประกอบด้วยข้อมูลการใช้ภาษาไทยจำนวนมาก จึงน่าจะเป็นตัวแทนของภาษาไทยที่ถูกใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี และนอกจากนี้ข้อมูลจากผู้ใช้ภาษาไทยก็น่าจะสามารถเป็นข้อมูลที่ยืนยันการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาได้อีกทางหนึ่งด้วย ผู้วิจัยคาดว่า การนำผลการศึกษาจากทั้งสองแหล่งข้อมูลมาเปรียบเทียบกันจะทำให้ผลการจัดกลุ่มคำพ้องมีประสิทธิภาพมากที่สุด งานวิจัยในส่วนนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 คือ การจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ส่วนที่ 2 คือ การจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย และเมื่อทำการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลการศึกษาที่ได้จากทั้งสองแหล่งข้อมูลมาเปรียบเทียบกัน หากคำพ้องคำใดเป็นคำพ้องกลุ่มเดียวกันจากการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยจะนำคำพ้องที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันนั้นไปใช้ในการศึกษาในการทดลองที่ 1 และการทดลองที่ 2 ต่อไป

3.1.1 การจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ

ผู้วิจัยคัดเลือกคำพ้องที่มีความหมายอย่างน้อยสองความหมายจากพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2554 มาจำนวน 62 คำ ดังตารางที่ 2 โดยคำพ้องที่เลือกมาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำพ้องที่มีความหมายเป็นทั้งนามและกริยาจำนวน 42 คำ และคำพ้องที่มีความหมายทั้งหมดเป็นนามจำนวน 20 คำ จากนั้นผู้วิจัยได้ค้นตัวอย่างการใช้คำพ้องในทั้งสองกลุ่มข้างต้นจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติด้วยการใช้คำพ้องที่ต้องการศึกษาเป็นคำสืบค้น โดยจะมีตัวอย่างประโยคจำนวน 100 – 500 ตัวอย่างต่อคำพ้อง 1 คำ เมื่อได้ตัวอย่างประโยคแล้ว ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ว่าคำพ้องในแต่ละประโยคมีความหมายใดบ้าง

ตารางที่ 2 แสดงคำพ้องที่คัดเลือกมาจากพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน
ปีพ.ศ. 2554

คำพ้องที่ความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีก ความหมายหนึ่งเป็นกริยา (42 คำ)				คำพ้องที่ความหมายทั้งสอง เป็นนาม (20 คำ)			
กรวด	กราบ	กรู	กล้า	กระท่อม	กลอน	ก้อย	เกราะ
เกาะ	แกะ	ขน	ขอ	แขก	งา	จั่ว	เงือก
ขุน	คน	คบ	เคล็ด	จอ	ชาติ	ชาย	ตา
จี้	ฉาบ	ดั้น	ตอก	ตำลึง	ตุ้ม	ท่า	เป้า
ตอน	ตัก	ท้อ	ทาน	ฝรั่ง	มวย	หนอง	หมัด
ทุ่ม	เท้า	นัว	บุก				
ปาด	ป้าย	ปู	แปลง				
ฝ่า	ฟัก	ระบาย	รำ				
ล่อ	ล้อ	ลา	ล้าม				
สลัด	สวน	สี	วัด				
หัด	เหลือบ						

ในการวิเคราะห์ความหมายของคำพ้องผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องมารวมไว้ใน การวิเคราะห์ ข้อมูลดังกล่าวมี 3 ประเภท ประเภทแรกคือ คำที่เป็นชื่อเฉพาะและเป็นส่วนหนึ่งของชื่อ เฉพาะ เช่น *ปู* ที่เป็นชื่อของคน หรือ *เคล็ด* ในชื่อเฉพาะ เช่น *เคล็ดไทย* ซึ่งเป็นชื่อของสำนักพิมพ์ ประเภทที่ 2 คือ คำที่มีรูปเขียนเหมือนคำพ้อง แต่ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของคำอื่นและไม่มี ความหมาย เกี่ยวข้องกับคำพ้อง เช่น *สี* ที่เป็นส่วนหนึ่งของ *สีกา* หรือ *เท้า* ที่เป็นส่วนหนึ่งของ *หัวไชเท้า* เป็นต้น ประเภทสุดท้ายคือ คำที่เป็นคำผิด เช่น คำว่า *กรวด* ใน *ตะกรวด* (*ตะกวด*) และ *กรวดวิชา* (*กวดวิชา*) คำว่า *สวน* ใน *ประโยชน์สวนตัว* (*ประโยชน์ส่วนตัว*) คำว่า *ขน* ใน *ขนช้างขนแผน* (*ขนช้างขุนแผน*) และคำว่า *ฝ่า* ใน *ฝ่าบริหาร* (*ฝ่ายบริหาร*) เป็นต้น

ในการวิเคราะห์ความหมายของคำพ้อง ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าตัวอย่างประโยคแต่ละประโยคที่มี การใช้คำพ้องนั้นปรากฏความหมายใดของคำพ้อง และแต่ละความหมายมีจำนวนเท่าใด ยกตัวอย่าง เช่น คำว่า *ท้อ* ผู้วิจัยพบตัวอย่างการใช้จำนวน 140 ตัวอย่าง และพบ 2 ความหมาย คือ “ชื่อไม้ต้น

ชนิด *Prunus persica* (L.) ผลกินได้” เช่น ในประโยค *ผู้ลั้มรสผลที่นั่นจะได้เป็นนมตะเหมือนอย่างแห่งเจีย* และ “ไม่มีกำลังใจจะสู้” เช่น ในประโยค *ผมไม่เคยทำอะไรเลย* โดยความหมายที่ 1 มีจำนวน 46 ตัวอย่าง และความหมายที่ 2 มีจำนวน 94 ตัวอย่าง หรือคำว่า *เกาะ* พบตัวอย่างการใช้ทั้งหมด 2,863 ตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงสุ่มข้อมูลมาจำนวน 500 ตัวอย่าง พบความหมายของ *เกาะ* 2 ความหมาย คือ “ส่วนของแผ่นดินที่มีน้ำล้อมรอบ” เช่น ในประโยค *พวกโจรสลัดเอาสมบัติมาซ่อนไว้แถว ๆ หมู่เกาะนี้* และ “จับหรือยึดสิ่งใดไว้เพื่อทรงอยู่” เช่น ในประโยค *สารปรุรงรสวนสกัดจากกิ่งหรือรากของพืชที่ใช้ยึดเกาะกับสิ่งต่าง ๆ* โดยพบตัวอย่างการใช้ความหมายแรกจำนวน 320 ตัวอย่าง และตัวอย่างของการใช้ความหมายที่ 2 จำนวน 180 ตัวอย่าง

หลังจากวิเคราะห์ความหมายของคำพ้องแต่ละคำแล้ว ผู้วิจัยจึงนำจำนวนความหมายที่พบของคำพ้องแต่ละคำมาคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ หากอัตราส่วนของความหมายใดความหมายหนึ่งมีความแตกต่างกับความหมายอื่นหรือผลรวมของความหมายอื่นอย่างน้อยร้อยละ 30 ถือว่าคำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน โดยความหมายที่มีค่าร้อยละมากกว่าถือเป็นความหมายหลัก และความหมายที่มีค่าร้อยละน้อยกว่าถือเป็นความหมายรอง และหากอัตราส่วนของความหมายใดความหมายหนึ่งมีความแตกต่างกับความหมายอื่นหรือผลรวมของความหมายอื่นน้อยกว่าร้อยละ 30 ถือว่าคำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน

จากการจัดกลุ่มของคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ผู้วิจัยพบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน 57 คำ จากคำพ้องที่คัดเลือกมาจากพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2554 จำนวน 62 คำ และพบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายเท่ากัน 5 คำ ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ จะแสดงอยู่ในบทที่ 4 ผลการจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทย

3.1.2 การจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

ผู้วิจัยนำคำพ้องที่จัดกลุ่มโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติมาทดสอบกับผู้ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มีอายุระหว่าง 20 – 50 ปี จำนวน 40 คน (ชาย 15 คนและหญิง 25 คน) ด้วยวิธี elicited production task โดยกลุ่มตัวอย่างจะเห็นคำในบัตรคำและจะต้องแต่งประโยคโดยใช้คำที่เห็นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

การทดสอบแบ่งเป็นสองชุด ชุดแรกเป็นการจัดกลุ่มของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน มีผู้ร่วมการทดสอบจำนวน 20 คน (ชาย 5 คนและหญิง 15 คน) คำที่ใช้ในการทดสอบมีทั้งหมด 114 คำ เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันจำนวน 57 คำ และมีคำ

ลวง (filler) ที่ใช้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ร่วมการทดสอบ 57 คำ คำลวงทั้งหมดเป็นคำความหมายเดียว ประกอบด้วยนามจำนวน 28 คำและกริยาจำนวน 29 คำ เช่น *กิน* และ *หมี* การทดสอบชุดที่ 2 เป็นการจัดกลุ่มของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน มีผู้ร่วมการทดสอบจำนวน 20 คน (ชาย 10 คนและหญิง 10 คน) คำที่ใช้ทดสอบเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน 5 คำ และคำลวงอีก 5 คำ เป็นนาม 3 คำและกริยา 2 คำ

ในการทดสอบการจัดกลุ่มของคำพ้องทั้ง 2 ชุด ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดสอบดูคำที่พิมพ์ไว้บนบัตรคำทีละคำ เมื่อเห็นคำแต่ละคำ ผู้ร่วมการทดสอบจะต้องนำคำที่เห็นมาแต่งประโยคให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยจะบันทึกประโยคที่มีคำที่กำหนดให้ลงในโปรแกรม Microsoft Excel ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเห็นคำว่า *กรวด* ผู้ร่วมการทดสอบได้แต่งประโยค *ฉันเก็บก้อนกรวด* เป็นต้น เมื่อผู้ร่วมการทดสอบแต่งประโยคเสร็จ ผู้วิจัยจะแสดงบัตรคำที่มีคำต่อไปให้ผู้ร่วมการทดสอบเห็นในทันที ทั้งนี้ลำดับการปรากฏของคำพ้องและคำลวงเป็นแบบสุ่ม การทดสอบจะดำเนินไปจนกว่าผู้ร่วมการทดสอบจะแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้เสร็จสิ้น

ในการจัดกลุ่มของคำพ้อง ผู้วิจัยจะตัดข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป ซึ่งข้อมูลดังกล่าวแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรกคือ ผู้ร่วมการทดสอบใช้รูปของคำทดสอบแทนคำอื่นที่มีรูปเขียนหรือมีการออกเสียงใกล้เคียงกัน เช่น *ส่งนักเรียนกลับบ้านให้คบบทุกคน* ใช้คำทดสอบ *คบ* ในความหมายของ *ครบ* ในการแต่งประโยค หรือ *ประทุมานาเปิดงาน* ใช้คำทดสอบ *ทาน* แทน *ทาน* ใน *ประทุมาน* ประเภทที่สองคือ คำทดสอบปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของชื่อเฉพาะ เช่น *ทุ่ม* ในชื่ออำเภอ *บางกระทุ่ม* ประเภทสุดท้ายคือ ผู้ร่วมการทดสอบบางคนไม่ทราบความหมายของคำทดสอบที่กำหนดให้ไม่ว่าจะเป็นความหมายใดก็ตาม ยกตัวอย่างเช่น *กรู* เป็นต้น ทั้งนี้ ข้อมูลที่ไม่นำมารวมในการวิเคราะห์มีจำนวน 7 ประโยคจากประโยคทั้งหมด 2,480 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 0.49 ของข้อมูลทั้งหมด

ผู้วิจัยจัดกลุ่มของคำพ้องโดยใช้ค่าความถี่ของความหมายของคำพ้องหนึ่ง ๆ ที่ผู้ร่วมการทดสอบใช้แต่งประโยคมาคิดเป็นค่าร้อยละ หากอัตราส่วนของความหมายใดมีความหมายหนึ่งมีความแตกต่างกับความหมายอื่นหรือผลรวมของความหมายอื่นอย่างน้อยร้อยละ 30 ถือว่าคำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน โดยความหมายที่มีค่าร้อยละมากกว่าถือเป็นความหมายหลัก และความหมายที่มีค่าร้อยละน้อยกว่าถือเป็นความหมายรอง และหากอัตราส่วนของความหมายใดมีความหมายหนึ่งมีความแตกต่างกับความหมายอื่นหรือผลรวมของความหมายอื่นน้อยกว่าร้อยละ 30 ถือว่าคำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน

เมื่อได้ผลการจัดกลุ่มคำพ้องจากทั้งการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลการศึกษาที่ได้จากทั้งสองแหล่งข้อมูลมาเปรียบเทียบกับกัน คำพ้องที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันจะถูกนำไปใช้ในการทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องในการทดลองที่ 1 และ 2 ต่อไป เนื่องจากถือว่าคำพ้องดังกล่าวเป็นคำพ้องที่ได้รับการจัดกลุ่มอย่างแม่นยำชัดเจน เพราะได้รับการยืนยันผลจากการจัดกลุ่มคำพ้องที่ใช้ข้อมูลจากทั้งสองแหล่งข้อมูล อนึ่งคำพ้องที่จะนำไปใช้ในการทดลองที่ 1 และ 2 นั้นที่เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน เนื่องจากในงานวิจัยนี้มุ่งเน้นการศึกษาอิทธิพลของปริบทที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยต่างกันเพียงเท่านั้น

3.2 การทดลองที่ 1 การทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของปริบททางความหมายที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่

การทดลองนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาอิทธิพลของปริบทที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันและความหมายทั้งสองมีประเภททางไวยากรณ์เหมือนกัน (มีความหมายเป็นนามทั้งคู่) โดยรูปแบบการทดลองในการทดลองนี้ปรับมาจากงานของ Kambe และคณะ (2001)

3.2.1 ผู้ร่วมการทดลอง

ผู้ร่วมการทดลองมีจำนวน 80 คน (ชาย 31คน และ หญิง 49 คน) ทั้งหมดเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 18 – 30 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ร่วมการทดลองมีจำนวน 87 คน (ชาย 32 คน และ หญิง 55 คน) อย่างไรก็ตามผู้วิจัยไม่รวมข้อมูลที่ได้จากผู้ร่วมการทดลองจำนวน 7 คน (ชาย 1 คน และ หญิง 6 คน) ไว้ในการวิเคราะห์ เนื่องจากผู้ร่วมการทดลองเหล่านี้ตอบคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจ ผิดมากกว่าร้อยละ 20 ของคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจทั้งหมด ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์จึงมาจากการทดลอง 80 คนดังกล่าวข้างต้น

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.2.2.1 คำพ้องและคำควบคุม

คำพ้องที่ใช้กับงานวิจัยนี้เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ที่มีกลุ่มตรงกันหลังการจัดกลุ่มโดยใช้ข้อมูลจากคลังภาษาไทยแห่งชาติและผู้ใช้ภาษาไทย คำพ้องแต่ละคำจะถูกจับคู่กับคำควบคุมที่เป็นคำที่มีความหมายเดียวเพื่อใช้เปรียบเทียบเวลาในการอ่านคำทั้งสองแบบ โดยคำควบคุมที่ใช้ในการศึกษาจะต้องมีความหมายใกล้เคียงกับความหมายรองของคำพ้อง รวมทั้งความถี่ของคำควบคุมในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติต้องมีความใกล้เคียงกับความถี่ของความหมายรองของคำพ้องที่เป็นคู่กัน นอกจากนี้ยังต้องมีจำนวนตัวอักษรที่ใกล้เคียงกันกับคำพ้องอีกด้วย

จากผลการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยที่จะกล่าวถึงต่อไปในบทที่ 4 พบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ที่มีกลุ่มตรงกันหลังการจัดกลุ่มโดยใช้ข้อมูลจากคลังภาษาไทยแห่งชาติและผู้ใช้ภาษาไทยจำนวน 17 คำ อย่างไรก็ตามงานวิจัยในส่วนนี้ผู้วิจัยเลือกคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันโดยที่ความหมายทั้งสองความหมายเป็นนามทั้งคู่มาจำนวน 16 คำ คำพ้องทั้ง 16 คำ ได้แก่ *กระต๋อม กลอน ก้อย เกราะ แหก งา จั้ว เจือก จอ ชาย ตา ต่ำลิ่ง เป้า มวย หนอง และ หมัด* (ดังรูปภาพที่ 1) ส่วน *ชาติ* ที่ผู้วิจัยไม่นำมาใช้ศึกษาเนื่องจากไม่สามารถหาคำควบคุมที่มีความถี่ใกล้เคียงกับความหมายรองของ *ชาติ* (การเกิด เช่น ชาตินี้ ชาติหน้า) ได้

วิธีการเลือกคำควบคุมที่มีความหมายเดียวที่มีความหมายใกล้เคียงกับความหมายรองของคำพ้อง ทำโดยการค้นหาคำพ้องที่ต้องการโดยการสืบค้นจาก <http://dict.longdo.com> ซึ่งเป็นพจนานุกรมออนไลน์ที่มีข้อมูลจากพจนานุกรมหลายฉบับ เมื่อผู้วิจัยพบความหมายรองของคำพ้องแล้ว ในความหมายหนึ่ง ๆ ของคำพ้องจะปรากฏคำที่มีความหมายใกล้เคียง (synonym) กับความหมายที่สนใจศึกษา ผู้วิจัยจะคัดเลือกคำที่มีความหมายใกล้เคียงนั้นมาใช้เป็นคำควบคุมของคำพ้อง ยกตัวอย่างเช่นในคำพ้อง *หนอง* ความหมายรองคือ “แอ่งน้ำ” และมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงคือ *แอ่ง* ดังภาพที่ 2 ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือก *แอ่ง* เป็นคำควบคุมของคำพ้อง *หนอง*

ภาพที่ 1 แสดงการสืบค้นคำควบคู่

LONGDO Dict
บริการค้นหาและร่วมสร้างเนื้อหาพจนานุกรมหลายภาษา-ไทย

LONGDO Law กฎหมาย
http://law.longdo.com

หนอง

PopThai Add Words Download

Search result for หนอง (68 entries) (0.0321 seconds)

ลองค้นหาในรูปแบบอื่นๆ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์มากขึ้นหรือน้อยลง: -หนอง-, *หนอง*.

Longdo Dictionary ภาษาไทยภาคอีสานตอนเหนือ (TH-NE-N) - ไทย (TH) (UNAPPROVED version -- use with care)

หนองแสง (ก) บึงคักสิทธิ์ของชนพื้นเมืองอีสานโบราณ

Thai-English: NECTEC's Lexitron-2 Dictionary [with local updates]

หนอง [N] swamp. See also: bog, mire, fen, reservoir, Syn. แอ่ง, Example: ค่ายปามีนิสัยชอบนอนปลัก ตามหนอง ใต้ดิน โดรนเคลือบตัว เพื่อป้องกันเกลือและแมลงมาตอม, Count unit: หนอง, Thai definition: แอ่งน้ำ

เมื่อเลือกคำควบคู่ที่มีความหมายใกล้เคียงกับความหมายรองของคำพ้องมาได้แล้ว คำควบคู่ยังจะต้องมีความถี่ในการปรากฏในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติใกล้เคียงกับความถี่ของความหมายรองของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ วิธีคิดค่าความถี่ในการปรากฏของคำพ้องในคลังข้อมูลทำได้โดยนำจำนวนตัวอย่างคำพ้องที่พบทั้งหมดในคลังข้อมูลมาเทียบกับขนาดของคลังข้อมูล อย่างไรก็ตามการนำจำนวนคำพ้องที่พบทั้งหมดเทียบกับขนาดของคลังข้อมูลจะทำให้ตัวเลขที่ได้มีจำนวนน้อย เนื่องจากจำนวนของคำพ้องแต่ละคำที่พบในคลังข้อมูลมักมีจำนวนน้อย อีกทั้งขนาดของคลังข้อมูลมักมีจำนวนมากกว่า 10 ล้านคำ ดังนั้นโดยทั่วไปจึงนิยมเทียบขนาดของคลังข้อมูลจริงต่อขนาดของคลังข้อมูล 1 ล้านคำเพื่อความสะดวก ยกตัวอย่างเช่น เจือก พบตัวอย่างในการใช้ 294 ตัวอย่างในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ โดยขนาดของคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติมีขนาด 14 ล้านคำ หากค่าความถี่ในการปรากฏของคำพ้องต่อขนาดคลังข้อมูลที่มีขนาด 1 ล้านคำ มีวิธีการคิดดังต่อไปนี้

$$\frac{294 \times 1,000,000}{14,000,000} = 21 \text{ (ค่าความถี่ของคำต่อขนาดคลังข้อมูล 1 ล้านคำ)}$$

ส่วนการคิดค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้องทำได้โดยนำค่าความถี่ในการปรากฏของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติต่อขนาดของคลังข้อมูล 1 ล้านคำ มาเทียบกับอัตราส่วนของความหมายรองของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ที่คำนวณมาจากข้อมูลที่ทำการสุ่มมา (100 – 500 ตัวอย่าง) ยกตัวอย่างเช่น คำว่า *เงือก* มีค่าความถี่ในการปรากฏ 21 ตัวอย่างต่อขนาดของคลังข้อมูลขนาด 1 ล้านคำ ความหมายรองของ *เงือก* ที่หมายถึง “นกชนิดหนึ่ง” ที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติมีอัตราส่วนร้อยละ 17.69 (52 ตัวอย่าง จากตัวอย่างทั้งหมด 294 ตัวอย่าง) เมื่อนำค่าความถี่ของคำพ้องที่ปรากฏในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติต่อขนาดคลังข้อมูล 1 ล้านคำ ไปคูณกับอัตราส่วนของความหมายรองจะได้ค่าความถี่ของความหมายรองเท่ากับ 3.71 โดยวิธีการคิดค่าความหมายรองของคำพ้องมีดังต่อไปนี้

$$\frac{21 \times 17.69}{100} = 3.71 \text{ (ค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้อง)}$$

เมื่อได้ค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้องคำหนึ่งแล้ว ผู้วิจัยสืบค้นคำควบคุมหรือคำความหมายเดียวที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความหมายรองของคำพ้อง และมีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้อง โดยความถี่ของความหมายรองของคำพ้องและความถี่ของคำควบคุมจะต่างกันโดยมีค่าไม่เกิน 200 (รายละเอียดเกี่ยวกับค่าความถี่ในการปรากฏของคำพ้องและค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้องอยู่ในภาคผนวก ค.) นอกจากนั้นคำควบคุมดังกล่าวจะต้องมีความสอดคล้องกับเรื่องสั้นที่คู่คำพ้องและคำควบคุมหนึ่ง ๆ จะปรากฏอีกด้วย เช่น คำพ้อง *เงือก* มีคำควบคุมที่มีความถี่ใกล้เคียงกับความหมายรองของ *เงือก* คือ *ขุนทอง* หรือ “ชื่อนกในวงศ์ Sturnidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับนกเอี้ยงและนกกิ้งโครง” ซึ่งความหมายของ *ขุนทอง* มีความหมายเกี่ยวข้องกับความหมายรองของ *เงือก* ที่หมายถึง “ชื่อนกในวงศ์ Bucerotidae ส่วนใหญ่ลำตัวสีดำ ปากใหญ่ อยู่รวมกัน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554) และนอกจากนั้น *ขุนทอง* ยังมีความสอดคล้องกับเรื่องสั้นที่ *เงือก* ปรากฏอยู่อีกด้วย ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องสั้นจะกล่าวถึงต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังกำหนดว่าจำนวนตัวอักษรของคำควบคุมจะต้องมีจำนวนใกล้เคียงกับจำนวนตัวอักษรของคำพ้องด้วย กล่าวคือ ทั้งคำพ้องและคำควบคุมจะต้องมีจำนวนตัวอักษรต่างกันไม่เกิน 2 ตัวอักษร เนื่องจากการนับจำนวนตัวอักษรในภาษาไทยยังไม่มีวิธีการที่กำหนดไว้อย่างตายตัว ผู้วิจัยจึงนับจำนวนตัวอักษร โดยนับเฉพาะตัวอักษรที่เป็นสระหรือพยัญชนะที่ปรากฏอยู่ในระนาบแนวนอนเท่านั้น ไม่นับสระหรือวรรณยุกต์ที่ปรากฏอยู่บนหรือล่างของตัวอักษรที่อยู่ในระนาบแนวนอน ยกตัวอย่างเช่น ในคำว่า *เคล็ด* มีความยาวของตัวอักษร 4 ตัวอักษร ประกอบด้วย *-, ค, ล* และ *ด* หรือ ในคำว่า *แกะ* มีความยาวตัวอักษร 3 ตัวอักษร ประกอบด้วย *-, ก* และ *-ะ*

เมื่อได้คำควบคุมที่มีคุณบัติตามที่กล่าวมาข้างต้น กล่าวคือ เป็นคำที่มีความหมายเดียวที่มีความหมายใกล้เคียงกับความหมายรองของคำพ้อง และมีความถี่ในการปรากฏในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติใกล้เคียงกับความถี่ของความหมายรองของคำพ้องที่เป็นคู่กัน รวมทั้งมีจำนวนตัวอักษรที่ใกล้เคียงกันกับจำนวนตัวอักษรของคำพ้อง ผู้วิจัยจะนำคำพ้องและคำควบคุมที่เป็นคู่กันดังกล่าว ดังตารางที่ 3 ไปใช้ในการศึกษาเรื่องอิทธิพลของบริบททางความหมายที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่

ตารางที่ 3 แสดงรายการคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและคำควบคุมที่เป็นคู่กัน

ลำดับ ที่	คำพ้องที่มี ความหมายเป็นนาม ทั้งคู่	คำควบคุม
1.	กระท่อม	กัญชา
2.	กลอน	ลูกบิด
3.	ก้อย	พลา
4.	เกราะ	กลอง
5.	แขก	อาหรับ
6.	งา	เขี้ยว
7.	จิ้ง	ขนุน
8.	เงือก	ขุนทอง
9.	จอ	แพะ
10.	ชาย	ปลาย
11.	ตา	ลุง
12.	ตำลึง	อัฐ
13.	เป่า	ตะเข็บ
14.	มวย	เป็ย
15.	หนอง	แอ่ง
16.	หมัด	เห็บ

3.2.2.2 เรื่องสั้น

เรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลองประกอบไปด้วยประโยค 3 ประโยค ได้แก่ ประโยคหัวเรื่อง (topic sentence) จำนวน 1 ประโยค ประโยคคั่นกลาง (filler sentence) จำนวน 1 ประโยค และประโยคเป้าหมาย (target sentence) จำนวน 1 ประโยค โดยประโยคหัวเรื่องจะปรากฏเป็นประโยคแรกของเรื่องสั้น และเป็นประโยคที่มีบริบทใหญ่ (global context) ของคำเป้าหมาย บริบทใหญ่เป็นบริบทที่เป็นใจความหลักของเรื่องสั้น ซึ่งจะมีเนื้อความที่เอื้อต่อการตีความความหมายหลักหรือความหมายรองของคำพ้อง ประโยคคั่นกลางเป็นประโยคที่มีความหมายเป็นกลาง ไม่เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง โดยประโยคคั่นกลางนี้มีเนื้อความสอดคล้องไปกับเนื้อความของประโยคหัวเรื่องและประโยคเป้าหมาย ส่วนประโยคเป้าหมายประกอบไปด้วยบริบทข้างเคียง (local context) ซึ่งเป็นบริบทที่อยู่ใกล้คำเป้าหมายและมีความหมายเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องเสมอ ซึ่งบริบทข้างเคียงนี้จะปรากฏอยู่หน้าหรือหลังของคำเป้าหมาย

เรื่องสั้นแต่ละเรื่องที่ใช้ทดลองมี 4 เงื่อนไข ตามที่ใช้ในงานของ Kambe และคณะ (2001) ได้แก่ Global Subordinate – Local After, Global Subordinate – Local Before, Global Dominant – Local After, Global Dominant – Local Before คู่คำพ้องและคำควบคุมแต่ละคู่จะปรากฏในเรื่องสั้นจำนวน 2 เรื่อง โดยเรื่องสั้นทั้ง 2 รูปแบบต่างก็มีเงื่อนไขในการทดลองทั้ง 4 เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นเช่นเดียวกัน เรื่องสั้นทั้ง 2 เรื่องนี้จะมีเนื้อความต่างกันเพื่อให้ผู้เข้าร่วมการทดลองแต่ละคนได้อ่านคำพ้องและคำควบคุมในเรื่องที่มีเนื้อความที่แตกต่างกัน (เรื่องสั้นทั้งหมดที่ใช้ในการทดลองอยู่ในภาคผนวก ง.)

ตัวอย่างเรื่องสั้นของ *กลอน/ลูกบิต กลอน* เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายไม่เท่ากันที่ความหมายทั้งสองเป็นนามทั้งคู่ ความหมายหลักของ *กลอน* คือ “คำประพันธ์ซึ่งแต่เดิมเรียกคำเรียงที่มีสัมผัสทั่วไป” และความหมายรองคือ “ไม้ขีดประตูหน้าต่าง, ดาล, เครื่องสลักประตูหน้าต่าง” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ส่วน *ลูกบิต* เป็นคำความหมายเดียวซึ่งเป็นคำควบคุม คู่คำพ้องและคำควบคุม *กลอน/ลูกบิต* ปรากฏในเรื่องสั้นสองเรื่องที่มี 4 เงื่อนไข ดังต่อไปนี้ (ดังตารางที่ 4)

Global Subordinate – Local After (GSA): บริบทใหญ่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง และบริบทข้างเคียงอยู่หลังคำเป้าหมาย เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ตัวอย่าง (21) และ (22) เป็นเรื่องสั้นแบบที่ 1 และ 2 ของ *กลอน/ลูกบิต* (ตัวอักษรตัวหนาและขีดเส้นใต้คือคำพ้องและคำควบคุม)

(21) คุณยายของกึ่งมักลีมลือคบ้านก่อนออกไปข้างนอก ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำกลอน/ลูกบิตประตูดัดโน้มนำมาให้คุณยาย

จาก (21) ปริบทใหญ่คือ *คุณยายของกึ่งมักลีมลือคบ้านก่อนออกไปข้างนอก* ซึ่งการลือคบ้านเอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน* (“ไม่ขีดประตุน้ำต่าง, ดาล, เครื่องสลักประตุน้ำต่าง”) ส่วนปริบทข้างเคียงอยู่หลังคำเป้าหมาย ในที่นี้คือ *ประตูดัดโน้มนำ* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

(22) ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลือคบ้านของลุงถูกจัด ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง เพื่อนแนะนำให้ใช้กลอน/ลูกบิตประตุนิรภัยที่ทำจากเหล็ก

จาก (22) ปริบทใหญ่คือ *ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลือคบ้านของลุงถูกจัด* ซึ่งการลือคบ้านเอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน* ส่วนปริบทข้างเคียงอยู่หลังคำเป้าหมาย ในที่นี้คือ *ประตุนิรภัยที่ทำจากเหล็ก* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

Global Subordinate – Local Before (GSB): ปริบทใหญ่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง และปริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำเป้าหมาย เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ดังใน (23) และ (24) ที่เป็นเรื่องสั้นแบบที่ 1 และ 2 ของ *กลอน/ลูกบิต*

(23) คุณยายของกึ่งมักลีมลือคบ้านก่อนออกไปข้างนอก ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำประตุนิรภัยที่มีกลอน/ลูกบิตอัดโน้มนำมาให้คุณยาย

จาก (23) ปริบทใหญ่คือ *คุณยายของกึ่งมักลีมลือคบ้านก่อนออกไปข้างนอก* ซึ่งการลือคบ้านเอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน* ส่วนปริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำพ้อง ในที่นี้คือ *ประตุนิรภัย* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

(24) ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลือคบ้านของลุงถูกจัด ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง เพื่อนแนะนำให้ใช้ประตุนิรภัยที่มีกลอน/ลูกบิตอัดโน้มนำที่ทำจากเหล็ก

จาก (24) ปริบทใหญ่คือ *ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลือคบ้านของลุงถูกจัด* ซึ่งการลือคบ้านเอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน* ส่วนปริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำพ้อง ในที่นี้คือ *ประตุนิรภัย* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

Global Dominant – Local After (GDA): ปรับทใหญ่เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำฟ้อง และปรับทข้างเคียงอยู่หลังคำฟ้อง เอื้อต่อการตีความหมายรองของคำฟ้อง ดัง (25) และ (26) ที่เป็นเรื่องสั้นรูปแบบที่ 1 และ 2 ของ *กลอน/ลูกบิต*

(25) คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำ*กลอน/ลูกบิต*ประตูดัดโน้มนำให้คุณยาย

จาก (25) ปรับทใหญ่คือ *คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง* ซึ่งการเป็นนักประพันธ์เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของ *กลอน* (“คำประพันธ์ซึ่งแต่เดิมเรียกคำเรียงที่มีสัมผัสทั่วไป”) ส่วนปรับทข้างเคียงอยู่หลังคำฟ้อง ในที่นี้คือ *ประตูดัดโน้มนำ* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน* (“ไม้ขีดประตูดัดต่าง, ดาล, เครื่องสลักประตูดัดต่าง”)

(26) ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง เพื่อนแนะนำให้ใช้*กลอน/ลูกบิต*ประตุนิรภัยที่ทำจากเหล็ก

จาก (26) ปรับทใหญ่คือ *ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน* ซึ่งการเป็นนักประพันธ์เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของ *กลอน* ส่วนปรับทข้างเคียงอยู่หลังคำฟ้อง ในที่นี้คือ *ประตุนิรภัยที่ทำจากเหล็ก* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

Global Dominant – Local Before (GDB): ปรับทใหญ่เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำฟ้อง และปรับทข้างเคียงอยู่หน้าคำฟ้อง เอื้อต่อการตีความหมายรองของคำฟ้อง ดัง ใน (27) และ (28) ที่เป็นเรื่องสั้นแบบที่ 1 และ 2 ของ *กลอน/ลูกบิต*

(27) คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำประตูดัดที่มี*กลอน/ลูกบิต*อัดโน้มนำให้คุณยาย

จาก (27) ปรับทใหญ่คือ *คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง* ซึ่งการเป็นนักประพันธ์เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของ *กลอน* ส่วนปรับทข้างเคียงอยู่หน้าคำฟ้อง ในที่นี้คือ *ประตูดัด* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

(28) ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง เพื่อนแนะนำให้ใช้ประตูดัดที่มี*กลอน/ลูกบิต*นิรภัยที่ทำจากเหล็ก

จาก (28) ปรียบทใหญ่คือ *ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน* ซึ่งการเป็นนักประพันธ์เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของ *กลอน* ส่วนปรียบข้างเคียงอยู่หน้าคำเป้าหมาย ในที่นี้คือ *ประตุ* ที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *กลอน*

ตารางที่ 4 แสดงเงื่อนไขในการทดลองของ*กลอน/ลูกบิต*

เงื่อนไขการทดลอง		เรื่องสั้นแบบที่ 1	เรื่องสั้นแบบที่ 2
Global Subordinate – Local After (GSA)	ประโยคหัวเรื่อง	คุณยายของกึ่งมักลืมลือคบ้านก่อนออกไปข้างนอก	ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลือคบ้านของลุงถูกงัด
	ประโยคคั่นกลาง	ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ	ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง
	ประโยคเป้าหมาย	กึ่งจึงไปทำ <i>กลอน/ลูกบิต</i> ประตุอัตโนมัติมาให้คุณยาย	เพื่อนแนะนำให้ใช้ <i>กลอน/ลูกบิต</i> ประตุนิรภัยที่ทำจากเหล็ก
Global Subordinate – Local Before (GSB)	ประโยคหัวเรื่อง	คุณยายของกึ่งมักลืมลือคบ้านก่อนออกไปข้างนอก	ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลือคบ้านของลุงถูกงัด
	ประโยคคั่นกลาง	ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ	ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง
	ประโยคเป้าหมาย	กึ่งจึงไปทำประตุที่มี <i>กลอน/ลูกบิต</i> อัตโนมัติให้คุณยาย	เพื่อนแนะนำให้ใช้ประตุที่มี <i>กลอน/ลูกบิต</i> นิรภัยที่ทำจากเหล็ก
Global Dominant – Local After (GDA)	ประโยคหัวเรื่อง	คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง	ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน
	ประโยคคั่นกลาง	ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ	ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง
	ประโยคเป้าหมาย	กึ่งจึงไปทำ <i>กลอน/ลูกบิต</i> ประตุอัตโนมัติให้คุณยาย	เพื่อนแนะนำให้ใช้ <i>กลอน/ลูกบิต</i> ประตุนิรภัยที่ทำจากเหล็ก
Global Dominant – Local Before (GDB)	ประโยคหัวเรื่อง	คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง	ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน
	ประโยคคั่นกลาง	ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ	ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุง
	ประโยคเป้าหมาย	กึ่งจึงไปทำประตุที่มี <i>กลอน/ลูกบิต</i> อัตโนมัติให้คุณยาย	เพื่อนแนะนำให้ใช้ประตุที่มี <i>กลอน/ลูกบิต</i> นิรภัยที่ทำจากเหล็ก

เรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลองมีทั้งสิ้น 32 เรื่อง ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านเรื่องสั้น 8 เรื่องต่อหนึ่งเงื่อนไข ในแต่ละเงื่อนไขจะมีเรื่องสั้นที่มีคำพ้อง 4 เรื่อง และเรื่องที่มีคำควบคุมอีก 4 เรื่อง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือในแต่ละเงื่อนไขจะมีคู่คำพ้องและคำควบคุม 4 คู่ ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านเรื่องสั้นของคำพ้องและคำควบคุมที่เป็นคู่กัน โดยเรื่องสั้นของคำพ้องและคำควบคุมจะเป็นเรื่องสั้นคนละเรื่องกัน ทั้งนี้ผู้ร่วมการทดลองแต่ละคนจะได้เห็นคำพ้องทุกคำและคำควบคุมที่เป็นคู่กันทุกคำ

การทดลองนี้มี 8 รายการ สร้างมาจากตัวแปร 3 ตัวแปร คือประเภทของคำ (คำพ้อง, คำควบคุม) ปริบทใหญ่ (เอื้อต่อการตีความความหมายหลัก, เอื้อต่อการตีความความหมายรอง) และปริบทข้างเคียง (อยู่หน้าคำเป้าหมาย, อยู่หลังคำเป้าหมาย) ในแต่ละรายการจะมีเรื่องสั้นที่ใช้ทดสอบ 32 เรื่อง เรื่องสั้นในแต่ละรายการจะไม่ซ้ำกันเลย นอกจากนั้นยังมีเรื่องสั้นที่เป็นตัวลวง (filler) ที่ใช้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ร่วมการทดลองอีก 11 เรื่อง และเรื่องสั้นที่เป็นแบบฝึกหัดเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนทำการทดลอง 3 เรื่อง รวมมีเรื่องสั้นที่ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านทั้งหมด 46 เรื่อง ลำดับการนำเสนอเรื่องสั้นทั้ง 46 เรื่องในแต่ละรายการนั้นจะนำเสนอแบบสุ่มภายใต้เงื่อนไขว่าเรื่องสั้นที่มีคำพ้องและคำควบคุมที่อยู่ในคู่คำเดียวกันจะต้องอยู่ห่างกันอย่างน้อย 2 ลำดับ และเรื่องสั้น 3 เรื่องที่เป็นแบบฝึกหัดเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนทำการทดลองจะเป็น 3 ลำดับแรกของเรื่องสั้นทั้งหมดที่ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่าน ในเรื่องสั้นที่ใช้ทดสอบและเรื่องสั้นที่เป็นตัวลวงจำนวน 43 เรื่อง มีเรื่องสั้นที่มีคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจ 9 เรื่อง โดยคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจเป็นคำถามแบบรับหรือปฏิเสธ โดยคำถามจะถามว่าเนื้อความในคำถามเป็นจริงตามเนื้อความของเรื่องสั้นที่ได้อ่านไปก่อนหน้าหรือไม่

ผู้ร่วมการทดลองจะถูกกำหนดให้อ่านเรื่องสั้น 1 รายการจาก 8 รายการนี้ โดยแต่ละรายการจะมีผู้อ่านจำนวน 10 คน รวมทั้งสิ้น 80 คน การเลือกให้ผู้อ่านแต่ละคนอ่านรายการใดนั้นจะทำแบบสุ่ม

3.2.2.3 โปรแกรมใช้ในการทดลอง

โปรแกรม E-Prime Version 2.0 ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ได้รับความนิยมในการศึกษาระยะเวลาในการตอบสนองต่อตัวกระตุ้นที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ โดยโปรแกรมนี้อาจบันทึกเวลาในการตอบสนองอย่างละเอียดเป็นมิลลิวินาที งานวิจัยทางภาษาศาสตร์จิตวิทยาที่ใช้โปรแกรมนี้อีกในการศึกษา ได้แก่ งานของ Binder และ Rayner (1998), Fedorenko และคณะ (2012) และ Kellas และคณะ (1995) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของปริบทที่ส่งผลต่อการประมวลผลคำพ้องในภาษาอังกฤษ

3.2.3 วิธีการทดลอง

การทดลองนี้ใช้วิธีที่เรียกว่า self – paced reading หรือการให้ผู้เข้าร่วมวิจัยอ่านข้อความที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์และกด spacebar เพื่ออ่านส่วนต่อไปโดยจะจับเวลาในการอ่านแต่ละส่วน ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านเรื่องสั้นทั้งหมด 46 เรื่อง เรื่องสั้นแต่ละเรื่องประกอบไปด้วย 3 ประโยค (ประโยคหัวเรื่อง, ประโยคคั่นกลาง และ ประโยคเป้าหมาย) แต่ละประโยคจะปรากฏกลางหน้าจอสีขาวทีละประโยค และมีความยาวไม่เกิน 1 บรรทัด รูปแบบของตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในการทดลองเป็นแบบที่ตัวอักษรแต่ละตัวมีความกว้างเท่ากัน (monospaced font) รูปแบบตัวอักษรที่ใช้คือ จุฬจาริก (RD_CHULAJARUEK) ขนาด 18

ก่อนการทดลองผู้วิจัยจะอธิบายวิธีการทำการทดลองให้ผู้ร่วมการทดลองทราบ ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านเรื่องสั้นในภาษาไทย (จำนวน 46 เรื่อง) โดยให้อ่านด้วยอัตราความเร็วปกติไม่ช้าหรือเร็วจนเกินไป การทดลองจะเริ่มด้วยเรื่องสั้นเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการทดลองจำนวน 3 เรื่อง ก่อนเป็นลำดับแรก เมื่อผู้เข้าร่วมทดลองอ่านเรื่องสั้นเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการทดลองจบแล้วผู้วิจัยจะถามผู้ร่วมการทดลองว่าเข้าใจวิธีการทดลองหรือไม่ หากไม่เข้าใจสามารถถามได้ หากเข้าใจการทดลองดีแล้วให้ทำการทดลองต่อไปได้ ก่อนที่เรื่องสั้นแต่ละเรื่องจะปรากฏบนหน้าจอ จะปรากฏสัญลักษณ์ 000 ตรงกลางหน้าจอเพื่อเป็นจุดรวมสายตา หลังจากนั้นผู้ร่วมการทดลองจะต้องกด spacebar เพื่อเริ่มอ่านเรื่องสั้น โดยเรื่องสั้นจะปรากฏขึ้นบนหน้าจอทีละประโยค แต่ละประโยคมีความยาวไม่เกินหนึ่งบรรทัด เมื่ออ่านจบประโยคแล้วให้กดปุ่ม spacebar เพื่อเริ่มอ่านประโยคต่อไป คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจจะปรากฏขึ้น หากเนื้อความในคำถามเป็นจริงให้ผู้ร่วมทดลองตอบว่า “ใช่” โดยกดปุ่มที่กำหนดไว้บนแป้นพิมพ์ หากไม่เป็นจริงให้ผู้ร่วมทดลองตอบว่า “ไม่ใช่” ดังตัวอย่างที่ (29)

(29) จุ่นและเจี๊ยบเดินไปพบยาเสพติดที่ป่าท้ายหมู่บ้านใช่หรือไม่

1. ใช่
2. ไม่ใช่

เมื่อผู้ร่วมการทดลองอ่านเรื่องสั้นครบทั้ง 46 เรื่อง จะมีข้อความแสดงว่าการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจะให้ผู้ร่วมการทดลองทำแบบสอบถามเพื่อทดสอบว่าผู้ร่วมการทดลองรู้ความหมายต่าง ๆ ของคำพ้องที่ใช้ในการทดลองหรือไม่ ดังรูปภาพที่ 2 การทดลองทั้งหมดใช้เวลาทั้งสิ้นไม่เกิน 30 นาที

ภาพที่ 2 แบบสอบถามเพื่อทดสอบความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำพ้อง ที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่

คุณรู้จักความหมายของคำต่อไปนี้หรือไม่

หากรู้จักให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ใน หากไม่รู้จักไม่ต้องใส่เครื่องหมายใดๆ

1. คำลึง	☐	ผักชนิดหนึ่ง
	☐	หน่วยเงินตราในสมัยก่อน
2. ชาย	☐	ผู้ชาย
	☐	ส่วนริมหรือปลายของสิ่งของ เช่น ชายผ้า

3.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลที่เป็นระยะเวลาในการอ่านประโยคแต่ละประโยคของเรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลอง จากโปรแกรม E-Prime แล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ ข้อมูลที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาคือระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่คำพ้องและคำควบคุม โดยผู้วิจัยจะไม่รวมระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องที่ผู้ร่วมการทดลองไม่รู้ความหมาย และระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่น้อยเกิน 500 มิลลิวินาที และมากกว่า 20,000 มิลลิวินาที ที่ผู้วิจัยต้องตัดข้อมูลดังกล่าวออกไปเนื่องจากจากการดูระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยรวมแล้วระยะเวลาในการอ่านดังกล่าวมากหรือน้อยจนเกินไปจากเวลาอ่านในปกติ

ระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่ผู้วิจัยใช้คือ Residual Reading Time (RRT) หรือค่าความแตกต่างของระยะเวลาการอ่านประโยคเป้าหมายจริงของผู้ร่วมการทดลอง และระยะเวลาคาดการณ์ที่ผู้ร่วมการทดลองควรจะได้ (Ferreira & Jr., 1986) การคิดค่า Residual Reading Time ของประโยคเป้าหมายหนึ่ง ๆ ทำได้ในโปรแกรม Microsoft Excel โดยการหาค่า Intercept และ Slope ของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายทั้งหมดของผู้ร่วมการทดลองแต่ละคน และความยาวของประโยคเป้าหมายทั้งหมดที่ผู้ร่วมการทดลองแต่ละคนได้อ่าน เมื่อได้ค่า Intercept และ Slope ของผู้ร่วมการทดลองคนหนึ่งแล้ว นำค่า Intercept บวกกับค่าความยาวของประโยคเป้าหมายที่ต้องการคิดค่า แล้วคูณด้วย Slope จะได้ระยะเวลาคาดการณ์ที่ผู้ร่วมการทดลองควรจะได้

อ่านได้ จากนั้นนำระยะเวลาการอ่านประโยคเป้าหมายจริงของผู้ร่วมการทดลองที่ต้องการหาค่า Residual Reading Time ลบด้วยระยะเวลาคาดการณ์ที่ผู้ร่วมการทดลองควรจะอ่านได้ จะได้ค่า Residual Reading Time ของประโยคเป้าหมายหนึ่ง ๆ (ดังสมการคิดค่า Residual Reading Time ในตัวอย่างที่ (30))

$$(30) \text{ RRT} = \text{ระยะเวลาในการอ่าน} - [(\text{Intercept} + \text{ความยาวของประโยค}) \times \text{slope}]$$

สาเหตุที่ต้องใช้ค่า Residual Reading Time ในการทดลองนี้เนื่องจากประโยคเป้าหมายที่ใช้ในการทดลองนี้มีความสั้นยาวไม่เท่ากัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้ค่า Residual Reading Time เพื่อลดความแตกต่างของความสั้นยาวของประโยคเป้าหมายที่มีความสั้นยาวไม่เท่ากัน หลังจากได้ค่า Residual Reading Time ของประโยคเป้าหมายทั้งหมดที่ใช้ในการทดลองแล้ว ผู้วิจัยจะตัดข้อมูลของผู้ร่วมการทดลองอ่านมากหรือน้อยจนเกินไปที่ค่า SD 3.5 (-5340.29 - 5256.925145 มิลลิวินาที) เมื่อรวมกับข้อมูลระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีค่าพ้องที่ผู้ร่วมการทดลองไม่รู้ความหมาย และระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่น้อยเกิน 500 มิลลิวินาที และมากกว่า 20,000 มิลลิวินาที ที่ถูกตัดออกไปข้างต้น จะมีข้อมูลที่ต้องตัดไปทั้งสิ้นคิดเป็นร้อยละ 5.47 ของจำนวนข้อมูลทั้งหมด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของประเภทของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้อง ผู้วิจัยจะนำค่า Residual Reading Time หรือ ระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายมาคำนวณค่าทางสถิติโดยใช้การคำนวณสถิติแบบ 3 - way Analysis of Variance (3 - way ANOVA) เช่นเดียวกับงานของ Kambe และคณะ (2001) โดยการคำนวณค่าทางสถิติจะคิดจากค่าตัวแปรทั้ง 3 ตัวแปร ได้แก่ ประเภทของคำ (คำพ้อง, คำควบคุม) บริบทใหญ่ (เอื้อต่อการตีความความหมายหลัก, เอื้อต่อการตีความความหมายรอง) และบริบทข้างเคียง (อยู่หน้าคำเป้าหมาย, อยู่หลังคำเป้าหมาย)

3.3 การทดลองที่ 2 การทดลองเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ที่ส่งผลการประมวลผลคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา

การทดลองนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาอิทธิพลของบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ที่ส่งผลการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันและความหมายทั้งสองมี

ประเภททางไวยากรณ์ต่างกัน (มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา) โดยรูปแบบการทดลองในการทดลองนี้ปรับมาจากการทดลองที่ 1

3.3.1 ผู้ร่วมการทดลอง

ผู้ร่วมการทดลองมีจำนวน 40 คน (ชาย 15 คน และ หญิง 25 คน) ทั้งหมดเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 18 – 30 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ร่วมการทดลองมีจำนวน 42 คน (ชาย 16คน และ หญิง 26 คน) อย่างไรก็ตามผู้วิจัยไม่รวมข้อมูลที่ได้จากผู้ร่วมการทดลองจำนวน 2 คน (ชาย 1 คน และ หญิง 1 คน) ไว้ในการวิเคราะห์ เนื่องจากผู้ร่วมการทดลองเหล่านี้ตอบคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจ ผิดมากกว่าร้อยละ 20 ของคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจทั้งหมด ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์จึงมาจากผู้ร่วมการทดลอง 40 คนดังกล่าวข้างต้น

3.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.3.2.1 คำพ้องและคำควบคุม

จากผลการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยที่จะกล่าวถึงต่อไปในบทที่ 4 พบว่ามีคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันโดยที่ความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยาที่อยู่กลุ่มเดียวกันหลังการจัดกลุ่มจากแหล่งข้อมูลทั้งสอง จำนวน 31 คำ แต่ผู้วิจัยเลือกมาเพียง 24 คำ ส่วนคำพ้องทั้ง 7 คำที่ไม่นำมาใช้นั้น ผู้วิจัยไม่สามารถหาคำควบคุมที่มีคุณสมบัติเหมาะสมคำพ้องที่เป็นคู่กันได้ คำพ้องทั้ง 24 คำที่นำมาใช้เป็นคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา ได้แก่ *กล้า เกาะ แกะ ขุน คน คบ เคล็ด จี ฉาบ ดิ้น ตอก ท้อ เท้า บุก ปาด บ้าย ระบาย รำ ล่อ ลา ล่าม สวน หัด และ เหลือบ* (ดังตารางที่ 5) โดย *กล้า เกาะ คบ จี ฉาบ ดิ้น ตอก ท้อ บุก ปาด ระบาย รำ ล่อ ลา เหลือบ* เป็นคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลัก และ *เกาะ ขุน คน เคล็ด เท้า บ้าย ล่าม สวน หัด* เป็นคำพ้องที่นามเป็นความหมายหลัก

คำพ้องแต่ละคำจะถูกจับคู่กับคำควบคุมที่เป็นคำที่มีความหมายเดียวเช่นเดียวกับการทดลองที่ 1 โดยรายละเอียดของคำพ้องและคำควบคุมเหมือนการทดลองที่ 1 เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 5 แสดงรายการคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม
และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยาและคำควบคุม

ลำดับ ที่	คำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา	คำควบคุม
1.	กล้า	เมสึด
2.	เกาะ	ยึด
3.	เกาะ	กว้าง
4.	ขุน	เสิร์ฟ
5.	คน	ชง
6.	คบ	คทา
7.	เคล็ด	เพลง
8.	จี้	หยก
9.	ฉาบ	ซ้อง
10.	ดั้น	เลื่อม
11.	ตอก	ใย
12.	ท้อ	ลั่นจี้
13.	เท้า	ยัน
14.	บุก	ถั่ว
15.	ปาด	เชียด
16.	ป้าย	ชโลม
17.	ระบาย	ตกแต่ง
18.	รำ	แกลบ
19.	ล่อ	สุกร
20.	ลา	วัว
21.	ล่าม	มัด
22.	สวน	แข่ง
23.	หัด	บิต
24.	เหลือบ	แมลงวัน

3.3.2.2 เรื่องสั้น

เรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลองประกอบไปด้วยประโยค 3 ประโยค ได้แก่ ประโยคหัวเรื่อง (topic sentence) จำนวน 1 ประโยค ประโยคคั่นกลาง (filler sentence) จำนวน 1 ประโยค และประโยคเป้าหมาย (target sentence) จำนวน 1 ประโยค เช่นเดียวกับการทดลองที่ 1 โดยประโยคหัวเรื่องจะปรากฏเป็นประโยคแรกของเรื่องสั้น และเป็นประโยคที่มีบริบทใหญ่ (global context) ของคำเป้าหมาย บริบทใหญ่เป็นบริบทที่เป็นใจความหลักของเรื่องสั้น ซึ่งจะมีเนื้อความที่เอื้อต่อการตีความความหมายหลักหรือความหมายรองของคำพ้อง ประโยคคั่นกลางเป็นประโยคที่มีความหมายเป็นกลาง ไม่เอื้อต่อการตีความความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง โดยประโยคคั่นกลางนี้มีเนื้อความสอดคล้องไปกับเนื้อความของประโยคหัวเรื่องและประโยคเป้าหมาย ส่วนประโยคเป้าหมายประกอบไปด้วยบริบททางไวยากรณ์ (grammatical context) ซึ่งเป็นบริบทที่อยู่ใกล้คำเป้าหมายและเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องเสมอ ซึ่งบริบททางไวยากรณ์นี้จะปรากฏอยู่หน้าหรือหลังของคำเป้าหมาย

เรื่องสั้นแต่ละเรื่องที่ใช้ทดลองมี 2 เงื่อนไข ได้แก่ Global Subordinate และ Global Dominant คู่คำพ้องและคำควบคุมแต่ละคู่จะปรากฏในเรื่องสั้นจำนวน 2 เรื่อง โดยเรื่องสั้นทั้ง 2 แบบต่างก็มีเงื่อนไขในการทดลองทั้ง 2 เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นเช่นเดียวกัน เรื่องสั้นทั้ง 2 เรื่องนี้จะมีเนื้อความต่างกันเพื่อให้ผู้เข้าร่วมการทดลองแต่ละคนได้อ่านคำพ้องและคำควบคุมในเรื่องที่มีเนื้อความที่แตกต่างกัน (เรื่องสั้นทั้งหมดที่ใช้ในการทดลองอยู่ในภาคผนวก จ.)

ตัวอย่างเรื่องสั้นของ *สวน/แข สวน* เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายไม่เท่ากันที่ความหมายความหมายหนึ่งเป็นนาม ความหมายหนึ่งเป็นกริยา ความหมายหลักของ *สวน* คือ “บริเวณที่ปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก” และความหมายรองคือ “อาการที่เคลื่อนไปตรงข้ามในเส้นทางเดียวกัน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ส่วน *แข* เป็นคำความหมายเดียวซึ่งเป็นคำควบคุม คู่คำพ้องและคำควบคุม *สวน/แข* ปรากฏในเรื่องสั้นสองเรื่องที่มี 2 เงื่อนไข ดังต่อไปนี้ (ดังตารางที่ 6)

Global Subordinate (GS): บริบทใหญ่เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องและบริบททางไวยากรณ์อยู่หน้าและหลังของคำเป้าหมาย เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ตัวอย่างที่ (31) และ (32) เป็นเรื่องสั้นแบบที่ 1 และ 2 ของ *สวน/แข* (ตัวอักษรตัวหนาและขีดเส้นใต้คือคำพ้องและคำควบคุม)

(31) เมย์ต้องเบี่ยงรถเพราะรถอีกฝั่งวิ่งย้อนศรมาด้วยความเร็ว ปกติเมย์ขับรถไม่เก่งและมักจะซบซ้ำๆ เมื่อครู่นี้เมย์เกือบถูกรถที่สวน/แขมาเบียดจนตกถนน

จาก (31) ปริบทใหญ่คือ *แม่ต้องเป็ยงรถเพราะรถอีกฝั่งวิ่งย้อนครมาด้วยความเร็ว* ซึ่งกริยา ย้อนคร เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *สวน* (“อาการที่เคลื่อนไปตรงข้ามในเส้นทาง เดียวกัน”) ส่วนปริบททางไวยากรณ์อยู่หน้าและหลังคำพ้อง เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *สวน*

(32) พ่อและแม่ของฉันทชอบซื้อรถย้อนครไปซื้อของที่ตลาดแถวบ้าน ท่านทั้งสองเพ็งจะเกษียณ ทำให้ท่านมีเวลาว่างมากขึ้น ก่อนถึงตลาดพ่อเห็นรถที่สวน/แขงมาชนป่าข้างบ้านอย่างจัง

จาก (32) ปริบทใหญ่คือ *พ่อและแม่ของฉันทชอบซื้อรถย้อนครไปซื้อของที่ตลาดแถวบ้าน* ซึ่ง กริยาย้อนครเอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *สวน* ส่วนปริบททางไวยากรณ์อยู่หน้าและหลังคำ เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *สวน*

Global Dominant (GD): ปริบทใหญ่เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำพ้อง และ ปริบททางไวยากรณ์อยู่หน้าและหลังของคำพ้อง เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ตัวอย่าง (33) และ (34) ที่เป็นเรื่องสั้นแบบที่ 1 และ 2 ของ *สวน/แขง* (ตัวอักษรตัวหนาและขีดเส้นใต้คือคำ พ้องและคำควบคุม)

(33) แม่จะแวะซื้อดอกไม้สดจากไร่แต่หาที่จอตกรไม่ได้ ปกติแม่ขับรถไม่เก่งและมักจะขับ ช้ำๆ เมื่อครันี้แม่เกือบถูกรถที่สวน/แขงมาเบียดจนตกถนน

จาก (33) ปริบทใหญ่คือ *แม่จะแวะซื้อดอกไม้สดจากไร่แต่หาที่จอตกรไม่ได้* ซึ่งดอกไม้สด จากไร่ เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของ *สวน* (“บริเวณที่ปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก”) ส่วน ปริบททางไวยากรณ์และหลังคำพ้องเอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *สวน*

(34) พ่อและแม่ของฉันทจะไปซื้อดอกไม้จากไร่มาปลูกหน้าบ้าน ท่านทั้งสองเพ็งจะเกษียณทำ ให้ท่านมีเวลาว่างมากขึ้น ก่อนถึงตลาดพ่อเห็นรถที่สวน/แขงมาชนป่าข้างบ้านอย่างจัง

จาก (34) ปริบทใหญ่คือ *พ่อและแม่ของฉันทจะไปซื้อดอกไม้จากไร่มาปลูกหน้าบ้าน* ซึ่งดอกไม้ จากไร่ เอื้อต่อการตีความความหมายหลักของ *สวน* ส่วนปริบททางไวยากรณ์อยู่หน้าและหลังคำพ้อง เอื้อต่อการตีความความหมายรองของ *สวน*

ตารางที่ 6 แสดงเงื่อนไขในการทดลองของ *สวน/แขง*

เงื่อนไขการทดลอง		เรื่องสั้นแบบที่ 1	เรื่องสั้นแบบที่ 2
Global Subordinate – Grammatical Context (GS)	ประโยค หัวเรื่อง	เมย์ต้องเบียดรถเพราะรถ อีกฝั่งวิ่งย้อนศรมาด้วย ความเร็ว	พ่อและแม่ของฉันทชอบขี่รถ ย้อนศรไปซื้อของที่ตลาด แถวบ้าน
	ประโยค คั่นกลาง	ปกติเมย์ขับรถไม่เก่งและ มักจะขับช้าๆ	ท่านทั้งสองเพิ่งจะเกษียณ ทำให้ท่านมีเวลาว่างมากขึ้น
	ประโยค เป้าหมาย	เมื่อครุ่นนี้เมย์เกือบถูกรถที่ <u>สวน/แขง</u> มาเบียดจนตก ถนน	ก่อนถึงตลาดพ่อเห็นรถที่ <u>สวน/แขง</u> มาชนป่าข้างบ้าน อย่างจัง
Global Dominant – Grammatical Context (GD)	ประโยค หัวเรื่อง	เมย์จะแหวะซื้อดอกไม้สด จากไร่แต่หาที่จอดรถไม่ได้	พ่อและแม่ของฉันทจะไปซื้อ ดอกไม้จากไร่มาปลูกหน้า บ้าน
	ประโยค คั่นกลาง	ปกติเมย์ขับรถไม่เก่งและ มักจะขับช้าๆ	ท่านทั้งสองเพิ่งจะเกษียณ ทำให้ท่านมีเวลาว่างมากขึ้น
	ประโยค เป้าหมาย	เมื่อครุ่นนี้เมย์เกือบถูกรถที่ <u>สวน/แขง</u> มาเบียดจนตก ถนน	ก่อนถึงตลาดพ่อเห็นรถที่ <u>สวน/แขง</u> มาชนป่าข้างบ้าน อย่างจัง

เรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลองมีทั้งสิ้น 48 เรื่อง ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านเรื่องสั้น 24 เรื่องต่อ
หนึ่งเงื่อนไข ในแต่ละเงื่อนไขจะมีเรื่องสั้นที่มีคำพ้อง 12 เรื่อง และเรื่องที่มีคำควบคุมอีก 12 เรื่อง
หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือในแต่ละเงื่อนไขจะมีคู่คำพ้องและคำควบคุม 12 คู่ ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่าน
เรื่องสั้นของคำพ้องและคำควบคุมที่เป็นคู่กัน โดยเรื่องสั้นของคำพ้องและคำควบคุมจะเป็นเรื่องสั้นคน
ละเรื่องกัน ทั้งนี้ผู้ร่วมการทดลองแต่ละคนจะได้เห็นคำพ้องทุกคำและคำควบคุมที่เป็นคู่กันทุกคำ

การทดลองนี้มี 4 รายการ สร้างมาจากตัวแปร 2 ตัวแปร คือประเภทของคำ (คำพ้อง, คำควบคุม) และปริบทใหญ่ (เอื้อต่อการตีความความหมายหลัก, เอื้อต่อการตีความความหมายรอง) ในแต่ละรายการจะมีเรื่องสั้นที่ใช้ทดสอบ 48 เรื่อง เรื่องสั้นในแต่ละรายการจะไม่ซ้ำกันเลย นอกจากนี้ยังมีเรื่องสั้นที่เป็นตัวลวง (filler) ที่ใช้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ร่วมการทดลองอีก 16 เรื่อง และเรื่องสั้นที่เป็นแบบฝึกหัดเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนทำการทดลอง 3 เรื่อง รวมมีเรื่องสั้นที่ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่านทั้งหมด 67 เรื่อง ลำดับการนำเสนอเรื่องสั้นทั้ง 67 เรื่องในแต่ละรายการนั้นจะนำเสนอแบบสุ่มภายใต้เงื่อนไขว่าเรื่องสั้นที่มีคำพ้องและคำควบคุมที่อยู่ในคู่คำเดียวกันจะต้องอยู่ห่างกันอย่างน้อย 2 ลำดับ และเรื่องสั้น 3 เรื่องที่เป็นแบบฝึกหัดเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนทำการทดลองจะเป็น 3 ลำดับแรกของเรื่องสั้นทั้งหมดที่ผู้ร่วมการทดลองจะได้อ่าน ในเรื่องสั้นที่ใช้ทดสอบและเรื่องสั้นที่เป็นตัวลวงจำนวน 64 เรื่อง มีเรื่องสั้นที่มีคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจ 13 เรื่อง โดยคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจเป็นคำถามแบบรับหรือปฏิเสธ โดยคำถามจะถามว่าเนื้อความในคำถามเป็นจริงตามเนื้อความของเรื่องสั้นที่ได้อ่านไปก่อนหน้านี้หรือไม่

ผู้ร่วมการทดลองจะถูกกำหนดให้อ่านเรื่องสั้น 1 รายการจาก 4 รายการนี้ โดยแต่ละรายการจะมีผู้อ่านจำนวน 10 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน การเลือกให้ผู้อ่านแต่ละคนอ่านรายการใดนั้นจะทำแบบสุ่ม

3.3.2.3 โปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง

เหมือนการทดลองที่ 1

3.3.3 วิธีการทดลอง

คล้ายกับการทดลองที่ 1 ต่างกันเพียงจำนวนของเรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลอง

3.3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

คล้ายกับการทดลองที่ 1 โดยผู้วิจัยจะไม่รวมระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องที่ผู้ร่วมการทดลองไม่รู้จักความหมาย ระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่น้อยเกิน 500 มิลลิวินาที และมากกว่า 20,000 มิลลิวินาที และจะตัดข้อมูลที่ผู้ร่วมการทดลองอ่านมากหรือน้อยจนเกินไปที่ค่า SD 3.5 (-6170.24 - 6173.2 มิลลิวินาที) โดยมีข้อมูลที่ถูกต้องออกไปทั้งสิ้นร้อยละ 4.95 ของจำนวนข้อมูลทั้งหมด ในการทดลองนี้ผู้วิจัยจะนำค่า Residual Reading Time หรือระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายมาคำนวณค่าทางสถิติโดยใช้การคำนวณสถิติแบบ 2 - way Analysis of Variance (2 - way ANOVA) โดยการคำนวณค่าทางสถิติจะคิดจากค่าตัวแปรทั้ง 2 ตัว

แปร ได้แก่ ประเภทของคำ (คำพ้อง, คำควบคู่) และปริบทใหญ่ (เอื้อต่อการตีความความหมายหลัก, เอื้อต่อการตีความความหมายรอง)

บทที่ 4

ผลการจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทย

จากงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่าเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องรูปพ้องเสียงนั้นแตกต่างกันไปในแต่ละงาน และในแต่ละงานก็มีข้อจำกัดซึ่งอาจทำให้ผลของการจัดกลุ่มของคำพ้องบิดเบือนไปได้ งานวิจัยดังกล่าวยกตัวอย่างเช่น งานของ Twilley และคณะ (1994) และ Fedorenko และคณะ (2012) ที่ใช้เกณฑ์ที่ตัดสินโดยผู้ใช้ภาษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่าประสบการณ์ในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาแต่ละคนอาจจะแตกต่างกันออกไป จึงอาจทำให้ผลการจัดกลุ่มของคำพ้องมีความแตกต่างกันด้วยตามประสบการณ์ของผู้ใช้ภาษาแต่ละคน ซึ่งประสบการณ์ทางภาษาที่แตกต่างกันอาจทำให้ผลการจัดกลุ่มของคำพ้องคลาดเคลื่อนไปได้ ส่วนในงานของธัญธร ตรงไตรรัตน์ (2555) ที่ให้ผู้ร่วมการทดลองเลือกระดับความคุ้นเคยทางความหมายของคำพ้อง ผู้วิจัยเห็นว่าระดับความคุ้นเคยมากที่สุดและน้อยที่สุดของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันไป ซึ่งอาจทำให้ผลการจัดกลุ่มคำพ้องคลาดเคลื่อนได้เช่นกัน

จากข้อจำกัดในเรื่องเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเสนอเกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องจากความถี่ในการปรากฏของความหมายของคำพ้องรูปพ้องจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus หรือ TNC) ที่เป็นคลังข้อมูลขนาดใหญ่ที่รวบรวมข้อมูลตัวอย่างการใช้ภาษาไทยจำนวนมาก นอกจากนั้นข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติยังมีที่มาจากหลายแหล่ง เช่น หนังสือพิมพ์ กฎหมาย นิยาย ฯลฯ จึงมีความหลากหลาย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าข้อมูลที่มีความหลากหลายและมีจำนวนมากจะสามารถใช้เป็นตัวแทนของการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ได้ นอกจากผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลจากคลังภาษาไทยแห่งชาติแล้ว ผู้วิจัยยังจะใช้ข้อมูลจากการสอบถามผู้ที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ควบคู่ไปด้วย โดยให้ผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่แต่งประโยคจากคำพ้องที่กำหนดให้ จากนั้นผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความถี่จากคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยคาดว่า การใช้ทั้งสองเกณฑ์ควบคู่กันนี้จะทำให้เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำพ้องมีความแม่นยำชัดเจนมากที่สุดและสามารถนำไปใช้ในการงานวิจัยที่เกี่ยวข้องวรรณศาสตร์ ภาษาศาสตร์จิตวิทยา หรืองานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในบทที่ 4 ผลการจัดกลุ่มคำพ้องในภาษาไทยนี้ จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 คือ ผลการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ส่วนที่ 2 คือ ผลการจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย และส่วนที่ 3 คือ ผลการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

4.1 ผลการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ

หลังจากผู้วิจัยคัดเลือกคำพ้องที่มีความหมายอย่างน้อยสองความหมายจากพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2554 มาจำนวน 62 คำ (ดังตารางที่ 2 ในบทที่ 3) ซึ่งประกอบไปด้วย คำพ้องที่มีความหมายเป็นทั้งนามและกริยาจำนวน 42 คำ และคำพ้องที่ความหมายทั้งหมดเป็นนาม จำนวน 20 คำ จากนั้นจะนำคำพ้องดังกล่าวไปค้นตัวอย่างการใช้คำพ้องจากคลังข้อมูลภาษาไทย แห่งชาติโดยจะใช้ตัวอย่างประโยคจำนวน 100 – 500 ตัวอย่างต่อคำพ้อง 1 คำ เมื่อได้ตัวอย่าง ประโยคแล้ว ผู้วิจัยจะนำตัวอย่างดังกล่าวมาวิเคราะห์ว่าคำพ้องในแต่ละประโยคมีความหมายได้บ้าง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติแล้ว ผู้วิจัยสามารถจัดกลุ่มคำพ้องได้เป็น กลุ่มใหญ่ 2 กลุ่ม คือ คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน และคำพ้องที่มีความคุ้นเคย ทางความหมายต่างกัน โดยคำพ้องดังกล่าวสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้อีก 4 กลุ่มแสดงใน ตารางที่ 7 (รายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนและอัตราส่วนของความหมายของคำพ้องอยู่ในภาคผนวก ก.)

กลุ่มแรกคือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน และความหมายที่เป็นกริยามี ความคุ้นเคยทางความหมายมากกว่าความหมายที่เป็นนาม จำนวน 24 คำ คิดเป็นร้อยละ 38.71 ของ คำที่จะศึกษา กลุ่มที่สองคือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน และความหมายที่เป็นนาม มีความคุ้นเคยทางความหมายมากกว่าความหมายที่เป็นกริยา จำนวน 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.97 ของคำที่จะศึกษา กลุ่มที่ 3 คือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่ความหมายทั้งหมดเป็น นาม จำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.26 ของคำที่จะศึกษา และคำพ้องกลุ่มสุดท้ายคือคำพ้องที่มี ความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.06 ของคำที่จะศึกษา โดยคำ พ้องกลุ่มนี้ทั้งหมดเป็นคำพ้องที่มีความหมายย่อยเป็นทั้งนามและกริยา

จากการจัดกลุ่มของคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ผู้วิจัยพบคำพ้องที่ มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันมากถึง 57 คำจากจำนวนคำพ้องทั้งหมด 62 คำ คิดเป็นร้อยละ 91.94 ของจำนวนคำพ้องทั้งหมด นอกจากนั้นยังพบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียง กันเพียง 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.06 ของคำพ้องทั้งหมด และน่าสังเกตว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทาง ความหมายใกล้เคียงกันนี้เป็นคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและความหมายหนึ่งเป็นกริยาทั้งสิ้น

ไม่พบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่ความหมายทั้งหมดเป็นนามเลย คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่พบ ได้แก่ *ชน ปู แผลง พัก* และ *วัด*

การที่คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันมีแต่คำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและความหมายหนึ่งเป็นกริยาเท่านั้น อาจจะมาจกปัจจัยในเรื่องจำนวนของคำพ้องที่คัดเลือกมา กล่าวคือคำพ้องที่มีความหมายเป็นทั้งนามและกริยาที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาจากพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2554 มีจำนวนมากถึง 42 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 67.74 ของจำนวนคำพ้องทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าคำพ้องที่ความหมายทั้งหมดเป็นนาม ที่พบเพียง 20 คำ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 33.26 ของจำนวนคำพ้องทั้งหมด ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าหากคำพ้องที่ความหมายทั้งหมดเป็นนามมีจำนวนมากพอ ๆ กับคำพ้องที่มีความหมายเป็นทั้งนามและกริยา อาจจะมีพบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่ความหมายทั้งหมดเป็นนามก็เป็นได้

ตารางที่ 7 แสดงกลุ่มของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ

คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน									คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน	
ความหมายหลักเป็นกริยา (24 คำ)			ความหมายหลักเป็นนาม (13 คำ)			ความหมายหลักและความหมายรองเป็นนาม (20 คำ)			ความหมายหนึ่งเป็นนามและอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา (5 คำ)	
กราบ	กล้า	แกะ	กรวด	กรู	เกาะ	กระท่อม	กลอน	ก้อย	ขน	ปู
ขอ	คบ	จี	ขุน	คน	เคล็ด	เกราะ	แขก	งา	แปลง	ฟัก
ฉาบ	ดิน	ตอก	ตอน	เท้า	ทุ่ม	จิว	เงือก	จอ	วัด	
ตัก	ท้อ	ทาน	ป้าย	ล่าม	สวน	ชาติ	ชาย	ตา		
นัว	บุก	ปาด	สี			ตำลึง	ตุ้ม	ท่า		
ฝ่า	ระบาย	รำ				เป้า	ฝรั่ง	มวย		
ล่อ	ล้อ	ลา				หนอง	หมัด			
สลัด	หัด	เหลือบ								

4.2 ผลการจัดกลุ่มคำพ้องโดยการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

เมื่อจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำคำพ้องที่จัดกลุ่มโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติที่ประกอบไปด้วยคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน 57 และคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันจำนวน 5 คำ (ดังตารางที่ 7) มาทดสอบกับผู้ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ด้วยใช้วิธี elicited production task โดยกลุ่มตัวอย่างจะเห็นคำในบัตรคำและจะต้องแต่งประโยคโดยใช้คำที่เห็นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

จากการจัดกลุ่มของคำพ้องโดยผู้ที่ใช้ภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่าในคำพ้องจำนวน 62 คำ เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน 56 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.32 และเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 9.68 โดยคำพ้องดังกล่าวแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ 5 กลุ่ม ดังแสดงในตารางที่ 8 (รายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนและอัตราส่วนของความหมายของคำพ้องแต่ละคำอยู่ในภาคผนวก ก.)

คำพ้องที่พบกลุ่มแรกคือ คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน โดยความหมายที่เป็นกริยามีความคุ้นเคยทางความหมายมากกว่าความหมายที่เป็นนาม ผู้วิจัยพบคำพ้องกลุ่มนี้จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 30.65 ของคำที่ต้องการจะศึกษา คำพ้องกลุ่มที่ 2 คือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน โดยความหมายที่เป็นนามมีความคุ้นเคยทางความหมายมากกว่าความหมายที่เป็นกริยา มีจำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 30.65 ของคำที่จะศึกษา คำพ้องกลุ่มที่ 3 คือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันและความหมายทั้งหมดเป็นนาม มีจำนวน 18 คำ คิดเป็นร้อยละ 29.03 ของคำที่จะศึกษา คำพ้องกลุ่มที่ 4 คือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันและความหมายย่อยเป็นนามและกริยา มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.45 ของคำที่จะศึกษา และคำพ้องกลุ่มสุดท้ายคือคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันและความหมายย่อยเป็นนามทั้งคู่ มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.23 ของคำที่จะศึกษา

ตารางที่ 8 แสดงกลุ่มของคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน			คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน							
ความหมายหลักเป็นกริยา (19 คำ)	ความหมายหลักเป็นนาม (19 คำ)	ความหมายหลักและความหมายรองเป็นนาม (18 คำ)	ความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา (4 คำ)	ความหมายทั้งสองเป็นนาม (2 คำ)						
กราบ ขอ ฉาบ ท้อ ฝ่า ล่อ เหลือบ	กล้า คบ ดิน บุก ระบาย ลา หัด	แกะ จี ตอก ปาด รำ หัด	กรวด ขน เคล็ด เท้า ปู ล่าม ลี	กรู ขุน ตอน นิ้ว ฟัก วัด สวน	เกาะ คน ตัก ป้าย ล้อ สวน	กระท่อม เกราะ จิว ชาติ ตำลึง มวย	กลอน แขก เงือก ชาย ตุ้ม หนอง	ก้อย งา จอ ตา เป่า หมัด	ทาน พุ่ม แปลง สลัด	ท่า ฝรั่ง

4.3 ผลการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

การเปรียบเทียบผลการศึกษาการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยพบว่าส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือกลุ่มของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติเหมือนกับกลุ่มของคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยจำนวน 49 คำจากคำพ้องทั้งหมด 62 คำ (ดังตารางที่ 9) คิดเป็นร้อยละ 79.03 ของจำนวนคำพ้องทั้งหมด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ จำนวนของความแตกต่างในด้านกลุ่มของ

คำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยมีเพียง 13 คำ คือร้อยละ 20.97 ของจำนวนคำพ้องที่จะศึกษาทั้งหมด

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าคำพ้องชุดเดียวกันที่ถูกนำมาจัดกลุ่มโดยอ้างอิงข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและข้อมูลจากผู้ใช้ภาษาไทย มีคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันมากกว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน โดยคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันมี 57 คำ (ร้อยละ 91.94) ในข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และ 56 คำ (ร้อยละ 90.32) ในข้อมูลจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย อย่างไรก็ตาม พบว่าคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันในข้อมูลทั้งสองชุดมีความแตกต่างกันอยู่บ้างดังแสดงในภาคผนวก ข. ส่วนคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันนั้นพบเพียงจำนวนน้อย นอกจากนี้ ยังพบว่าในข้อมูลทั้งสองชุด มีคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลักมากที่สุด เมื่อพิจารณาข้อมูลของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันแล้ว พบว่าคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและความหมายหนึ่งเป็นกริยามีจำนวนมากกว่าคำพ้องที่ทั้งสองความหมายเป็นนาม ซึ่งเป็นไปได้ว่าการที่คำพ้องที่ทั้งสองความหมายเป็นนามมีน้อยนั้นอาจเป็นผลมาจากจำนวนของคำพ้องที่ความหมายทั้งหมดเป็นนามที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาไม่มากนักดังที่กล่าวไปแล้วในหัวข้อก่อนหน้า

คำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยที่มีกลุ่มต่างกัน ได้แก่ คำว่า *ชน ตัก ตุ่ม ท้า ทาน ทุ่ม นิว บู ฝรั่งเศส ฟัก ล้อ วัด และ สลัด* คำว่า *ชน บู ฟัก และ วัด* ที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติจัดเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่ความหมายหนึ่งเป็นนามและความหมายหนึ่งเป็นกริยา แต่อย่างไรก็ตาม *ชน บู ฟัก และ วัด* ที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยจัดเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายหลักเป็นนาม

ในทางกลับกัน คำว่า *ทาน ท้า ทุ่ม ฝรั่งเศส และ สลัด* ที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน แต่ *ทาน ท้า ทุ่ม ฝรั่งเศส และ สลัด* ที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน ในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ *ทาน และ สลัด* จัดเป็นคำพ้องที่ความหมายหลักเป็นกริยา ส่วน *ทุ่ม* มีความหมายหลักเป็นนาม สำหรับ *ท้า และ ฝรั่งเศส* ซึ่งแต่ละความหมายของคำพ้องต่างก็เป็นคำนาม จัดเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน

นอกจากนี้ ยังพบว่ามีการสลับกันของความหมายหลักและความหมายรองของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย คำพ้องที่มีการ

สลับกันของความหมายหลักและความหมายรองมีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.45 ของคำที่จะศึกษา คำพ้องดังกล่าวได้แก่ *ตุ่ม ตัก นิว* และ *ล้อ* ในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ คำว่า *ตุ่ม* เป็นคำที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่ความหมายทั้งสองเป็นนาม มีความหมายหลักคือ “เม็ดที่ขึ้นตามผิวหนัง” และความหมายรองคือ “ภาชนะสำหรับใส่น้ำ” แต่จากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย *ตุ่ม* มีความหมายหลักคือ “ภาชนะสำหรับใส่น้ำ” และความหมายรองคือ “เม็ดที่ขึ้นตามผิวหนัง” ส่วนคำว่า *ตัก นิว* และ *ล้อ* ในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติพบว่าเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายหลักเป็นกริยาและความหมายรองเป็นนาม แต่อย่างไรก็ตาม *ตัก นิว* และ *ล้อ* ที่พบในการจัดกลุ่มคำพ้องของผู้ใช้ภาษาไทยเป็นคำพ้องที่มีนามเป็นความหมายหลักและกริยาเป็นความหมายรอง

ตารางที่ 9 แสดงคำพ้องที่มีกลุ่มตรงกันที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

คำพ้องที่มีกลุ่มตรงกัน (49 คำ)					คำพ้องที่มีกลุ่มไม่ตรงกัน (13 คำ)				
กรวด	กระท่อม	กราบ	กรู	กลอน	ขน	ตัก	ตุ่ม	ท่า	ทาน
กล้า	ก้อย	เกราะ	เกาะ	เกาะ	ทุ่ม	นิว	ปู	ฝรั่ง	ฟัก
ขอ	ขุน	แขก	คน	คบ	ล้อ	วัด	สลัด		
เคล็ด	งา	จิว	เงือก	จอ					
จี้	ฉาบ	ชาติ	ชาย	ดิน					
ตอก	ตอน	ตา	ตำลึง	ท้อ					
เท้า	บุก	ปาด	ป้าย	เป่า					
แปลง	ฝ่า	มวย	ระบาย	รำ					
ล่อ	ลา	ล้าม	สวน	สี่					
หนอง	หมัด	หัด	เหลือบ						

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่าหลังจากการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และการจัดกลุ่มคำพ้องโดยผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ พบคำพ้องที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันหลังจากการเปรียบเทียบ 49 คำ ประกอบด้วยคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายเป็นนามทั้งจำนวน 17 คำ ได้แก่ *กระท่อม กลอน ก้อย เกราะ แหก งา จี๊ เจือก จอ ชาย ซาติ ตา ต่ำลิ่ง เป้า มวย หนอง และ หมัด* คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยาจำนวน 31 คำ ได้แก่ *กรวด กราบ กล้า กรู เกาะ แกะ ขอ ขุน คน คบ เคล็ด จี๊ ฉาบ ดิ้น ตอก ตอน ท้อ เท้า บุก ปาด ป้าย ฝ่า ระบาย รำ ล่อ ลาล่าม สวน หัด สี และ เหลือบ* โดย *กล้า กราบ เกาะ ขอ คบ จี๊ ฉาบ ดิ้น ตอก ท้อ บุก ปาด ฝ่า ระบาย รำ ล่อ ลาล่าม เหลือบ* เป็นคำพ้องที่กริยาเป็นความหมายหลัก และ *กรวด กรู เกาะ ขุน คน เคล็ด ตอน เท้า ป้าย ล่าม สวน สี และ หัด* เป็นคำพ้องที่นามเป็นความหมายหลัก และพบคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกันที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยาจำนวน 1 คำ คือ *แปลง* นอกจากนี้ยังพบคำพ้องที่มีกลุ่มไม่ตรงกันจำนวน 13 คำ ได้แก่ *ชน ตัก ตุ่ม ท่า ทาน ทุ่ม นิว ปู ฝรั่ง พัก ล้อ วัด และ สลัด* แบ่งเป็นคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งจำนวน 4 คำ ได้แก่ *ตุ่ม ท่า ทุ่ม และ ฝรั่ง* และคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและกริยาจำนวน 9 คำ ได้แก่ *ชน ตัก ทาน นิว ปู พัก ล้อ วัด และ สลัด*

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะนำคำพ้องที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันหลังจากการเปรียบเทียบการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และการจัดกลุ่มคำพ้องโดยผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ไปใช้ในงานวิจัยเพียงเท่านั้น โดยคำพ้องที่นำไปใช้จะเป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันเนื่องจากในงานวิจัยนี้เน้นการศึกษาเรื่องอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน ดังนั้นจะมีคำพ้องที่คัดเลือกมาจำนวน 48 คำ (ยกเว้น *แปลง* ที่เป็นคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายใกล้เคียงกัน) แต่อย่างไรก็ดี ในงานวิจัยนี้คำพ้องแต่ละคำที่ถูกนำไปใช้จะต้องมีคู่คำควบคุมที่มีความหมายใกล้เคียงกับความหมายรองของคำพ้อง และต้องมีความถี่ในการปรากฏเท่า ๆ กับความหมายรองของคำพ้อง อีกทั้งต้องมีจำนวนตัวอักษรใกล้เคียงกันกับคำพ้อง ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย จากข้อจำกัดดังกล่าวมีคำพ้องจำนวน 8 คำที่ผู้วิจัยไม่สามารถหาคำควบคุมที่เหมาะสมได้ ได้แก่ *กรวด กราบ กรู ขอ ตอน ฝ่า สี และ ซาติ* จึงต้องตัดคำพ้องเหล่านี้ออกไปจากงานวิจัยนี้ ดังนั้นจะเหลือคำพ้องที่นำไปใช้ในงานวิจัยได้จริงจำนวน 40 คำ ดังปรากฏในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน
ที่จะนำไปใช้ในการทดลองที่ 1 และ 2 จำนวน 40 คำ

ความหมายทั้งสองเป็นนาม (16 คำ)					ความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา (24 คำ)				
กระท่อม	กลอน	ก้อย	เกราะ	แขก	กล้า	เกาะ	แกะ	ขุน	คน
งา	จิ้ง	เงือก	จอ	ชาย	คบ	เคล็ด	จี้	ฉาบ	ดิน
ตา	ตำลึง	เป่า	มวย	หนอง	ตอก	ท้อ	เท้า	บุก	ปาด
หมัด					ป้าย	ระบาย	รำ	ล่อ	ลา
					ล่อม	สวน	หัด	เหลือบ	

จากตารางที่ 10 ในจำนวนคำพ้อง 40 คำที่นำไปใช้ในการทดลองที่ 1 และ 2 ประกอบด้วย คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่จำนวน 16 คำ ได้แก่ *กระท่อม กลอน ก้อย เกราะ แขก งา จิ้ง เงือก จอ ชาย ตา ตำลึง เป่า มวย หนอง และ หมัด* และมี คำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่ง เป็นกริยาจำนวน 24 คำ โดย *เกาะ ขุน คน เคล็ด เท้า ป้าย ล่อม สวน และ หัด* มีนามเป็นความหมาย หลัก และ *กล้า แกะ คบ จี้ ฉาบ ดิน ตอก ท้อ บุก ปาด ระบาย รำ ล่อ ลา และ เหลือบ* เป็นคำพ้องที่มีกริยาเป็นความหมายหลัก

บทที่ 5

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

ในการศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องในภาษาไทย ผู้วิจัยทำการศึกษาคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกัน โดยการทดลองที่ 1 ทำการศึกษาคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันว่าความหมายทั้งสองเป็นนามทั้งคู่ และการทดลองที่ 2 ทำการศึกษาคำพ้องที่มีความหมายต่างกันว่าความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา การศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องนั้นทำการทดลองโดยให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านเรื่องสั้นในภาษาไทย โดยเรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลองที่ 1 มี 4 เรื่องสั้น ตามที่ใช้ในงานของ Kambe และคณะ (2001) ได้แก่ Global Subordinate – Local After (GSA) Global Subordinate – Local Before (GSB), Global Dominant – Local After (GDA), Global Dominant – Local Before (GDB) และเรื่องสั้นที่ใช้ในการทดลองที่ 2 มี 2 เรื่องสั้น ได้แก่ Global Dominant (GD) และ Global Subordinate (GS) โดยที่ผู้ร่วมการทดลองแต่ละคนจะได้ อ่านเรื่องสั้นทุกเรื่องสั้น และจะได้ อ่านเรื่องสั้นที่มีคำพ้องและเรื่องสั้นที่มีคำควบคุมที่เป็นคู่กันเสมอ โดยที่เรื่องสั้นของคำพ้องและคำควบคุมที่เป็นคู่กันจะเป็นเรื่องสั้นที่มีเนื้อความแตกต่างกัน

ผู้วิจัยจะแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 คือ ผลการศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันว่าความหมายทั้งสองเป็นนามทั้งคู่ และส่วนที่ 2 คือ ผลการศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันว่าความหมายหนึ่งเป็นนามความหมายหนึ่งเป็นกริยา

5.1 ผลการทดลองที่ 1 การศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันว่าความหมายทั้งสองเป็นนามทั้งคู่

5.1.1 ผลการศึกษา

ผลการศึกษาที่ผู้วิจัยจะรายงานเป็นค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย โดยใช้ค่า Residual Reading Time (RRT) ในการรายงานผล จากผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย (ไม่แบ่งแยกระหว่างคำพ้องและคำควบคุม) ในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง (Global Dominant) มากกว่าระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง (Global

Subordinate) กล่าวคือ ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่ สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องโดยเฉลี่ย 232.14 มิลลิวินาที ในขณะที่ในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่ สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ย 47.37 มิลลิวินาที

ในตัวแปรที่เป็นปริบทข้างเคียง ปริบทข้างเคียงจะสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องเสมอ ไม่ว่าปริบทข้างเคียงนี้จะอยู่หน้าหรือหลังคำเป้าหมาย จากค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย (ไม่แบ่งแยกระหว่างคำพ้องและคำควบคุม) พบว่า ในเงื่อนไขที่ปริบทข้างเคียงอยู่หลัง (After) คำเป้าหมายค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายมากกว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำเป้าหมาย (Before) กล่าวคือผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทข้างเคียงอยู่หลังคำเป้าหมาย โดยเฉลี่ย 214.71 มิลลิวินาที ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำเป้าหมาย โดยเฉลี่ย 64.81 มิลลิวินาที

ในตัวแปรที่เป็นประเภทของคำ อันได้แก่ คำพ้อง (ambiguous word) และคำควบคุม (control word) พบว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องมากกว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม กล่าวคือผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้อง โดยเฉลี่ย 182.15 มิลลิวินาที ในขณะที่ในประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ย 97.37 มิลลิวินาที ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่แบ่งตามตัวแปร

ปริบทใหญ่		ปริบทข้างเคียง		ประเภทของคำ	
สนับสนุนความหมายหลัก	สนับสนุนความหมายรอง	หน้าคำเป้าหมาย	หลังคำเป้าหมาย	พ้อง	ควบคุม
232.14*	47.37*	64.81*	214.71*	182.15	97.37
(SD 1577.85)	(SD 1567.99)	(SD 1567.76)	(SD 1577.75)	(SD 1581.5)	(SD 1577)

* มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายตามเงื่อนไขในการทดลอง 4 เงื่อนไข ได้แก่ GSA , GSB, GDA, GDB ผู้วิจัยพบว่า ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคในเงื่อนไข GDA โดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 392.85 มิลลิวินาที รองลงมาคือ GDB คือ 71.43 มิลลิวินาที ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่าน GSB 58.19 มิลลิวินาที และผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านเงื่อนไข GSA น้อยที่สุด คือ 36.56 มิลลิวินาที ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย
ที่แบ่งตามเงื่อนไขที่ใช้ทดลอง

บริบทใหญ่ บริบทข้างเคียง		Global Context	
		Dominant	Subordinate
Local Context	After	392.85* (SD 1541.92)	36.56* (SD 1487.14)
	Before	71.43* (SD 1562.11)	58.19* (SD 1501.41)

* มีนัยสำคัญทางสถิติ

หากเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม ตามแต่ละเงื่อนไขการทดลองทั้ง 4 เงื่อนไข พบว่าในทุกเงื่อนไข ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุม ในเงื่อนไข GDA ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 471.23 มิลลิวินาที ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมโดยเฉลี่ย 314.47 มิลลิวินาที ในเงื่อนไข GDB ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 135.85 มิลลิวินาที และใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมโดยเฉลี่ย 7.01 มิลลิวินาที ในเงื่อนไข GSA ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 55.94 มิลลิวินาที และใช้เวลาในการอ่าน

ประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมโดยเฉลี่ย 17.19 มิลลิวินาที ในเงื่อนไข GSB ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 65.58 มิลลิวินาที และประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมใช้เวลาในการอ่านโดยเฉลี่ย 50.79 มิลลิวินาที

โดยในเงื่อนไข GDA มีความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 156.53 มิลลิวินาที รองลงมาคือ GDB มีความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม 128.84 มิลลิวินาที ในเงื่อนไข GSA มีความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม 38.75 มิลลิวินาที และในเงื่อนไข GSB มีความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมโดยเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 14.79 มิลลิวินาที ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม

บริบทใหญ่ บริบทข้างเคียง		Global Context					
		Dominant			Subordinate		
		พ้อง	ควบคุม	ค่าความต่าง	พ้อง	ควบคุม	ค่าความต่าง
Local Context	After	471.23 (SD 1490.42)	314.47 (SD 1589.52)	156.53	55.94 (SD 1589.03)	17.19 (SD 1557.61)	38.75
	Before	135.85 (SD 1566.24)	7.01 (SD 1558.80)	128.84	65.58 (SD 1595.36)	50.79 (SD 1554.70)	14.79

เมื่อวิเคราะห์ผลที่ได้โดยใช้สถิติแบบ 3 – way repeated measure ANOVA ในผลการวิเคราะห์ที่อิงผู้ร่วมการทดลอง (by subjects) พบว่าบริบทใหญ่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย [$F(1, 79) = 10.366$, $MS_e = 5462035.066$, $p = .002$] ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้ร่วม

การทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง (Global Dominant) นานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง (Global Subordinate) และยังพบว่าปริบทข้างเคียงมีอิทธิพลต่อเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายด้วยเช่นกัน [$F(1, 79) = 5.251, MS_e = 3595056.613, p = .025$] สะท้อนให้เห็นว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคที่ปริบทข้างเคียงอยู่หลังคำเป้าหมายและหน้าคำเป้าหมายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทข้างเคียงอยู่หลังคำเป้าหมาย (After) นานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทข้างเคียงอยู่หน้าคำเป้าหมาย (Before) อย่างไรก็ตามไม่พบอิทธิพลของประเภทของคำ [$F(1, 79) = 2.195, MS_e = 1150050.648, p = .142$] นอกจากนี้ใน 2 – way interaction พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงที่ส่งผลกระทบต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย [$F(1, 79) = 8.799, MS_e = 4707136.996, p = .004$] อย่างไรก็ตามไม่พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทใหญ่และประเภทของคำ อีกทั้งยังไม่พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทข้างเคียงและประเภทของคำอีกด้วย ส่วนใน 3 – way interaction ไม่พบปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสาม คือปริบทใหญ่ ปริบทข้างเคียง และประเภทของคำ

ส่วนผลการวิเคราะห์ที่อิงเรื่องสั้น (by items) พบว่าปริบทใหญ่ ปริบทข้างเคียง และประเภทของคำไม่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย แต่อย่างไรก็ดีปริบทใหญ่เกือบจะมีอิทธิพลทางสถิติ (marginal) {ปริบทใหญ่ [$F(1, 31) = 3.454, MS_e = 2114165.754, p = .073$], ปริบทข้างเคียง [$F(1, 31) = 1.576, MS_e = 1180253.724, p = .219$], ประเภทของคำ [$F(1, 15) = .845, MS_e = 361379.210, p = .365$]} ใน 2 – way interaction พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงที่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย [$F(1, 15) = 6.887, MS_e = 1432589.878, p = .013$] นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทใหญ่และประเภทของคำ อีกทั้งยังไม่พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทข้างเคียงและประเภทของคำอีกด้วย ส่วนใน 3 – way interaction ไม่พบปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสาม คือปริบทใหญ่ ปริบทข้างเคียง และประเภทของคำ

5.1.2 อภิปรายผล

ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ในตัวแปรที่เป็นประเภของคำพบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคการทดลองที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 182.15 มิลลิวินาที ซึ่งนานกว่าประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมที่มีค่าเฉลี่ย 97.37 มิลลิวินาที ซึ่งถึงแม้ว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมในทุกเงื่อนไข แต่จากผลการศึกษาทางสถิติข้างต้นแสดงให้เห็นว่าระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวได้ว่าไม่เกิด Subordinate Bias Effect (SBE) ในเงื่อนไข GSA, GSB และ GDB แสดงให้เห็นว่าปริบทที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องทำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกระงับมาในทันที ก่อนที่จะมีการกระตุ้นความหมายหลัก จึงไม่เกิดการแข่งขันกันของทั้งสองความหมาย เนื่องจากมีการกระตุ้นเพียงความหมายเดียว ทำให้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องไม่ต่างกับประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมที่มีความหมายเดียว ซึ่งผลการทดลองนี้สะท้อนให้เห็นว่าไม่เกิด Subordinate Bias Effect หรือเกิดการแทรกแซงของความหมายรองในขณะที่มีการกระตุ้นความหมายหลัก ทำให้เวลาในการอ่านประโยคที่มีคำพ้องนานกว่าประโยคที่มีคำควบคุม ซึ่งผลการทดลองที่ได้นี้มีผลสอดคล้องกับงานของ Tsang และ Chen (2010) ที่ศึกษาคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำที่มีความกำกวมในภาษาจีนกวางตุ้ง โดยที่หน่วยคำแต่ละหน่วยคำมีความหมายเป็นนามทั้งคู่ ในงานศึกษาใช้ visual – world paradigm และไม่พบการเกิด Subordinate Bias Effect เนื่องจากความหมายหลักถูกขัดขวางโดยปริบทที่เอื้อต่อความหมายรองของคำพ้องที่อยู่ข้างหน้า แสดงให้เห็นว่าปริบทที่สนับสนุนความหมายรองที่อยู่ข้างหน้าสามารถทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเพียงความหมายเดียวได้ จึงไม่ทำให้เกิดการแข่งขันกันของความหมายหลักและความหมายรอง ส่งผลให้ไม่เกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น

แต่อย่างไรก็ดีผลการทดลองในส่วนนี้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kambe และคณะ (2001) ที่พบ Subordinate Bias Effect หรือความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านคำพ้องและคำควบคุม เมื่อปริบททางความหมายที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง เช่นเดียวกับในงานของ Huettig และ Altmann (2007) ที่ใช้ visual – world paradigm ที่พบว่าปริบทที่อยู่หน้าคำพ้องที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องไม่สามารถยับยั้งความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับปริบทได้ (ความหมายหลัก) จึงมีการกระตุ้นทั้งความหมายหลักและความหมายรองของคำพ้อง ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น

ส่วนในงานของ Folk และ Morris (2003) ที่ทำการทดลองโดยใช้ eye tracking ในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ ก็พบว่าเกิด Subordinate Bias Effect เช่นเดียวกับกับงานของ Kambe และคณะ (2001) และ Huettig และ Altmann (2007) ที่ทำการศึกษาคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านคำพ้องนานกว่าคำควบคุม เมื่อคำพ้องนั้นเป็นคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่และปริบทที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องดังกล่าว

ผลการศึกษาที่แตกต่างกันนี้อาจจะมาจากความแตกต่างของภาษาที่ใช้ในแต่ละงาน กล่าวคือในงานวิจัยของ Kambe และคณะ (2001), Folk และ Morris (2003), Huettig และ Altmann (2007) ทำการศึกษาเรื่องปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลคำพ้องในภาษาอังกฤษ แต่ในงานวิจัยนี้ทำการศึกษาในภาษาไทยและในงานของ Tsang และ Chen (2010) ทำการศึกษาในภาษาจีน ซึ่งในภาษาไทยและภาษาจีนจัดว่าเป็นภาษาคำโดดเช่นเดียวกัน ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าภาษาต่างกลุ่มกันอาจจะมีกระบวนการปลื้กย่อยในการประมวลผลความหมายของคำพ้องแตกต่างกัน จึงทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ในคำพ้องที่มีปริบทเอื้อต่อการตีความความหมายรองที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องในงานศึกษาที่เป็นภาษาอังกฤษ แต่ไม่เกิดในการศึกษาภาษาไทยและภาษาจีนที่เป็นภาษาคำโดดเช่นเดียวกัน

ส่วนในเรื่องไข GDA ที่ไม่มีปริบทข้างหน้าก็เอื้อต่อการตีความความหมายรองเป็นไปได้ว่าปริบทใหญ่ที่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายหลักของคำพ้องเพียงความหมายเดียวโดยทันที โดยที่ไม่เกิดการแทรกแซงของความหมายรองของคำพ้อง ตามที่ Kambe และคณะ (2001) ได้อธิบายไว้

ผลการศึกษาในตัวแปรที่เป็นปริบทใหญ่ (global context) พบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง (Global Dominant) นานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง (Global Subordinate) โดยผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องโดยเฉลี่ย 232.14 มิลลิวินาที และผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องโดยเฉลี่ย 47.37 มิลลิวินาที ผลการทดลองในส่วนนี้มีความสอดคล้องกับงานของ Kambe และคณะ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในเรื่องไขที่มีปริบทใหญ่ ได้แก่ GDA และ GDB เนื้อความของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงมีความขัดแย้งกัน ซึ่งความขัดแย้งกันของ

เนื้อความของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงทำให้ผู้ร่วมการทดลองเกิดความสับสน จึงทำให้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับเงื่อนไขที่ปริบทสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง

ในตัวแปรที่เป็นปริบทข้างเคียง (local context) ผู้วิจัยพบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหลังคำเป้าหมาย (Local After) นานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหน้าคำเป้าหมาย (Local Before) ในการทดลองนี้ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหลังคำเป้าหมายโดยเฉลี่ย 214.71 มิลลิวินาที และใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหน้าคำเป้าหมายโดยเฉลี่ย 64.81 มิลลิวินาที ผู้วิจัยมีความเห็นว่าที่ปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหลังใช้เวลามากกว่าปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหน้าอาจจะเนื่องมาจากในเงื่อนไขที่ปริบทข้างเคียงอยู่ข้างหน้าคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองได้พบปริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องที่อยู่ข้างหน้า หลังจากนั้นจึงพบคำพ้องโดยทันที ทำให้ผู้ร่วมการทดลองเลือกความหมายรองของคำพ้องได้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่เงื่อนไขที่ปริบทข้างเคียงอยู่ข้างหลังคำพ้อง ถึงแม้ปริบทข้างหน้าจะสนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้องแล้ว ส่งผลให้เกิดการเลือกความหมายใดความหมายหนึ่งไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพบปริบทที่ตามมาข้างหลังที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ทำให้ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาชั่วระยะหนึ่งเพื่อวิเคราะห์ว่าคำที่ตามมามีความเกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้องที่เลือกมาหรือไม่ หากสอดคล้อง เช่น ในเงื่อนไข GSA ผู้ร่วมการทดลองก็จะสามารถอ่านส่วนต่อไปของประโยคได้ทันที อย่างไรก็ตามใน GDA ที่ปริบทข้างหลังที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องไม่สอดคล้องกับความหมายที่ผู้ร่วมการทดลองเลือก ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องย้อนกลับไปอ่านข้อความก่อนหน้าอีกครั้งเพื่อหาความหมายของคำพ้องที่เหมาะสมกับเรื่องสั้นมากที่สุด

นอกจากนี้หากพิจารณาผลการศึกษาดังกล่าวตามเงื่อนไขการทดลองพบว่าในเงื่อนไข GDA ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือเงื่อนไข GDB และ GSB ตามลำดับ และเงื่อนไข GSA ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ยน้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าในเงื่อนไข GDA มีค่าความต่างระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีค่าควบคุมมากที่สุด รองลงมาคือ GDB และ GSA ตามลำดับ และในเงื่อนไข GSB มีค่าความต่างระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีค่าควบคุมน้อยที่สุด

ในเงื่อนไข GSB และ GSA เป็นเงื่อนไขที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ยน้อยที่สุดสองอันดับแรก และยังมีค่าความต่างระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมน้อยที่สุดสองอันดับแรกเช่นกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะทั้งสองเงื่อนไขมีปริบทที่สนับสนุนความหมายเดียวของคำพ้อง ไม่มีความขัดแย้งกันของความหมายของปริบท กล่าวคือ ในเงื่อนไข GSB ทั้งปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหน้าคำเป้าหมายมีความสอดคล้องกัน ปริบททั้งสองแบบต่างก็สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ส่วนในเงื่อนไข GSA มีปริบทใหญ่ที่อยู่หน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายรอง จึงทำให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไข GSB และ GSA เร็วกว่าในเงื่อนไขอื่น ๆ

ในงานนี้พบว่าเมื่อปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงที่อยู่หน้าคำเป้าหมายที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน ในเงื่อนไข GDB ผู้ร่วมการทดลองในงานวิจัยนี้มีแนวโน้มที่จะใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายนานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องเช่นเดียวกันกับที่พบในงานของ Kambe และคณะ ซึ่ง Kambe และคณะ ได้อธิบายว่าในเรื่องสั้นที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และปริบทข้างเคียงสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง โดยที่ทั้งสองปริบทอยู่หน้าคำเป้าหมาย เมื่อผู้ร่วมการทดลองพบเนื้อความของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงมีความขัดแย้งกัน ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นในการอ่านคำเป้าหมายเพื่อทำความเข้าใจเนื้อความที่ขัดแย้งกัน โดยไม่จำกัดว่าคำเป้าหมายนั้นจะเป็นคำพ้องหรือคำควบคุม

นอกจากนั้นในเงื่อนไข GDA ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไข GDA นานกว่าที่ประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง เช่นเดียวกับงานของ Kambe et al. ที่พบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่าน ส่วนที่แก้ไขความกำกวม (disambiguating region) ในเงื่อนไข GDA นานกว่าส่วนที่แก้ไขความกำกวมเมื่อปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง และใช้เวลาอ่านคำพ้องนานกว่าในคำควบคุม โดย Kambe และคณะได้อธิบายว่าเป็นเช่นนี้เนื่องจากเมื่อผู้ร่วมการทดลองได้อ่านปริบทใหญ่ที่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องแล้ว จึงได้ตีความความหมายของคำพ้องว่าเป็นความหมายหลัก แต่เมื่อพบปริบทข้างเคียงที่สนับสนุนความหมายรองที่ตามมาข้างหลัง ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องกลับมาตีความความหมายของคำพ้องใหม่เพื่อให้เข้ากับปริบทที่เอื้อต่อการตีความความหมายรองที่เพิ่งพบในภายหลัง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวข้างต้นนี้ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องใช้เวลาในการอ่านส่วนที่แก้ไข

ความกำกวม (disambiguating region) เพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าในการศึกษานี้จะไม่พบความแตกต่างระหว่างเวลาการอ่านคำพ้องและคำควบคุม เหมือนในงานของ Kambe et al. แต่ผู้ร่วมการทดลองก็ใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไข GDA นานกว่าประโยคเงื่อนไขอื่น ๆ ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่ากระบวนการที่ผู้ร่วมการทดลองกลับมาตีความความหมายของคำเป้าหมายใหม่เมื่อพบบริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหลังที่มีความขัดแย้งกับบริบทใหญ่ที่อยู่ข้างหน้าเหมือนกันทั้งในคำพ้อง และคำควบคุม กล่าวคือผู้ร่วมการทดลองอ่านบริบทใหญ่ที่มีความหมายเอื้อต่อการตีความความหมายหลักของคำพ้องแล้ว เมื่อพบคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองตีความความหมายของคำพ้องว่าเป็นความหมายหลักในทันที อย่างไรก็ตามเมื่อผู้ร่วมการทดลองพบบริบทข้างเคียงที่อยู่ข้างหลังที่ขัดแย้งกับความหมายหลักของคำพ้องในการตีความในตอนแรก ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องกลับไปอ่านข้อความก่อนหน้าอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจความหมายของคำให้สอดคล้องกับบริบท ส่วนในคำควบคุม ถึงแม้จะมีความหมายเดียว แต่ความหมายของคำควบคุมก็สอดคล้องกับความหมายรองของคำพ้อง และความหมายของคำควบคุมขัดแย้งกับบริบทใหญ่ที่ผู้ร่วมการทดลองได้อ่านมาก่อนหน้า เมื่อผู้ร่วมการทดลองพบบริบทข้างเคียงที่ไม่สอดคล้องกับบริบทที่อยู่ก่อนหน้าทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องกลับไปอ่านข้อความก่อนหน้าอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจบริบทที่ขัดแย้งกันเช่นเดียวกันกับคำพ้องที่กล่าวมา

จากผลการศึกษาในงานนี้ชี้ให้เห็นว่าบริบททำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเพียงความหมายเดียว เมื่อสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องและอยู่หน้าคำพ้อง จึงไม่ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ในเงื่อนไข GSA, GSB และ GDB ส่วนในเงื่อนไข Global Dominant – Local After ที่ไม่เกิด Subordinate Bias Effect เพราะบริบทข้างหน้าไม่มีบริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง บริบทใหญ่ที่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องจึงช่วยให้เกิดการกระตุ้นความหมายหลักเพียงความหมายเดียว ไม่เกิดการแทรกแซงของความหมายรองขณะเกิดการกระตุ้นความหมายหลัก ทำให้ไม่เกิด Subordinate Bias Effect

จากผลการศึกษา การไม่พบ Subordinate Bias Effect สอดคล้องกับแบบจำลองการประมวลผลคำพ้องที่พึ่งพาบริบท (context – dependent model) ที่กล่าวว่า หากคำพ้องปรากฏอยู่ในบริบทที่มีความเข้มข้นพอ และบริบทนั้นอยู่หน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ความหมายของคำพ้องที่สอดคล้องกับบริบทนั้นจะถูกเลือกเพียงความหมายเดียว ไม่ว่าความหมายนั้นจะเป็นความหมายหลักหรือความหมายรองก็ตาม ในผลการทดลองนี้ผู้วิจัยพบว่า

หากปริบททางความหมายที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ความหมายรองของคำพ้องจะถูกเลือกเพียงความหมายเดียว ดังนั้นเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องจึงไม่ต่างจากประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมที่มีความหมายเดียว จึงไม่เกิด Subordinate Bias Effect ดังกล่าวข้างต้น

นอกจากนั้นยังพบว่าความขัดแย้งของเนื้อความของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงทำให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านประโยคเป้าหมายนานขึ้น ดังจะเห็นได้จากในเงื่อนไข GDB และ GDA ที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายนานกว่าเงื่อนไขอื่น ๆ ที่เหลือ ในเงื่อนไข GDB ที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และปริบทข้างเคียงสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องอยู่หน้าคำพ้อง ความไม่สอดคล้องกันของเนื้อความของปริบททั้งสอง ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องใช้ในการอ่านประโยคเป้าหมายนานขึ้น ส่วนในเงื่อนไข GDA ที่ปริบทใหญ่ที่อยู่หน้าคำพ้องที่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และปริบทข้างเคียงที่สนับสนุนความหมายรองอยู่หลังคำพ้อง เมื่อผู้ร่วมการทดลองได้อ่านปริบทใหญ่ที่สนับสนุนให้เลือกความหมายหลักของคำพ้อง เมื่อผู้ร่วมการทดลองได้อ่านคำพ้อง จึงได้ตีความความหมายของคำพ้องว่าเป็นความหมายหลัก แต่ต่อมาเมื่อพบปริบทข้างเคียงที่ตามมาสนับสนุนความหมายรอง ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องกลับมาตีความความหมายของคำพ้องอีกครั้งหนึ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

5.2 ผลการทดลองที่ 2 การศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยทางความหมายต่างกันที่ความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา

5.2.1 ผลการศึกษา

งานวิจัยในส่วนนี้ศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา โดยในเรื่องสั้นที่ใช้ทดลอง ปริบทใหญ่จะเอื้อต่อการตีความความหมายหลักหรือความหมายรองของคำพ้อง และปริบททางไวยากรณ์จะอยู่ที่หน้าและหลังของคำพ้องและคำควบคุม โดยปริบททางไวยากรณ์สนับสนุนความหมายรองของ

คำฟ้องเสมอ ผลการศึกษาที่ผู้วิจัยจะรายงานเป็นค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย โดยใช้ค่า Residual Reading Time (RRT) ในการรายงานผล

จากผลการศึกษา ในตัวแปรที่เป็นปริบทใหญ่ พบว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย (ไม่แบ่งแยกระหว่างคำฟ้องและคำควบคุม) ในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำฟ้องมากกว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำฟ้อง กล่าวคือ ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำฟ้อง โดยเฉลี่ย 231.18 มิลลิวินาที ในขณะที่ในเงื่อนไขที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำฟ้อง ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ย -10.45 มิลลิวินาที

ในด้านตัวแปรประเภทของคำ อันได้แก่ คำฟ้องและคำควบคุม พบว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำฟ้องมากกว่าค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม กล่าวคือผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายในเงื่อนไขที่มีคำฟ้อง โดยเฉลี่ย 306.16 มิลลิวินาที ในขณะที่ในเงื่อนไขที่มีคำควบคุม ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยเฉลี่ย -85.44 มิลลิวินาที ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่แบ่งตามตัวแปรในด้านปริบทใหญ่ และประเภทของคำ

ปริบทใหญ่		ประเภทของคำ	
สนับสนุนความหมายหลัก	สนับสนุนความหมายรอง	ฟ้อง	ควบคุม
231.18* (SD 1577.75)	-10.45* (SD 1480.89)	306.16* (SD 1592.15)	-85.44* (SD 1450.17)

* มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายตามเงื่อนไขในการทดลอง 2 เงื่อนไข ได้แก่ GD และ GS ผู้วิจัยพบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาการอ่านประโยคในเงื่อนไข GD โดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 231.18 มิลลิวินาที และผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาการอ่านประโยคในเงื่อนไข GS โดยเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ -10.45 มิลลิวินาที ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ยของเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย
ที่แบ่งตามเงื่อนไขที่ใช้ทดลอง

Global Dominant	Global Subordinate
231.18* (SD 1577.75)	-10.45* (SD 1480.89)

* มีนัยสำคัญทางสถิติ

หากเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม ตามแต่ละเงื่อนไขการทดลองทั้ง 2 เงื่อนไข พบว่าในเงื่อนไขทั้ง 2 เงื่อนไข ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุม ในเงื่อนไข GD ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 470.99 มิลลิวินาที ในขณะที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านคำควบคุมโดยเฉลี่ย -8.63 มิลลิวินาที มีความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม คือ 479.62 มิลลิวินาที ในเงื่อนไข GS ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องโดยเฉลี่ย 141.33 มิลลิวินาที และใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมโดยเฉลี่ย -162.23 มิลลิวินาที มีความแตกต่างของระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม คือ 303.56 มิลลิวินาที ดังตารางที่ 16 นอกจากนี้เมื่อนำระยะเวลาในการอ่านประโยคที่มีคำ

พ้องและประโยคที่มีคำควบคุมของคำพ้องที่มีความหมายหลักเป็นนาม มาเปรียบเทียบกับระยะเวลาในการอ่านประโยคที่มีคำพ้องและประโยคที่มีคำควบคุมของคำพ้องที่มีความหมายหลักเป็นกริยา พบว่าทั้งในคำพ้องที่มีความหมายหลักเป็นนามและความหมายหลักเป็นกริยามีระยะเวลาในการอ่านประโยคที่มีคำพ้องมากกว่าประโยคที่มีคำควบคุมทั้งในเงื่อนไข GD และ GS

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องและประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม

Global Subordinate			Global Dominant		
พ้อง	ควบคุม	ค่าความต่าง	พ้อง	ควบคุม	ค่าความต่าง
141.33*	-162.23*	303.56	470.99*	-8.63*	479.62
(SD 1531.22)	(SD 1413.01)		(SD 1636.24)	(SD 1482.55)	

* มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อวิเคราะห์ผลที่ได้โดยใช้สถิติแบบ 2 – way repeated measure ANOVA ในผลการวิเคราะห์ที่อิงผู้ร่วมการทดลอง (by subjects) พบว่าปริบทใหญ่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย [$F(1, 39) = 7.186$, $MS_e = 2335454.102$, $p = .011$] ซึ่งให้เห็นว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง (Global Dominant) มากกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง (Global Subordinate) และยังพบว่าประเภทของคำมีอิทธิพลต่อเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายด้วยเช่นกัน [$F(1, 39) = 30.671$, $MS_e = 6133666.446$, $p = .000$] แสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุม อย่างไรก็ตาม ใน 2 – way interaction ไม่พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทใหญ่และประเภทของคำ

ส่วนผลการศึกษาที่อิงเรื่องสั้น (by items) พบว่าปริบทใหญ่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมาย [$F(2, 47) = 10.744, MS_e = 2686657.136, p = .002$] ซึ่งให้เห็นว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง (Global Dominant) มากกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง (Global Subordinate) และยังพบว่าประเภทของคำมีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายด้วยเช่นกัน [$F(1, 47) = 12.408, MS_e = 7276929.242, p = .001$] แสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุม อย่างไรก็ตาม ใน 2 – way interaction ไม่พบปฏิสัมพันธ์ของปริบทใหญ่และประเภทของคำ

5.2.2 อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงให้เห็นว่าประเภทของคำมีอิทธิพลต่อระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายทั้งในผลการวิเคราะห์ที่อิงผู้ร่วมการทดลองและผลการวิเคราะห์ที่อิงเรื่องสั้น โดยผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น ถึงแม้ปริบทที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนการตีความความหมายรองของคำพ้อง โดยในเงื่อนไข GD มีปริบททางไวยากรณ์ที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง และในเงื่อนไข GS มีทั้งปริบทใหญ่และปริบททางไวยากรณ์สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง อย่างไรก็ตามปริบทดังกล่าวก็ไม่ช่วยทำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวได้ ทำได้เพียงช่วยกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องให้มาอยู่ในระดับเดียวกับความหมายหลักเท่านั้น ดังนั้นจึงทำให้เกิดการแข่งขันกันของความหมายทั้งสองจนเกิด Subordinate Bias Effect ถึงแม้ว่าปริบททางไวยากรณ์จะช่วยสนับสนุนความหมายรองของคำพ้องแต่อย่างไรก็ดีก็ไม่ช่วยลด Subordinate Bias Effect ซึ่งผลการทดลองในส่วนนี้มีความสอดคล้องกับงานก่อนหน้าหลายงาน อาทิ Kambe และคณะ (2001), Huettig และ Altmann (2007), Boland และ Blodgett (2001) ที่พบว่าถึงแม้ว่าปริบทที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องจะสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง แต่ก็ไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้

งานของ Boland และ Blodgett (2001) ก็ทำการศึกษาคำพ้องที่ประเภททางไวยากรณ์ต่างกัน โดยเป็นคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามความหมายหนึ่งเป็นกริยา เช่นเดียวกับการทดลองที่ 2 ในงานวิจัยนี้ และพบว่าปริบททางไวยากรณ์ไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้

เช่นเดียวกับผลการทดลองที่ได้ในงานวิจัยนี้ ที่พบว่าในเงื่อนไข GD ที่มีบริบททางไวยากรณ์สนับสนุน ความหมายรองของคำพ้อง ก็ไม่สามารถช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้

แต่ในงานของ Folk และ Morris (2003) ที่มีทั้งบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องและอยู่ข้างหน้าคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม ความหมายหนึ่งเป็นกริยาเช่นเดียวกับงานวิจัยนี้ แต่กลับพบว่าทั้งบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ดังกล่าวสามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ซึ่งชี้ให้เห็นว่าบริบททั้งสองประเภทช่วยให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเพียงความหมายเดียว จึงไม่เกิดการแข่งขันของความหมายทั้งหมดของคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม ความหมายหนึ่งเป็นกริยา จนทำให้ระยะเวลาในการอ่านคำพ้องเท่า ๆ กับคำควบคุม

จากผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้และผลการศึกษาจากงานวิจัยก่อนหน้า อาจจะยังไม่สามารถสรุปได้ว่าบริบท ทั้งบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ หรือการร่วมมือกันของบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์จะสามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ในคำพ้องที่มีความหมายมีประเภททางไวยากรณ์ต่างกันได้หรือไม่ เนื่องจากผลจากงานวิจัยในการทดลองที่ 2 ได้ชี้ให้เห็นว่าการร่วมมือกันของบริบททางไวยากรณ์และบริบททางความหมายไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ลงได้ เช่นเดียวกับงานของ Boland และ Blodgett (2001) ที่พบว่าบริบททางไวยากรณ์ไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้เช่นเดียวกัน รวมถึงงานอื่น ๆ ที่พบว่าบริบททางความหมายก็ไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ มีเพียงงานของ Folk และ Morris (2003) ที่ระบุว่าบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าผลการศึกษาของ Folk และ Morris (2003) เพียงอย่างเดียวยังไม่สามารถตั้งข้อสรุปได้ว่าบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ เนื่องจากจากความพยายามของงานวิจัยก่อนหน้าที่พยายามใช้บริบทที่หลากหลาย รวมทั้งผลของการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าบริบทจะเป็นประเภทใดหรือมีจำนวนมากน้อยเท่าใด ก็ไม่สามารถลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ ผลการศึกษาที่พบสอดคล้องกับแบบจำลองการประมวลผลคำพ้องที่พึ่งพาบริบท (context – dependent model) ที่เสนอว่าหากคำพ้องปรากฏอยู่ในบริบทที่มีความเข้มข้นพอ และบริบทนั้นอยู่หน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ความหมายของคำพ้องที่สอดคล้องกับบริบทนั้นจะถูกเลือกเพียงความหมายเดียว ไม่ว่าความหมายนั้นจะเป็นความหมายหลัก

หรือความหมายรองก็ตาม แต่หากปริบทไม่มีความเข้มข้นพอความหมายที่สนับสนุนโดยปริบทจะถูก แทรกแซงจากความหมายที่เหลือ ในผลการศึกษานี้ ผู้วิจัยพบว่าหากปริบททางไวยากรณ์ที่ผสมผสาน กับปริบททางความหมายหรือปริบททางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวปรากฏร่วมกับคำพ้องและสนับสนุน ความหมายรองของคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนาน กว่าเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมที่มีความหมายเดียว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปริบทที่ สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องช่วยให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้น แต่อย่างไรก็ดีไม่ได้ ช่วยให้ความหมายรองถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวเนื่องจากมีความเข้มข้นไม่เพียงพอ จึงมีการ กระตุ้นความหมายหลักไปด้วย และทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น ส่งผลให้ผู้ร่วมการ ทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มี คำควบคุม กล่าวได้ว่าการเกิด Subordinate Bias Effect ดังกล่าวนั้นเนื่องมาจากปริบททาง ไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว หรือปริบททางไวยากรณ์ที่ผสมผสานกับปริบททางความหมายไม่มีความ เข้มข้นพอที่จะทำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวดังเช่นการทดลองที่ 1 ที่ไม่เกิด Subordinate Bias Effect

นอกจากนั้นผลการศึกษาในส่วนนี้ยังสอดคล้องกับงานของ Kambe และคณะ ในประเด็น ที่ว่า ไม่ว่าจำนวนของปริบทที่สนับสนุนความหมายรองที่อยู่หน้าคำพ้องจะมีจำนวนเท่าใด จำนวนของ ปริบทที่มากขึ้นก็ไม่ช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ลงไปได้ ดังเช่น GD มีเพียงปริบททาง ไวยากรณ์ที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ในขณะที่ GS มีทั้งปริบทใหญ่และปริบททาง ไวยากรณ์สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องก็ยังคงทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น เช่นเดียวกัน

จากผลการทดสอบทางสถิติข้างต้นพบว่าปริบทใหญ่มีอิทธิพลต่อเวลาในการอ่านประโยค เป้าหมายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งผลการทดลองที่อิงผู้ร่วมการทดลองและผลการทดลองที่อิง เรื่องสั้น โดยผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลัก ของคำพ้องนานกว่าเวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง และ ค่าความต่างระหว่างคำพ้องและคำควบคุมโดยเฉลี่ยในเงื่อนไข GD มากกว่าเงื่อนไข GS โดยผู้ร่วม การทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุม ซึ่งผลที่ได้นี้มีความ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kambe และคณะ (2001) ที่ได้กล่าวข้างต้นในผลการศึกษาอิทธิพล ของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ ที่เป็น

เช่นนี้เนื่องจากใน GD มีเนื้อความของปริบทใหญ่ขัดแย้งกับปริบททางไวยากรณ์ที่สอดคล้องกับความหมายรองของคำพ้อง ที่อยู่หน้าและหลังคำพ้อง จึงทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องใช้เวลาอ่านนานกว่า GS ที่มีปริบทใหญ่และปริบททางไวยากรณ์สอดคล้องกัน ความขัดแย้งของปริบทใหญ่และปริบททางไวยากรณ์ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องใช้เวลาในการอ่านมากขึ้นเพื่อทำความเข้าใจปริบทที่ขัดแย้งกัน จากผลการศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีอิทธิพลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่ความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา พบว่ามีการเกิด Subordinate Bias Effect ขึ้นใน GD และ GS กล่าวคือ ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุมในเงื่อนไขการทดลองทั้งสอง แสดงให้เห็นว่าปริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องที่อยู่หน้าคำพ้องช่วยทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้อง แต่อย่างไรก็ดีไม่ช่วยทำให้ความหมายรองถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียว เกิดการแข่งขันกันของความหมายหลักและความหมายรอง จึงเกิด Subordinate Bias Effect นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักนานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรอง โดยผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าคำควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับผลของ Kambe และคณะที่ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายเพิ่มขึ้นเมื่อปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องในเงื่อนไข GD เนื่องจากเนื้อความของปริบทใหญ่ขัดแย้งกับปริบททางไวยากรณ์ที่สอดคล้องกับความหมายรองของคำพ้อง

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

จากการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้การตัดสินใจของผู้ใช้ภาษาไทย เมื่อผู้วิจัยนำผลการจัดกลุ่มคำพ้องจากแหล่งข้อมูลทั้งสองประเภทมาเปรียบเทียบกัน พบว่าการจัดกลุ่มคำพ้องส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกันอย่างน่าสนใจ กล่าวคือ กลุ่มของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติเหมือนกับกลุ่มของคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยมากถึงร้อยละ 79.03 ของจำนวนคำพ้องทั้งหมด และพบคำพ้องที่มีกลุ่มไม่ตรงกันเพียงร้อยละ 20.97 ของจำนวนคำพ้องทั้งหมด ผู้วิจัยเห็นว่าผลการจัดกลุ่มคำพ้องที่ใช้วิธีการจัดกลุ่มโดยใช้ทั้งข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยค่อนข้างมีความแม่นยำและเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ส่วนการศึกษาอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ และคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและความหมายหนึ่งเป็นกริยา ซึ่งให้เห็นว่าในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ บริบทใหญ่และบริบทข้างเคียงทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเพียงความหมายเดียว เมื่อบริบทดังกล่าวอยู่หน้าคำพ้อง และสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง จึงไม่ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ในประโยคที่มีเงื่อนไข GDA, GSB และ GDB ส่วนในประโยคแบบ GDA กล่าวคือ บริบทข้างหน้าไม่ได้สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง กล่าวคือบริบทใหญ่ทำหน้าที่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้อง จึงทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายหลักของคำพ้องเพียงความหมายเดียว ไม่เกิดการแทรกแซงของความหมายรองขณะเกิดการกระตุ้นความหมายหลัก ทำให้ไม่เกิด Subordinate Bias Effect

อย่างไรก็ดีถึงแม้ว่าจะไม่พบ Subordinate Bias Effect ในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ ในผลการศึกษาอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา พบว่ามีการเกิด Subordinate Bias Effect ขึ้นในเงื่อนไข GD และ GS กล่าวคือ ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม แสดงให้เห็นว่าบริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องที่อยู่หน้าคำพ้องช่วยทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้อง แต่อย่างไรก็ดีไม่ช่วยทำให้ความหมายรองถูก

กระตุ้นเพียงความหมายเดียว เกิดการแข่งขันกันของความหมายหลักและความหมายรอง จึงเกิด Subordinate Bias Effect ขึ้นดังกล่าว

ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ บริบทไม่ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect แต่อย่างไรก็ตามในคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและความหมายหนึ่งเป็นกริยา บริบทช่วยกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องจริงแต่ก็ยังคงเกิด Subordinate Bias Effect จากผลการทดลองของคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่และคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม และอีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา ความแตกต่างของผลการทดลองดังกล่าวอาจจะเป็นเพราะในการทดลองที่ 1 บริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องเป็นบริบททางความหมายเพียงอย่างเดียว แต่ในการทดลองที่ 2 มีการผสมผสานกันระหว่างบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ ในเงื่อนไข Global Subordinate และมีบริบททางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวในเงื่อนไข Global Dominant ที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าการที่บริบทเป็นบริบททางความหมายเพียงอย่างเดียวจะช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ดีกว่าการผสมผสานกันของบริบททางความหมายและบริบททางไวยากรณ์ หรือการมีบริบททางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว บริบททางไวยากรณ์มีส่วนช่วยให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองแต่ไม่ช่วยลดการเกิด Subordinate Bias Effect ได้ดีเท่ากับบริบททางความหมายเพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ยังพบว่าผลการศึกษาที่พบจากทั้งสองการทดลองสามารถอธิบายได้ตามแนวคิดของแบบจำลองการประมวลผลคำพ้องที่พึ่งพาบริบท (context – dependent model) ที่ระบุว่าหากคำพ้องปรากฏอยู่ในบริบทที่มีความเข้มข้นพอ และบริบทนั้นอยู่หน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งของคำพ้อง ความหมายของคำพ้องที่สอดคล้องกับบริบทนั้นจะถูกเลือกเพียงความหมายเดียว ไม่ว่าความหมายนั้นจะเป็นความหมายหลักหรือความหมายรองก็ตาม แต่หากบริบทไม่มีความเข้มข้นพอ ความหมายที่สนับสนุนโดยบริบทจะถูกแทรกแซงจากความหมายที่เหลือ ในการทดลองที่ 1 เมื่อบริบททางความหมายอยู่ข้างหน้าคำพ้องและสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ความหมายรองของคำพ้องจะถูกเลือกเพียงความหมายเดียว ดังนั้นเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องจึงไม่ต่างจากประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมที่มีความหมายเดียว และไม่ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ส่วนในการทดลองที่ 2 พบว่าหากบริบททางไวยากรณ์ที่ผสมผสานกับบริบททางความหมาย หรือบริบททางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวปรากฏร่วมกับคำพ้องและสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองจะใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำ

พียงนานกว่าเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุมที่มีความหมายเดียว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปริบททางไวยากรณ์ที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องช่วยให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้น แต่อย่างไรก็ดีไม่ได้ช่วยให้ความหมายรองถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวเนื่องจากมีความเข้มข้นไม่เพียงพอ จึงมีการกระตุ้นความหมายหลักร่วมด้วย และทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ขึ้น ส่งผลให้ผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำพ้องนานกว่าเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่มีคำควบคุม กล่าวได้ว่าการเกิด Subordinate Bias Effect ดังกล่าวนั้นอาจจะเนื่องมาจากปริบทไม่มีความเข้มข้นพอที่จะทำให้ความหมายรองของคำพ้องถูกกระตุ้นเพียงความหมายเดียวดังเช่นการทดลองที่ 1 ที่ไม่เกิด Subordinate Bias Effect

ส่วนประเด็นเรื่องความขัดแย้งของเนื้อความของปริบท มีความสอดคล้องกันในทั้งสองการทดลอง กล่าวคือ ในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่พบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องนานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ไม่ว่าประโยคเป้าหมายนั้นจะมีคำพ้องหรือคำควบคุมในเงื่อนไข GDB เกิดการขัดแย้งกันของปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียง ทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นในการทำความเข้าใจปริบทที่ขัดแย้งกันดังกล่าว ส่วนในเงื่อนไข GDA ปริบทใหญ่ที่อยู่หน้าคำพ้องที่สนับสนุนความหมายหลักของคำพ้องมีความขัดแย้งกับปริบทข้างเคียงที่สนับสนุนความหมายรองที่อยู่หลังคำพ้อง เมื่อผู้ร่วมการทดลองพบปริบทใหญ่และต่อมาพบคำพ้อง ผู้ร่วมการทดลองจึงแปลความหมายตามปริบทหลัก แต่เมื่อพบปริบทข้างเคียงที่สนับสนุนความหมายรองจึงทำให้ผู้ร่วมการทดลองต้องกลับมาตีความความหมายของคำพ้องอีกครั้ง ในคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามความหมายหนึ่งเป็นกริยาก็เช่นกัน ผู้วิจัยพบว่าผู้ร่วมการทดลองใช้เวลาอ่านประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายหลักนานกว่าประโยคเป้าหมายที่ปริบทใหญ่สนับสนุนความหมายรองเช่นเดียวกัน

ผลการศึกษาจากทั้งการทดลองที่ 1 และ 2 ในงานวิจัยนี้พบว่าคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่และคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามอีกความหนึ่งเป็นกริยา มีผลการศึกษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ไม่เกิด Subordinate Bias Effect ในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ แต่เกิด Subordinate Bias Effect ในคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนามและอีกความความหมายหนึ่งเป็นกริยา ผลดังกล่าวอาจจะเกิดมาจากคำพ้องที่อยู่คนละกลุ่มกันจะมีกระบวนการในการประมวลผลความหมายแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Folk และ Morris (2003) ที่พบว่าเกิด

Subordinate Bias Effect ในคำพ้องประเภทหนึ่ง แต่ไม่เกิดกับคำพ้องอีกประเภทหนึ่ง ทำให้เกิดข้อสันนิษฐานว่าการประมวลผลความหมายของคำพ้องทั้งสองกลุ่มอาจจะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากเกิด Subordinate Bias Effect ในคำพ้องกลุ่มหนึ่งแต่ไม่เกิดในคำพ้องอีกกลุ่มหนึ่ง

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังพบว่าในงานที่เป็นภาษาอังกฤษ ในคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่ที่มีบริบทที่อยู่ข้างหน้าสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง ไม่ว่าจะใช้วิธีการใดในการทดลอง ผลการทดลองมักจะพบการเกิด Subordinate Bias Effect เช่นในงานของ Boland และ Blodgett (2001), Kambe และคณะ (2001), Folk และ Morris (2003), Huettig และ Altmann (2007), Chen และ Boland (2008) ฯลฯ แต่อย่างไรก็ดีในงานที่ศึกษาภาษาจีน เช่นในงานของ Tsang และ Chen (2010) แสดงให้เห็นว่าบริบทที่สนับสนุนความหมายรองที่อยู่ข้างหน้าสามารถทำให้เกิดการกระตุ้นความหมายรองของคำพ้องเพียงความหมายเดียวได้ จึงไม่ทำให้เกิดการแข่งขันกันของความหมายหลักและความหมายรอง ส่งผลให้ไม่เกิด Subordinate Bias Effect ซึ่งผลการทดลองของ Tsang และ Chen สอดคล้องกับผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้ที่ศึกษาในภาษาไทย ซึ่งภาษาไทยและจีนต่างเป็นภาษาคำโดดเช่นเดียวกัน (ราชบัณฑิตยสถานได้ให้นิยามของภาษาคำโดดว่าเป็น “ภาษาแบบที่ใช้คำที่มีลักษณะโดด ๆ คือ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปไปตามหน้าที่หรือตามความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์เกี่ยวเนื่อง กับคำอื่น” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) เป็นไปได้ว่าภาษาในกลุ่มเดียวกัน เช่น ภาษาไทยและภาษาจีน อาจจะมีการประมวลผลความหมายของคำพ้องเหมือนกัน แต่ในทางกลับกันภาษาในกลุ่มที่แตกต่างกันจะมีการประมวลผลความหมายของคำพ้องแตกต่างกัน ดังนั้นภาษาไทยและภาษาจีนอาจจะมีการประมวลผลความหมายของคำพ้องต่างจากภาษาอังกฤษก็เป็นได้

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาเรื่องอิทธิพลของบริบทในคำพ้องมีวิธีการศึกษาที่แตกต่างกันไป การศึกษาเรื่องอิทธิพลของบริบทในคำพ้องที่เป็นนามทั้งคู่โดยใช้วิธี self-paced reading และ eye fixation มักจะพบว่าเกิด Subordinate Bias Effect เมื่อบริบทที่อยู่ข้างหน้าคำพ้องสนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง แต่ในการศึกษาที่ใช้วิธี visual world paradigm เช่นในงานของ Tsang และ Chen (2010) ที่ทำการศึกษาคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำที่มีความกำกวมในภาษาจีนกว้างดั่ง พบว่าไม่เกิด Subordinate Bias Effect ส่วนในงานของ Chen และ Boland (2008) ที่ใช้วิธี visual world paradigm เช่นเดียวกัน แต่ทำการศึกษาในภาษาอังกฤษ ที่พบว่าถึงแม้จะพบการเกิด Subordinate Bias Effect แต่ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าบริบทที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้องสามารถลดระดับการกระตุ้นความหมายหลักของคำพ้องได้ถึงแม้ว่ายังคงมีการกระตุ้นความหมายหลักของคำพ้องร่วมด้วย อย่างไรก็ตามจากการศึกษาคำพ้องที่มีประเภททางไวยากรณ์ที่แตกต่างกัน ถึงแม้วิธีการศึกษาแบบเดียวกัน เช่นในงาน ของ Boland และ

Blodgett (2001) และ งานของ Folk และ Morris (2003) ที่ได้ใช้วิธีการศึกษาโดย eye fixation ทั้งคู่ก็พบว่ามีการทดลองที่ไม่เหมือนกัน กล่าวคือ Boland และ Blodgett พบ Subordinate Bias Effect แต่ Folk และ Morris ไม่พบ Subordinate Bias Effect ส่วนผู้วิจัยพบว่าผลการศึกษาที่ใช้ self - paced reading เช่น งานวิจัยนี้ และ Fedorenko และคณะ (2012) ต่างก็พบว่าเกิด Subordinate Bias Effect ในคำพ้องที่ความหมายมีประเภททางไวยากรณ์ไม่เหมือนกัน

การที่งานวิจัยแต่ละงานใช้วิธีในการศึกษาที่แตกต่างกันนั้นอาจจะทำให้ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างกันออกไปด้วย ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าวิธีการศึกษาแบบ visual world paradigm หรือวิธีการที่ให้ผู้ร่วมการทดลองฟังเสียงข้อความไปพร้อม ๆ กับมองรูปภาพบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้อง จะให้ผลการศึกษาที่ละเอียดและชัดเจนกว่า self - paced reading และ eye fixation ที่ต้องคาดเดาจากระยะเวลาในการมองคำพ้องว่าความหมายใดถูกกระตุ้นบ้างดังเช่นงานวิจัยที่ผ่านมา แต่ใน visual world paradigm ทำให้เห็นภาพอย่างชัดเจนว่าความหมายใดของคำพ้องถูกกระตุ้นบ้าง โดยสังเกตจากการเคลื่อนไหวของสายตาของผู้ร่วมการทดลองมองภาพที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำพ้อง อย่างไรก็ตามจากข้อมูลเบื้องต้นยังไม่สามารถสรุปได้ว่าผลการศึกษาที่แตกต่างกันมาจากปัจจัยทางด้านวิธีการวิจัยที่แตกต่างกันหรือไม่หรือเกิดจากปัจจัยเรื่องภาษาที่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยพบว่าผลการศึกษาในการทดลองที่ 1 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่ตั้งไว้ว่าเวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องจะนานกว่าเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม แม้ว่าปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงจะเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ผู้วิจัยพบว่าในการทดลองที่ 1 การที่ปริบทใหญ่และปริบทข้างเคียงเอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้องในเงื่อนไข GSB หรือมีเพียงปริบทใหญ่หรือปริบทข้างเคียงเพียงอย่างเดียวที่สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง เช่นในเงื่อนไข GDB และเงื่อนไข GSA ตามลำดับ ก็ไม่ทำให้เวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องนานกว่าเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม ในทางกลับกันเวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องไม่ต่างจากเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม หรืออีกนัยหนึ่งคือไม่เกิด Subordinate Bias Effect

นอกจากนี้ยังพบว่าผลจากการทดลองที่ 2 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าเวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องจะไม่แตกต่างกับเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม เมื่อปริบททางไวยากรณ์เอื้อต่อการตีความความหมายรองของคำพ้อง ในการทดลองที่ 2 ผู้วิจัยพบว่าเมื่อมีการ

ผสมผสานกันของบริบททางไวยากรณ์และบริบททางความหมายหรือมีบริบททางไวยากรณ์อย่างเดียว เวลาที่ใช้ประมวลผลความหมายรองของคำพ้องแตกต่างกับเวลาที่ใช้ประมวลผลคำควบคุม กล่าวคือ เวลาในการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องกลับมากกว่าคำควบคุม ทำให้เกิด Subordinate Bias Effect ขึ้นดังกล่าว

6.2 ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาอิทธิพลของบริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องในภาษาไทย ผู้วิจัยได้พบข้อจำกัดบางประการดังต่อไปนี้

ข้อจำกัดประการแรก ในการจัดกลุ่มคำพ้องโดยการใช้ข้อมูลจากคลังภาษาไทยแห่งชาติ และการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทยในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจำนวนตัวอย่างข้อมูลของคำพ้องที่ได้จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและจำนวนผู้ร่วมการทดลองที่จัดกลุ่มของคำพ้อง อาจจะมีจำนวนน้อยเกินไป กล่าวคือ ในการจัดกลุ่มคำพ้องโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติในงานวิจัยนี้ ใช้ตัวอย่างข้อมูลเพียง 100 – 500 ตัวอย่างต่อคำพ้องหนึ่งคำ และการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย มีผู้ร่วมการทดลองที่จัดกลุ่มของคำพ้องที่มีความคุ้นเคยต่างกันจำนวน 20 คน และมีผู้ร่วมการทดลองที่ตัดสินใจคำพ้องที่มีความคุ้นเคยไม่ต่างกันจำนวน 20 คน รวมมีผู้ร่วมการทดลองที่จัดกลุ่มของคำพ้อง 40 คน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าหากเพิ่มจำนวนตัวอย่างการใช้จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและจำนวนผู้ร่วมการทดลองที่จัดกลุ่มของคำพ้องให้มากขึ้นอาจจะทำให้ผลการศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประการต่อมา ในการเลือกคำควบคุมที่เป็นคำความหมายเดียวมาเพื่อเปรียบเทียบกับคำพ้องคำหนึ่งนั้น คำควบคุมที่ถูกนำมาจับคู่กับคำพ้องนั้นต้องมีความถี่ในการปรากฏเท่า ๆ กับความถี่ของความหมายรองของคำพ้อง ซึ่งคำควบคุมที่มีความถี่เท่ากับความหมายรองของคำพ้องอาจจะมีความถี่ที่พบในคลังข้อมูลจำนวนน้อยมาก คำที่มีความถี่ต่ำอาจจะส่งผลกระทบต่อผลการประมวลผลได้

นอกจากนั้น ในการทดลองนี้ใช้รูปแบบตัวอักษรที่ตัวอักษรแต่ละตัวมีความกว้างเท่ากัน (monospaced font) รูปแบบตัวอักษรที่ใช้คือ จุฬารีก (RD_CHULAJARUEK) หลังจากอ่านเรื่องสั้นในโปรแกรม E – Prime ในการทดลองเสร็จแล้ว ผู้ร่วมการทดลองจำนวนหนึ่งให้ความเห็นว่ารูปแบบตัวอักษรที่ใช้ในการทดลองเป็นอุปสรรคต่อการอ่าน เนื่องจากเป็นรูปแบบตัวอักษรที่ผู้ร่วมการทดลองไม่คุ้นเคย และเนื่องจากตัวอักษรแบบ monospaced ถูกออกแบบเพื่อให้ตัวอักษรทุกตัวมี

ความกว้างเท่ากัน ดังนั้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรบางตัวจึงมีช่องว่างกว้างกว่าปกติ ดังเช่น e - ในภาพที่ 5.1 ผู้ร่วมการทดลองบางคนแย้งว่าตนเองเข้าใจผิดว่าช่องว่างดังกล่าวคือการเว้นวรรค ทำให้หยุดชะงัก ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเมื่อผู้ร่วมการทดลองไม่คุ้นเคยกับรูปแบบตัวอักษรดังกล่าว อาจจะทำให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านช้าลง และมีผลต่อเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายก็เป็นได้

ภาพที่ 3 รูปแบบของตัวอักษรแบบ monospaced

แม่มรู้วาเาในขนนางเเพราะปลายใ้ามีตราครุท

งานวิจัยนี้ทำการศึกษาเวลาการอ่านประโยคเป้าหมายทั้งประโยคด้วยวิธีการ self – paced reading ผลการศึกษาที่ได้จึงเป็นระยะเวลาในการอ่านประโยคเป้าหมายโดยรวม ดังนั้นการวิเคราะห์หรือตีความผลการศึกษาที่ได้จึงไม่ได้อ้างอิงจากระยะเวลาในการอ่านคำเป้าหมายเพียงคำเดียวดังเช่นงานของ Kambe และคณะ (2001) การศึกษาจากระยะเวลาในการอ่านทั้งประโยคเช่นนี้จะไม่เห็นการประมวลผลของคำแต่ละคำ และอาจจะมีการแทรกแซงจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ คำเป้าหมายที่ผู้วิจัยไม่ได้ควบคุมอีกด้วย ดังนั้นหากจะทำการศึกษาที่ต้องการศึกษาระยะเวลาในการประมวลผลคำพ้องโดยวิธีการ self – paced reading การแบ่งประโยคออกเป็นสั้น ๆ และให้ผู้ร่วมการทดลองอ่านประโยคทีละส่วนแทนการอ่านทั้งประโยคในคราวเดียวกัน อาจจะทำให้เห็นการประมวลผลทีละเอียดยิ่งขึ้น และลดการแทรกแซงจากส่วนอื่น ๆ ของประโยคได้

ในการทดลองนี้ไม่ได้มีการควบคุมไม่ให้ผู้ร่วมการทดลองพบคำที่ซ้ำกัน เช่น เมื่อผู้ร่วมการทดลองพบคำว่า *สุนัข* แล้ว จะต้องไม่พบคำนี้อีก ผู้วิจัยเห็นว่าหากสามารถควบคุมคำไม่ให้ซ้ำกันได้นั้นจะส่งผลดีต่อผลการศึกษา เนื่องจากหากผู้ร่วมการทดลองพบคำหนึ่งแล้ว แล้วมาพบซ้ำอีกอาจจะทำให้เวลาในการอ่านคำนั้นเร็วขึ้น เนื่องจากผู้ร่วมการทดลองคุ้นเคยกับคำดังกล่าวแล้ว ซึ่งระยะเวลาในการอ่านคำที่ผู้ร่วมการทดลองเคยพบมาก่อนหน้าอาจจะทำให้ผลการศึกษาบิดเบือนไปก็เป็นได้

นอกจากนี้ในงานวิจัยนี้ไม่ได้ทดสอบรายการคำพ้องก่อนทำการทดลอง กล่าวคือ เมื่อทำการจัดกลุ่มคำพ้องและได้คำพ้องที่จะนำไปใช้ในการทดลองเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยไม่ได้นำคำพ้องดังกล่าวไปทดสอบในเบื้องต้นกับผู้ใช้ภาษาไทยอีกกลุ่มหนึ่งก่อนว่ารู้จักความหมายของคำพ้องทั้งหมดที่จะนำไปใช้ในการทดลองหรือไม่ และนอกเหนือจากนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำเรื่องสั้นของคำพ้องแต่ละคำไปทดสอบกับผู้ใช้ภาษาไทยก่อนว่าเรื่องสั้นที่จะนำมาใช้ในการทดลองมีความเป็นธรรมชาติมากน้อยเพียงใด แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ผู้วิจัยจะไม่ได้ทำการทดสอบเรื่องความหมายของคำพ้องและเรื่องสั้นกับผู้ใช้ภาษาไทยโดยทั่วไป แต่ผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นเรื่องคำพ้องและความหมาย รวมถึงเรื่องสั้นที่จะนำมาใช้ในการทดลองกับนิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จำนวน 4 คน และได้ปรับแก้ตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตระดับปริญญาเอกดังกล่าว นิสิตในระดับปริญญาเอกที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับคำพ้องและเรื่องสั้นนั้นเป็นนิสิตที่ทำงานวิจัยในสาขาภาษาศาสตร์จิตวิทยา จึงอาจเป็นไปได้ว่าความรู้ทางภาษาศาสตร์จิตวิทยาอาจจะมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเหล่านี้ก็เป็นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าหากมีการทำวิจัยในลักษณะนี้อีกในอนาคต ควรมีการทดสอบเครื่องมือในเบื้องต้นกับผู้ใช้ภาษาโดยทั่วไปก่อนเพื่อให้เครื่องมือที่จะนำมาใช้ในการทดลองมีความเป็นธรรมชาติมากที่สุด

ประการสุดท้ายคือ ในการทดลองที่ 2 ที่ศึกษาอิทธิพลของปริบทที่มีผลต่อการประมวลผลความหมายรองของคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา ปริบททางไวยากรณ์ของคำพ้องบางคำยังคลุมเครือ จนไม่สามารถสนับสนุนความหมายใดความหมายหนึ่งได้อย่างชัดเจน เช่น *รถที่สวน...* ซึ่งผู้วิจัยตั้งใจจะให้ *รถที่* สนับสนุนความหมายรองของคำพ้อง *สวน* “อาการที่เคลื่อนไปตรงข้ามในเส้นทางเดียวกัน” แต่อย่างไรก็ดี *รถที่* สามารถทำให้นักถึงความหมายหลักของสวนที่หมายถึง “บริเวณที่ปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก” ได้เช่นกัน ดังนั้นผลการศึกษาในงานวิจัยนี้อาจจะได้รับผลกระทบจากปริบททางไวยากรณ์ที่ไม่มีความชัดเจนดังกล่าว

จากข้อจำกัดและข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะช่วยให้ผู้สนใจที่จะทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อจำกัดและข้อเสนอแนะที่พบในงานวิจัยนี้ไปปรับใช้เพื่อพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ตุลยา นครจินดา. (2556). การศึกษาคำกำกวมประเภท *Homonym* ในภาษาไทย. ภาคนิพนธ์รายวิชา
ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉันทธร ตรงไทรรัตน์. (2555). การรู้จำและการประมวลผลคำกำกวมในภาษาไทย: การศึกษาทาง
ภาษาศาสตร์จิตวิทยา. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์),
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. คำพ้องเสียง. Retrieved 28 มิถุนายน, 2553, from
<http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=3680>
- ราชบัณฑิตยสถาน. คำพ้องความ. Retrieved 30 มิถุนายน, 2553, from
<http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=3681>
- ราชบัณฑิตยสถาน. คำพ้องรูป. Retrieved 28 มิถุนายน, 2553, from
<http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=3679>
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ เฉลิมพระเกียรติ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗
รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

ภาษาอังกฤษ

- Aroonmanakun, Wirote, Tansiri, Kachen, & Nittayanuparp, Pairit. (2009). *Thai National Corpus: A Progress Report*. Paper presented at the 7th Workshop on Asian Language Resources, Singapore.
- Beretta, Alan, Fiorentino, Robert, & Poeppel, David. (2005). The Effects of Homonymy and Polysemy on Lexical Access: An MEG Study. *Cognitive Brain Research*, 24, 57-65.
- Binder, Katherine S., & Rayner, Keith. (1998). Contextual strength does not modulate the subordinate bias effect: Evidence from eye fixation and self-paced reading. *Psychonomic Bulletin & Review*, 5(2), 271-276.

- Boland, Julie E. (1997). Resolving syntactic category ambiguities in discourse context: Probabilistic and Discourse Constraints. *Journal of Memory and Language*, 36(4), 588-615.
- Boland, Julie E., & Blodgett, Allison. (2001). Understanding the constraints on syntactic generation: Lexical bias and discourse and congruency effects on eye movements. *Journal of Memory and Language*, 45(3), 391-411.
- Britton, Bruce K. (1978). Lexical ambiguity of words used in English text. *Behavior Research Methods & Instrumentation*, 10(1), 1-7.
- Brown, Susan Windisch. (2008). Polysemy in the Mental Lexicon. *Colorado Research in Linguistics*, 21.
- Cairns, Helen S., & Kamerman, Joan. (1975). Lexical information processing during sentence comprehension. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 14(2), 170-179.
- Chen, Lillian, & Boland, Julie E. (2008). Dominance and context effects on activation of alternative homophone meanings. *Memory & Cognition*, 36(7), 1306-1323.
- Duffy, Susan A., Morris, Robin K, & Rayner, Keith. (1988). Lexical ambiguity and fixation times in reading. *Journal of Memory and Language*, 27(4), 429-446.
- Fedorenko, Evelina, Piantadosi, Steven T., & Gibson, Edward. (2012). The interaction of syntactic and lexical information sources in language processing: The case of the noun-verb ambiguity. *Journal of Cognitive Science*, 13(3), 249-285.
- Ferreira, Fernanda, & Jr., Charles Clifton. (1986). The independence of syntactic processing. *Journal of Memory and Language*, 25(3), 348-368.
- Folk, Jocelyn R., & Morris, Robin K. (2003). Effects of syntactic category assignment on lexical ambiguity resolution in reading: An eye – movement analysis. *Memory & Cognition*, 31(1), 87-99.
- Foss, Donald J. (1970). Some effects of ambiguity upon sentence comprehension. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 9(6), 699-706.
- Foss, Donald J., & Hakes, David T. (1978). *Psycholinguistics, an Introduction to the Psychology of Language*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

- Foss, Donald J., & Jenkins, Charles M. (1973). Some effects of context on the comprehension of ambiguous sentences. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 12(5), 577-589.
- Glucksberg, Sam, Kreuz, Roger J., & Rho, Susan H. (1986). Context can constrain lexical access: Implications for models of language comprehension. *Journal of Experimental Psychology: Learning, Memory, and Cognition*, 12(3), 323-335.
- Hogaboam, Thomas W., & Perfetti, Charles A. (1975). Lexical ambiguity and sentence comprehension. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 14(3), 265-274.
- Huettig, Falk, & Altmann, Gerry T. M. (2007). Visual-shape competition during language-mediated attention is based on lexical input and not modulated by contextual appropriateness. *Visual Cognition*, 15(8), 985-1018.
- Kambe, Gretchen, Rayner, Keith, & Duffy, Susan A. (2001). Global context effects on processing lexically ambiguous words: Evidence from eye fixations. *Memory & Cognition*, 29(2), 363-372.
- Kellas, George, Martin, Charles, Yehling, K., Hermand, R., & Vu, Hoang. (1995). *Contextual strength as a determinant of the subordinate bias effect*. Paper presented at the The annual meeting of the Psychonomic Society, Los Angeles. Poster retrieved from มหาวิทยาลัย
- Kintsch, Walter. (2001). Predication. *Cognitive Science*, 25, 173-202.
- Klein, Devorah E., & Murphy, Gregory L. (2001). The Representation of Polysemous Words. *Journal of Memory and Language*, 45(2), 259-282.
- Mackay, Donald G. (1966). To end ambiguous sentences. *Perception & Psychophysics*, 1(5), 426-436.
- Pacht, Jeremy M., & Rayner, Keith. (1993). The processing of homophonic homographs during reading: Evidence from eye movement studies. *Journal of psycholinguistics research*, 22(2), 251-271.
- Rayner, Keith, Pacht, Jeremy M., & Duffy, Susan A. (1994). Effects of prior encounter and discourse bias on the processing of lexically ambiguous words: Evidence from eye fixations. *Journal of Memory and Language*, 33(4), 527-544.

- Rodd, Jennifer, Gaskell, Gareth, & Marslen-Wilson, William. (2002). Making Sense of Semantic Competition in Lexical Access. *Journal of Memory and Language*, 46(2), 245-266.
- Saeed, John I. (1997). *Semantics*. Oxford: Blackwell.
- Simpson, Graig B. (1994). Context and the processing of ambiguous words. In M. Gernbacher (Ed.), *Handbook of Psycholinguistics* (pp. 359-374). San Diego, California: Academic Press.
- Simpson, Greg B., & Krueger, Merilee A. (1991). Selective Access of Homograph Meanings in Sentence Context. *Journal of Memory and Language*, 30(6), 627-643.
- Swinney, David A. (1979). Lexical access during sentence comprehension: (Re)consideration of context effects. *Journal of Verbal Learning & Verbal Behavior*, 18, 645-659.
- Swinney, David A., & Hakes, David T. (1976). Effects of prior context upon lexical access during sentence comprehension. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 15, 681-689.
- Tamminen, Jakke, Cleland, Alexandra A., Quinlan, Philip T., & Gaskell, M. Gareth. (2006). *Processing semantic ambiguity: different loci for meanings and senses*. Paper presented at the Twenty-Eighth Annual Conference of the Cognitive Science Society, Mahwah, New Jersey.
- Tanenhaus, Michael K., Leiman, James M., & Seidenberg, Mark S. (1979). Evidence for multiple stages in the processing of ambiguous words in syntactic contexts. *Journal of Verbal Learning & Verbal Behavior*, 18(4), 427-440.
- Tsang, Yiu-Kei, & Chen, Hsuan-Chin. (2010). Morphemic ambiguity resolution in Chinese: Activation of the subordinate meaning with a prior dominant-biased context. *Psychonomic Bulletin & Review*, 17(6), 875-881.
- Twilley, Leslie C., Dixon, Peter, Taylor, Dean, & Clark, Karen. (1994). University of Alberta norms of relative meaning frequency for 566 homographs. *Memory & Cognition*, 22(1), 111-126.

Wiley, Jennifer, & Rayner, Keith. (2000). Effects of titles on processing text and ambiguous words: Evidence from eye movements. *Memory & Cognition*, 28(6), 1011-1021.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก.

ตารางแสดงค่าความถี่ของความหมายของคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการจัด
กลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

(หมายเหตุ: คำพ้องในลำดับ 1 – 40 เป็นคำพ้องที่นำไปใช้ในงานวิจัยนี้)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
1.	กระท่อม	น. เรือนเล็ก ๆ ทำพอบอยู่ได้	260 (95.94%)	18 (90%)
		น. ชื่อไม้ต้นขนาดกลาง ใบมีรสขม กินแล้วเมา	11 (4.06%)	2 (10%)
2.	กลอน	น. คำประพันธ์ซึ่งแต่เดิมเรียกคำเรียงที่มีสัมผัสทั่วไป	395 (87.58%)	16 (80%)
		น. ไม้ขีดประตุน้ำต่าง, ดาล, เครื่องสลักประตุน้ำต่าง	56 (12.42%)	4 (20%)
3.	กล้า	ก. ไม่กลัว, ไม่ครั่นคร้าม	484 (96.80%)	19 (95%)
		น. ต้นข้าวที่เพาะไว้สำหรับย้ายไปปลูกที่อื่น	16 (3.20%)	1 (5%)
4.	ก้อย	น. นิวเล็กที่สุดของนิวทั้ง ๕ เรียกว่า นิวก้อย	108 (86.40%)	19 (95%)
		น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่ง คล้ายพลา ทำด้วยกุ้งสด เรียกว่า ก้อยกุ้ง	17 (13.60%)	1 (5%)
5.	เกราะ	น. เครื่องสวมใส่หรือเครื่องหุ้มสำหรับป้องกันอาวุธ	165 (82.91%)	19 (95%)
		น. เครื่องสัญญาณทำด้วยไม้ ใช้ตีหรือสั่งให้ตั้ง	32 (16.08%)	1 (5%)
		ว. แห้งจนกรอบในลักษณะอย่างหญ้าแห้งหวายแห้ง เป็นต้น	2 (1.01%)	
6.	เกาะ	น. ส่วนของแผ่นดินที่มีน้ำล้อมรอบ	325 (65%)	17 (85%)
		ก. จับหรือยึดสิ่งใดไว้เพื่อทรงอยู่	175 (35%)	3 (15%)
7.	แกะ	ก. เอาเล็บมือค่อย ๆ แคะเพื่อให้หลุดออก	365 (73%)	13 (65%)
		น. ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องในสกุล Ovis รูปร่างคล้ายแพะ	135 (27%)	7 (35%)
8.	ขุน	น. ผู้เป็นใหญ่, หัวหน้า, บรรดาศักดิ์ข้าราชการรองจากหลวงลงมา	482 (96.40%)	16 (80%)
		ก. ให้อาหารแก่สัตว์เลี้ยง, โดยปริยายหมายถึงเลี้ยงดูอย่างดี	18 (3.60%)	4 (20%)
9.	แขก	น. ผู้มาหา, ผู้มาแต่อื่น, ผู้ที่มาร่วมงานพิธีของเจ้าภาพ	367 (73.40%)	15 (75%)
		น. คำเรียกชาวอินเดีย ศรีลังกา ปากีสถาน บังกลาเทศ	133 (26.60%)	5 (25%)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
		อัฟกานิสถาน ฯลฯ		
10.	คน	น. มนุษย์ ก. กวนสิ่งต่าง ๆ ให้เข้ากัน	499 (99.80%) 1 (0.20%)	18 (90%) 2 (10%)
11.	คบ	ก. เข้าเป็นพวกกัน น. ของใช้สำหรับจุดไฟให้สว่าง	488 (97.60%) 12 (2.40%)	20 (100%) 0 (0%)
12.	เคล็ด	น. วิธีการที่ฉลาด, การกระทำที่เชื่อกันว่าเป็นวิธีปิดเป่าหรือกันภัย ก. อาการที่กล้ามเนื้อแพลง	82 (71.30%) 33 (28.70%)	14 (70%) 6 (30%)
13.	งา	น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่ง ผลเป็นฝัก มีเมล็ดเล็ก ๆ สีขาวหรือดำ น. ฟันตัดแฉวบนที่งอกออกจากปากข้าง ว. มีรอยปริตื้น ๆ ทั่วไปบน พื้นผิวของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	84 (67.20%) 34 (27.20%) 7 (5.60%)	14 (70%) 6 (30%)
14.	จิ้ง	น. ละครจีนแบบโบราณ น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ กิ่งก้านและลำต้นมีหนามแหลมคม ดอกสีแดง	107 (71.81%) 42 (28.19%)	17 (85%) 3 (15%)
15.	เงือก	น. สัตว์น้ำในนิยาย เล่ากันว่าท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นปลา น. ชื่อนกในวงศ์ Bucerotidae ส่วนใหญ่ลำตัวสีดำปากใหญ่ อยู่รวมกัน	242 (82.31%) 52 (17.69%)	17 (85%) 3 (15%)
16.	จอ	น. ผ้าขาวที่ซึ่งไว้สำหรับเช็ดหน้าหรือฉายภาพยนตร์หรือเรียกสิ่งคล้ายกัน น. ชื่อปีที่ ๑๑ ของรอบปีนักษัตร มีหมาเป็นเครื่องหมาย น. ชื่ออาหารพื้นเมืองของภาคเหนือ เช่น จอผักกาด	471 (94.20%) 28 (5.60%) 1 (0.20%)	14 (70%) 5 (25%) 1 (5%)
17.	จ๊ะ	ก. เอนิ้วมือหรือสิ่งของจกดหรือแหยเข้าไป น. เครื่องประดับมีรูปเหลี่ยม กลม หรือรีมีห่วงที่กรอบสำหรับห้อยคอ	380 (76%) 120 (24%)	15 (75%) 5 (25%)
18.	ฉาบ	ก. ทา เกลือก หรือเคลือบแต่ผิว ๆ น. เครื่องตีประกอบจังหวะชนิดหนึ่ง ทำด้วยโลหะรูปร่างเป็นแผ่นกลม	127 (94.07%) 8 (5.93%)	20 (100%) 0 (0%)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
19.	ชาย	น. คนที่ไม่มีมดลูก, ผู้ชาย ก็ว่า น. ส่วนริมหรือปลายของสิ่งของบางอย่าง ก. ข่าเลื่อง, ตูทางหางตา	460 (92%) 38 (7.60%) 2 (0.40%)	19 (95%) 1 (5%) 0 (0%)
20.	ดิน	ก. อาการที่สะบัดหรือฟาดตัวไปมาอย่างแรง น. เส้นเงิน ทอง หรือทองแดง สำหรับปักลวดลาย	442 (95.46%) 21 (4.54%)	18 (90%) 2 (10%)
21.	ตอก	ก.เอาค้อนหรือสิ่งอื่นตีตะปูหรือหลักเป็นต้นให้เข้าไป น. ไม้ไผ่ที่จักเป็นเส้นแบนยาว ขนาดหนาหรือบางตาม ต้องการ สำหรับผูกมัดหรือสานสิ่งต่าง ๆ น. เรียกข้าวเปลือกข้าวเจ้าที่เอามาคว่ำให้แตกบานเป็น ตอกว่าข้าวตอก	195 (86.67%) 28 (12.44%) 2 (0.89%)	19 (95%) 1 (5%)
22.	ตา	น. ส่วนหนึ่งของร่างกายคนและสัตว์ ทำหน้าที่เป็น เครื่องดูรูป น. พ่อของแม่, ผัวของยาย น. ส่วนหนึ่งของต้นไม้ตรงที่แตกกิ่ง, รอยของต้นไม้ ตรงที่เคยแตกกิ่ง น. เวลา, คราว, ลำดับ	401 (80.20%) 63 (12.60%) 18 (3.60%) 18 (3.60%)	16 (80%) 4 (20%)
23.	ตำลึง	น. ชื่อไม้เถา มีมือเกาะ ใช้ใบและยอดเป็นผัก น. มาตราเงินตามวิธีประเพณี ๔ บาท เท่ากับ ๑ ตำลึง	74 (74%) 26 (26%)	19 (95%) 1 (5%)
24.	ท้อ	ก.ไม่มีกำลังใจจะสู้ น. ชื่อไม้ต้นชนิด Prunus persica (L.) ผลกินได้	94 (67.14%) 46 (32.86%)	18 (90%) 2 (10%)
25.	เท้า	น. ตีน ก. ยัน	489 (97.80%) 11 (2.20%)	18 (90%) 2 (10%)
26.	บุก	ก. ลุย, ฝ่าไป น. ชื่อไม้ล้มลุกหลายชนิด หัวกินได้	470 (94%) 30 (6%)	18 (90%) 2 (10%)
27.	ปาด	ก. เอาส่วนที่ไม่ต้องการออกโดยวิธีฝานบาง ๆ หรือ กวาดออก น. ชื่อสัตว์สี่เท้าสะเทินน้ำสะเทินบก	262 (99.62%) 1 (0.38%)	19 (95%) 1 (5%)
28.	ป้าย	น. แผ่นหนังสือหรือแผ่นเครื่องหมายที่บอกให้รู้ ก. ทำให้ติดเฉพาะที่ใดที่หนึ่ง, ทาอย่างหยาบ ๆ ไม่	484 (96.80%) 16 (3.20%)	13 (65%) 7 (35%)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
		ต้องการประณีต		
29.	เป้า	น. สิ่งที่กำหนดไว้เป็นจุดหมาย น. ชิ้นผ้าที่เย็บแทรกตะเข็บตรึงรั้งเสื้อหรือรอยต่อ ซากางเกงผ้า	475 (95%) 25 (5%)	17 (85%) 3 (15%)
30.	มวย	น. การชกกันด้วยหมัด น. ผมที่มุ่นขมวดให้เป็นกลุ่มเป็นกระจุกไว้ตรงท้ายทอย	246 (80.13%) 61(19.87%)	100 (100%) 0 (0%)
31.	ระบาย	ก. ผ่อนออกไป น. ผ้าที่ห้อยจากขอบ	495 (99%) 5 (1%)	20 (100%) 0 (0%)
32.	รำ	ก. แสดงท่าเคลื่อนไหวโดยมีลีลาและแบบท่าเข้ากับ จังหวะเพลงร้อง น. ผงเยื่อหรือละอองเมล็ดข้าวสาร	363 (87.05%) 54 (12.95%)	19 (95%) 1 (5%)
33.	ล่อ	ก. ใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอุบายชักนำ น. สัตว์พันทางที่เกิดจากการผสมระหว่างลากับม้า ใช้ เป็นสัตว์ต่าง	340 (99.42%) 2 (0.58%)	17 (85%) 3 (15%)
34.	ลา	ก. จากไปโดยแสดงให้ทราบด้วยกิริยาท่าทาง คำพูด น. ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เป็นวงศ์เดียวกับม้า รูปร่าง คล้ายม้า	499 (99.80%) 1 (0.20%)	15 (75%) 5 (25%)
35.	ล่าม	น. ผู้แปลคำพูดจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดย ทันที ก. ผูกโดยวิธีให้เคลื่อนย้ายได้บ้างในที่จำกัด	100 (65.79%) 52 (34.21%)	14 (70%) 6 (30%)
36.	สวน	น. บริเวณที่ปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก ก. อาการที่เคลื่อนไปตรงข้ามในเส้นทางเดียวกัน	496 (99.2%) 4 (0.8%)	13 (65%) 7 (35%)
37.	หนอง	น. แอ่งน้ำ น. น้ำเลือดเสียกลายเป็นสีขาวยันที่ก้นต่ออยู่ตามแผล และฝี	402 (80.40%) 98 (19.60%)	13 (65%) 7 (35%)
38.	หมัด	น. กำปั้น, มือที่กำแน่นสำหรับชกหรือทุบ น. ชื่อแมลงขนาดเล็กหลายชนิดใน ดุดเลือดเป็น อาหาร	276 (89.03%) 34 (10.97%)	14 (70%) 6 (30%)
39.	หัด	ก. ฝึก, ฝึกฝน, ทำให้ชำนาญ น. โรคติดต่อที่เกิดจากเชื้อไวรัส มีไข้สูงและปวดศีรษะ	435 (87%) 65 (13%)	18 (90%) 2 (10%)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
		ออกผืนแดง		
40.	เหลือบ	ก. ใช้ประกอบกับคำอื่นหมายความว่า ชำเลียง น. ชื่อแมลงหลายชนิดในวงศ์ Tabanidae รูปร่าง คล้ายแมลงวัน	458 (91.60%) 42 (8.40%)	16 (80%) 4 (20%)
41.	กรวด	น. ก้อนหินเล็ก ๆ เชื่อกว่าเม็ดทราย ก. หลั่งน้ำ	197 (97.52%) 5 (2.48%)	13 (65%) 7 (35%)
42.	กราบ	ก. แสดงความเคารพด้วยวิธีนั่งประนมมือขึ้นเสมอ หน้าผาก น. ไม้เสริมแคมเรือให้สูงขึ้น, ส่วนของเรือตอนที่ไม่มี เสริม ว. ทราย เช่น กราบเท่ากัลปาวสาน. (พงศ. อยุธยา).	496 (99.2%) 3 (0.60%) 1 (0.20%)	20 (100%) 0 (0%)
43.	กรู	น. ห้องที่ทำไว้ใต้ดิน ไต้พระเจดีย์ สำหรับเก็บ พระพุทธรูปและสิ่งอื่น ก. ปิดกันช่องโหว่หรือที่ว่าง	76 (66.67%) 38 (33.33%)	17 (89.47%) 2 (10.53%)
44.	ขน	ก. เอาสิ่งของเป็นต้นจำนวนมากจากที่หนึ่งไปยังอีกที่ หนึ่งโดยบรรทุก หาบ หาม หรือด้วยวิธีอื่น น. สิ่งที่เป็นเส้นขึ้นตามผิวหนังคนและสัตว์ และใช้ ตลอดไปจนถึงที่ขึ้นบนผิวหนังต้นไม้ ผลไม้ ใบไม้และอื่น ๆ	298 (59.60%) 202 (40.40%)	6 (30%) 14 (70%)
45.	ขอ	ก. พุดให้เขาให้สิ่งที่ต้องการ, วิงวอน น. ไม้หรือเหล็กที่งอ ๆ สำหรับชัก เกี้ยว แขนวน หรือสับ	500 (100%) 0 (0%)	20 (100%) 0 (0%)
46.	ชาติ	น. ประเทศ; ประชาชนที่เป็นพลเมืองของประเทศ น. การเกิด เช่น ชาตินี้ ชาติหน้า	465 (93%) 35 (7%)	16(80%) 4 (20%)
47.	ตอน	น. หัวง, ชุด, ท่อน, ระยะ, วรรค ก. ขยายพันธุ์ ตัดอวัยวะซึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของการ สืบพันธุ์เพื่อไม่ให้เกิดลูก	499 (99.80%) 1 (0.20%)	18 (90%) 2 (10%)
48.	ตัก	ก. เอาภาชนะซ้อนสิ่งของขึ้นจากที่เดิม เช่น ตักน้ำ ตัก แกง ตักดิน น. หน้าขาดอนเข้าถึงโคนขาในเวลานั่ง	407 (81.40%) 93 (18.60%)	6 (30%) 14 (70%)
49.	ตุ้ม	น. เม็ดที่ขึ้นตามผิวหนัง น. ภาชนะสำหรับชั่งหรือใส่ น้ำ กั้นสอ ปากแคบ	193 (72.01%) 75 (27.99%)	6 (30%) 14 (70%)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
50.	ท่า	น. ลักษณะท่วงทีของร่างกายที่อยู่นิ่ง ๆ ในบางอิริยาบถ	325 (65%)	11 (57.89%)
		น. ฝึ่งน้ำสำหรับขึ้นลงหรือจอดเรือ	175 (35%)	8 (42.11%)
51.	ทาน	ก. กินอาหาร	330 (66%)	11 (57.89%)
		น. การให้, มักใช้ประกอบท้ายคำอื่น	152 (30.40%)	8 (42.11%)
		ก. สอบหนังสือให้ตรงกับต้นฉบับ.	11 (2.20%)	
		ก. ยืนหรือรับไว้, มักใช้เข้าคู่กับคำ ด้าน เป็น ด้านทาน.	7 (1.40%)	
52.	ทุ่ม	น. วิธีนับเวลาตามประเพณีสำหรับ ๖ ชั่วโมงแรกของกลางคืน	342 (68.40%)	8 (42.11%)
		ก. เอาของหนัก ๆ ทิ้งลงไป	158 (31.60%)	11 (57.89%)
53.	นิ้ว	ก. ทำหน้าย่นขมวดคิ้วแสดงความโกรธหรือเจ็บปวด	194 (95.57%)	1 (5%)
		น. เกลือเคมีหรือสารเคมีอื่น	9 (4.43%)	19 (95%)
54.	ปู	น. ชื่อสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังในชั้น Crustacea มีรยางค์ขา ๕ คู่ คู่แรกเป็นก้าม รยางค์ที่ปล้องท้องไม่ใช้ในการว่ายน้ำ	255 (51%)	18 (90%)
		ก. วางทอดลงเป็นพื้น เช่น ปูกระดาน ปูหินอ่อน, วางแผ่ลงกับพื้น	245 (49%)	2 (10%)
55.	แปลง	ก. เปลี่ยนสิ่งเดิมให้ผิดแปลกออกไป, เปลี่ยนรูปทั้งหมดให้กลายเป็นอีกรูปหนึ่ง	305 (61%)	11 (57.89%)
		น. ที่โล่งแห่งหนึ่ง ๆ เช่น คลองข้างกลางแปลง, พื้นที่ที่กำหนดไว้แห่งหนึ่ง ๆ เช่น นาแปลงหนึ่ง	195 (39%)	8 (42.11%)
56.	ฝรั่ง	น. ชื่อไม้ต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลางชนิด ผลกินกันได้	476 (95.20%)	9 (45%)
		น. ชนชาติผิวขาว	24 (4.80%)	11 (55%)
57.	ฝ่า	ก. กล้าผ่าน (เข้าไปหรือออกมา) หรือฝืนอยู่ในที่อันตราย	322 (65.05%)	17 (85%)
		น. ฝ่ามือและเท้า	173 (34.95%)	3 (15%)
58.	ฟัก	ก. กกไข่ให้เป็นตัว, ทำให้ไข่อบอุ่นเพื่อให้เป็นตัว	72 (57.14%)	3 (15.79%)
		น. ชื่อไม้เถาชนิด Benincasa hispida (Thunb.) Cogn. ในวงศ์ Cucurbitaceae ผลใหญ่รูปกลมหรือรี เมื่อแก่ผิวแข็งมีคราบขาว กินได้ เมล็ดใช้ทำยา	54 (42.86%)	16 (84.21%)

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ความหมาย	จำนวนและอัตราส่วน ความหมาย	
			คลังข้อมูล ภาษาไทย แห่งชาติ	การจัดกลุ่ม ของผู้ใช้ ภาษาไทย
59.	ล้อ	ก. แสดงกิริยาจากหยอกเย้า เย้าแหย่ให้เขาเกิด รำคาญ	326 (65.20%)	6 (30%)
		น. ส่วนของรถซึ่งเป็นวงกลมสำหรับหมุนเคลื่อนพารถ ไป	174 (34.80%)	14 (70%)
60.	วัด	น. สถานที่ทางศาสนา โดยปรกติมีโบสถ์ วิหาร และที่ อยู่ของสงฆ์หรือนักบวชเป็นต้น	282 (56.40%)	18 (90%)
		ก. สอบขนาดหรือปริมาณของสิ่งต่าง ๆ เช่นวัดส่วน ยาว ส่วนกว้าง ส่วนสูง หรือความรู้เป็นต้น	218 (43.60%)	2 (10%)
61.	สลัด	ก. ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ติดอยู่ให้หลุดไปโดยวิธีสะบัด	215 (74.14%)	7 (35%)
		น. ชื่อยำชนิดหนึ่งตามแบบชาวตะวันตก	71 (24.48%)	11 (55%)
		น. โจรที่ปล้นเรือในทะเล	4 (1.38%)	2 (10%)
62.	สี	น. ลักษณะของแสงสว่าง ปรากฏแก่ตาให้เห็น	489 (97.80%)	17 (85%)
		ก. ญ เช่น ช้างเอาตัวสีกับต้นไม้	11 (2.20%)	3 (15%)

ภาคผนวก ข.

ตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการจัดกลุ่มคำพ้องที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติและการ
จัดกลุ่มคำพ้องที่พบจากการจัดกลุ่มของผู้ใช้ภาษาไทย

คำ	คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ					การตัดสินใจจากผู้ใช้ภาษาไทย				
	ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคยทาง ความหมาย เท่ากัน		ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคย ทางความหมาย เท่ากัน	
	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น นาม อีก ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น นาม อีก ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม
กรวด		✓					✓			
กระท่อม			✓					✓		
กราบ	✓					✓				
กรู		✓					✓			
กลอน			✓					✓		
กล้า	✓					✓				
ก้อย			✓					✓		
เกราะ			✓					✓		
เกาะ		✓					✓			
แกะ	✓					✓				
ชน				✓			✓			
ขอ	✓					✓				
ขุน		✓					✓			

คำ	คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ					การตัดสินใจจากผู้ใช้ภาษาไทย				
	ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคยทาง ความหมาย เท่ากัน		ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคย ทางความหมาย เท่ากัน	
	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น นาม อีก ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม
แขก			✓				✓			
คน		✓				✓				
คบ	✓					✓				
เคล็ด		✓				✓				
งา			✓				✓			
งัว			✓				✓			
เงือก			✓				✓			
อ๊ะ	✓					✓				
จอ			✓				✓			
ฉาบ	✓					✓				
ชาติ			✓				✓			
ชาย			✓				✓			
ดิน	✓					✓				
ตอก	✓					✓				
ตอน		✓					✓			
ตัก	✓						✓			
ตา			✓				✓			

คำ	คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ					การตัดสินจากผู้ใช้ภาษาไทย				
	ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคยทาง ความหมาย เท่ากัน		ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคย ทางความหมาย เท่ากัน	
	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น นาม อีก ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม
ตำลึง			✓					✓		
ตุ้ม			✓					✓		
ท้อ	✓					✓				
ท่า			✓							✓
ทาน	✓								✓	
ทุ่ม		✓							✓	
เท้า		✓					✓			
นิ้ว	✓						✓			
บุก	✓					✓				
ปาด	✓					✓				
ป้าย		✓					✓			
ปู				✓			✓			
เป่า			✓					✓		
แปลง				✓					✓	
ฝรั่ง			✓							✓
ฝ่า	✓					✓				
ฟัก				✓			✓			

คำ	คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ					การตัดสินจากผู้ใช้ภาษาไทย				
	ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคยทาง ความหมาย เท่ากัน		ความคุ้นเคยทาง ความหมายต่างกัน			ความคุ้นเคย ทางความหมาย เท่ากัน	
	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น นาม อีก ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม	ความ หมาย หลัก เป็น กริยา	ความ หมาย หลัก เป็น นาม	ความ หมาย หลัก และ ความ หมาย รอง เป็น นาม	ความ หมาย หนึ่ง เป็น กริยา	ความ หมาย ทั้ง สอง เป็น นาม
มวย			✓					✓		
ระบาย	✓					✓				
รำ	✓					✓				
ล่อ	✓					✓				
ล้อ	✓						✓			
ลา	✓					✓				
ล่าม		✓					✓			
วัด				✓			✓			
สลัด	✓								✓	
สวน		✓					✓			
ลี		✓					✓			
หนอง			✓					✓		
หมัด			✓					✓		
หัด	✓					✓				
เหลือบ	✓					✓				
รวม 62 คำ	24	13	20	5	0	19	19	18	4	2
	รวม 57 คำ			รวม 5 คำ		รวม 56 คำ			รวม 6 คำ	

ภาคผนวก ค.

ค่าความถี่ของความหมายรองของคำพ้องและคำควบคุม

คำพ้องที่มีความหมายเป็นนาม

ลำดับ ที่	คำพ้อง	ค่าความถี่คำ พ้อง/ 1,000,000	ค่าความถี่ ความหมาย รอง/ 1,000,000	คำควบคุม	ค่าความถี่คำ ควบคุม/1,000,000
1	กระท่อม	19.43	0.777	กัญชา	7.29
2	กลอน	34.64	4.063	ลูกบิด	4.21
3	ก้อย	12.21	1.661	ปลา	0.64
4	เกราะ	14.5	2.478	กลอง	20.86
5	แขก	67.5	17.955	อาหาร	12.29
6	งา	33.79	9.734	เขี้ยว	9.16
7	จิ้ง	11.43	3.221	ขนุน	8
8	เงือก	21	3.656	ขุนทอง	5.43
9	จอบ	53.14	2.976	แพะ	8.79
10	ชาย	501.14	38.09	ปลาย	225
11	ตา	902.14	171.407	ลุง	144.21
12	ตำลึง	7.07	1.838	อัฐ	1.36
13	เป้า	44.143	2.207	ตะเข็บ	2.07
14	มวย	23.07	4.584	เปีย	7.57
15	หนอง	64.5	12.636	แอง	21.14
16	หมัด	25	2.75	เห็บ	2.21

คำพ้องที่มีความหมายเป็นนามและกริยา

ลำดับที่	คำพ้อง	ค่าความถี่คำ พ้อง/ 1,000,000	ค่าความถี่ ความหมาย รอง/1,000,000	คำควบคุม	ค่าความถี่คำ ควบคุม/ 1,000,000
1	กล้า	223.07	7.138	เมล็ด	37.79
2	เกาะ	204.5	74.029	ยึด	128.79
3	แกะ	49.21	13.29	กว้าง	18.36
4	ขุน	53.21	1.916	เลิร์ฟ	23.57
5	คน	7394.5	147.89	ริน	106.57
6	คบ	84.14	1.009	คทา	2.93
7	เคล็ด	8.21	1.311	เพลง	5.29
8	จี	12.43	2.982	หยก	15.14
9	ฉาบ	9.07	0.581	ฮ่อง	3.79
10	คืบ	33.07	1.501	เลื่อม	4.14
11	ตอก	16.64	2.09	ใย	20
12	ท้อ	13.71	4.507	ลื่นจี	3.07
13	เท้า	170.71	3.756	ค้ำ	7.76
14	บุก	55.43	0.333	ถั่ว	20.79
15	ปาด	19.29	0.75	เขียด	23.71
16	ป้าย	75.21	2.407	ชโลม	2.43
17	ระบาย	75.79	0.758	ตกแต่ง	45.78
18	ร่ำ	34.39	4.44	เกลบ	4.5
19	ล่อ	27.5	0.165	สุกร	8.71
20	ลา	226	45.2	วัว	50.64
21	ล่ำม	11	3.739	มัด	37.21
22	สวน	228.36	18.269	แซง	18.29
23	หัด	46.57	5.219	บิด	23.07
24	เหลือบ	58.14	4.884	แมลงวัน	4.79

ภาคผนวก ง.

เรื่องสั้นของคำพ้องที่มีความหมายเป็นนามทั้งคู่

กระท่อม/กัญชา แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ตำรวจพบหญิงชราอาศัยอยู่ในกระท่อมที่ผู้พังที่ชายป่า หญิงชราบอกว่าเธออยากพบลูกชายของเธอมาก เขาหายไปเพราะชายกระท่อม/กัญชาที่เป็นสิ่งเสพติดให้กับเด็ก

Global Dominant - Local Before

ตำรวจพบหญิงชราอาศัยอยู่ในกระท่อมที่ผู้พังที่ชายป่า หญิงชราบอกว่าเธออยากพบลูกชายของเธอมาก เขาหายไปเพราะชายสิ่งเสพติดประเภทกระท่อม/กัญชาให้กับเด็ก

Global Subordinate - Local After

ตำรวจพบหญิงชราอาศัยอยู่ในโกดังร้างของพวกค้ายา หญิงชราบอกว่าเธออยากพบลูกชายของเธอมาก เขาหายไปเพราะชายกระท่อม/กัญชาที่เป็นสิ่งเสพติดให้กับเด็ก

Global Subordinate - Local Before

ตำรวจพบหญิงชราอาศัยอยู่ในโกดังร้างของพวกค้ายา หญิงชราบอกว่าเธออยากพบลูกชายของเธอมาก เขาหายไปเพราะชายสิ่งเสพติดประเภทกระท่อม/กัญชาให้กับเด็ก

กระท่อม/กัญชา แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

จุ่นและเจี๊ยบชอบไปนั่งเล่นที่กระท่อมผู้พังทำหมู่บ้าน ทั้งสองมักไปเที่ยวเล่นตามที่ตั้งต่าง ๆ ที่ไม่ไกลจากบ้าน วันนี้ทั้งสองไปพบกระท่อม/กัญชาซึ่งเป็นสิ่งเสพติดโดยบังเอิญ

Global Dominant - Local Before

จุ่นและเจี๊ยบชอบไปนั่งเล่นที่กระต๊อบผุพังท้ายหมู่บ้าน ทั้งสองมักไปเที่ยวเล่นตามที่แตกต่างกันที่ไม่ไกลจากบ้าน วันนี้ทั้งสองไปพบสิ่งเสพติดประเภทกระท่อม/กัญชาโดยบังเอิญ

Global Subordinate - Local After

ทั้งจุ่นและเจี๊ยบทราบดีว่ายาที่ผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่ไม่ดี ทั้งสองมักไปเที่ยวเล่นตามที่แตกต่างกันที่ไม่ไกลจากบ้าน วันนี้ทั้งสองไปพบกระท่อม/กัญชาซึ่งเป็นสิ่งเสพติดโดยบังเอิญ

Global Subordinate - Local Before

ทั้งจุ่นและเจี๊ยบทราบดีว่ายาที่ผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่ไม่ดี ทั้งสองมักไปเที่ยวเล่นตามที่แตกต่างกันที่ไม่ไกลจากบ้าน วันนี้ทั้งสองไปพบสิ่งเสพติดประเภทกระท่อม/กัญชาโดยบังเอิญ

กลอน/ลูกบิต แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำกลอน/ลูกบิตประตูดัดโน้มนำให้คุณยาย

Global Dominant - Local Before

คุณยายของกึ่งที่เป็นนักประพันธ์อาศัยอยู่ตามลำพัง ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำประตูดัดที่มีกลอน/ลูกบิตอัดโน้มนำให้คุณยาย

Global Subordinate - Local After

คุณยายของกึ่งมักลืมน็อคบ้านก่อนออกไปข้างนอก ท่านไม่ยอมให้กึ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กึ่งขอ กึ่งจึงไปทำกลอน/ลูกบิตประตูดัดโน้มนำให้คุณยาย

Global Subordinate - Local Before

คุณยายของกิ่งมักลืมน็อคบ้านก่อนออกไปข้างนอก ท่านไม่ยอมให้กิ่งไปอยู่เป็นเพื่อนตามที่กิ่งขอ กิ่งจึงไปทำประตูที่มีกลอน/ลูกบิดอัตโนมัติให้คุณยาย

กลอน/ลูกบิด แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุงเพื่อนแนะนำให้ใช้กลอน/ลูกบิดประตูนิรภัยที่ทำจากเหล็ก

Global Dominant - Local Before

ลุงของธนาเป็นนักประพันธ์ที่อาศัยอยู่ตามลำพังในสวน ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุงเพื่อนแนะนำให้ใช้ประตูที่มีกลอน/ลูกบิดนิรภัยที่ทำจากเหล็ก

Global Subordinate - Local After

ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลืมน็อคบ้านของลุงถูกงัด ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุงเพื่อนแนะนำให้ใช้กลอน/ลูกบิดประตูนิรภัยที่ทำจากเหล็ก

Global Subordinate - Local Before

ธนาเป็นห่วงลุงของเขาหลังจากที่ลืมน็อคบ้านของลุงถูกงัด ธนาไปปรึกษาเพื่อนสนิทเรื่องความปลอดภัยของลุงเพื่อนแนะนำให้ใช้ประตูที่มีกลอน/ลูกบิดนิรภัยที่ทำจากเหล็ก

ก้อย/พลา แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

หลังจากนี้หัวหน้าเพื่อนปลอบใจฉันโดยพาไปกินร้านโปรด ฉันรู้สึกว่าการหลายอย่างมีรสชาติไม่เหมือนเดิมเจ้าของร้านบอกว่าแม่ครัวยังทำก้อย/พลาไม่อร่อยเป็น

Global Dominant - Local Before

หลังจากนี้หัวหน้าเพื่อนปลอบใจฉันโดยพาไปกินร้านโปรด ฉันรู้สึกว่าการหลายอย่างมีรสชาติไม่เหมือนเดิมเจ้าของร้านบอกว่าแม่ครัวยังทำก้อย/พลาไม่ค๋อยเป็น

Global Subordinate - Local After

เมื่อวันก่อนฉันไปทานอาหารอีสานร้านโปรดแถวบ้าน ฉันรู้สึกว่าการหลายอย่างมีรสชาติไม่เหมือนเดิมเจ้าของร้านบอกว่าแม่ครัวยังทำก้อย/พลาไม่ค๋อยเป็น

Global Subordinate - Local Before

เมื่อวันก่อนฉันไปทานอาหารอีสานร้านโปรดแถวบ้าน ฉันรู้สึกว่าการหลายอย่างมีรสชาติไม่เหมือนเดิมเจ้าของร้านบอกว่าแม่ครัวยังทำก้อย/พลาไม่ค๋อยเป็น

ก้อย/พลา แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ฉันมีแต่ดูทีวีแนะนำร้านอร่อยจนเผลอทำมีดบาดนิ้ว เจ้าของร้านเล่าว่าเขาเปิดกิจการมาเกือบยี่สิบปีแล้ว ก่อนจบบรรายการเขาชวนไปลองก้อย/พลากุ้งเมนูเด็ดของร้าน

Global Dominant - Local Before

ฉันมีแต่ดูทีวีแนะนำร้านอร่อยจนเผลอทำมีดบาดนิ้ว เจ้าของร้านเล่าว่าเขาเปิดกิจการมาเกือบยี่สิบปีแล้ว ก่อนจบบรรายการเขาชวนไปลองก้อย/พลากุ้งเมนูเด็ดของร้าน

Global Subordinate - Local After

วันนี้ครัวคุณต๋อยสัมภาษณ์เจ้าของร้านอาหารอีสาน เจ้าของร้านเล่าว่าเขาเปิดกิจการมาเกือบยี่สิบปีแล้ว ก่อนจบบรรายการเขาชวนไปลองก้อย/พลากุ้งเมนูเด็ดของร้าน

Global Subordinate - Local Before

วันนี้ครัวคุณต๋อยสัมภาษณ์เจ้าของร้านอาหารอีสาน เจ้าของร้านเล่าว่าเขาเปิดกิจการมาเกือบยี่สิบปีแล้ว ก่อนจบบรรายการเขาชวนไปลองกั๋งก้อย/ปล่าเมนูเด็ดของร้าน

เกราะ/กลอง แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ในเรื่องบางระจันมีฉากที่ทหารใส่เสื้อเหล็กออกไปรบ หลานของฉันให้ฉันเล่นเป็นทหารคู่กับแกเหมือนในเรื่องมิหน่าซำยังให้ยายถือเกราะ/กลองมาตีจิ้งหะเป็นเพลงปลุกใจ

Global Dominant - Local Before

ในเรื่องบางระจันมีฉากที่ทหารใส่เสื้อเหล็กออกไปรบ หลานของฉันให้ฉันเล่นเป็นทหารคู่กับแกเหมือนในเรื่องมิหน่าซำยังให้ยายตีเกราะ/กลองเป็นทำนองเพลงปลุกใจ

Global Subordinate - Local After

ในเรื่องบางระจันมีฉากที่คนเคาะไม้เพื่อต้อนรับทหาร หลานของฉันให้ฉันเล่นเป็นทหารคู่กับแกเหมือนในเรื่องมิหน่าซำยังให้ยายถือเกราะ/กลองมาตีจิ้งหะเป็นเพลงปลุกใจ

Global Subordinate - Local Before

ในเรื่องบางระจันมีฉากที่คนเคาะไม้เพื่อต้อนรับทหาร หลานของฉันให้ฉันเล่นเป็นทหารคู่กับแกเหมือนในเรื่องมิหน่าซำยังให้ยายตีเกราะ/กลองเป็นทำนองเพลงปลุกใจ

เกราะ/กลอง แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ก่อนที่ทหารจะออกรบต้องนำเสื้อเหล็กไปปลงยันตีให้ขลัง พอเสร็จสงครามคนก็จะพากันมารอรับทหารที่ประตูเมือง คนจะนำเกราะ/กลองมาตีให้ดังเพื่อเรียกขวัญทหารกลับบ้าน

Global Dominant - Local Before

ก่อนที่ทหารจะออกรบต้องนำเสื้อเหล็กไปลงยันตีให้ขลัง พอเสร็จสงครามคนก็จะพากันมารอรับทหารที่ประตูเมือง คนจะพากันตีเกราะ/กลองให้ดังเพื่อเรียกขวัญทหารกลับบ้าน

Global Subordinate - Local After

ก่อนที่ทหารจะออกรบต้องนำไม้มาเคาะให้หึกเหิม พอเสร็จสงครามคนก็จะพากันมารอรับทหารที่ประตูเมือง คนจะนำเกราะ/กลองมาตีให้ดังเพื่อเรียกขวัญทหารกลับบ้าน

Global Subordinate - Local Before

ก่อนที่ทหารจะออกรบต้องนำไม้มาเคาะให้หึกเหิม พอเสร็จสงครามคนก็จะพากันมารอรับทหารที่ประตูเมือง คนจะพากันตีเกราะ/กลองให้ดังเพื่อเรียกขวัญทหารกลับบ้าน

แขก/อาหรับ แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ผู้ที่จะมาเยือนเกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ต้องมีความอดทนมาก อาหารการกินส่วนใหญ่ไม่ค่อยอร่อย และมีกลิ่นแรง แต่ก็ยังดีที่แขก/อาหรับเชื้อสายพื้นเมืองเป็นมิตรและมีน้ำใจ

Global Dominant - Local Before

ผู้ที่จะมาเยือนเกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ต้องมีความอดทนมาก อาหารการกินส่วนใหญ่ไม่ค่อยอร่อย และมีกลิ่นแรง แต่ก็ยังดีที่คนพื้นเมืองเชื้อสายแขก/อาหรับเป็นมิตรและมีน้ำใจ

Global Subordinate - Local After

ผู้ที่จะไปเที่ยวตะวันออกกลางต้องมีความอดทนมาก อาหารการกินส่วนใหญ่ไม่ค่อยอร่อย และมีกลิ่นแรง แต่ก็ยังดีที่แขก/อาหรับเชื้อสายพื้นเมืองเป็นมิตรและมีน้ำใจ

Global Subordinate - Local Before

ผู้ที่จะไปเที่ยวตะวันออกกลางต้องมีความอดทนมาก อาหารการกินส่วนใหญ่ไม่ค่อยอร่อย และมีกลิ่นแรง แต่ก็ยังดีที่คนพื้นเมืองเชื้อสายแขก/อาหรับเป็นมิตรและมีน้ำใจ

แขก/อาหรับ แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

พี่จอมทำหน้าที่ต้อนรับผู้มาเยือนในโรงแรมดุสิตธานี พี่จอมเล่าว่าเธอได้รับสิ่งดี ๆ มากมาย จากงานนี้ หนึ่งในนั้นก็คือสามีของเธอที่เป็นแขก/อาหรับเชื้อสายกษัตริย์

Global Dominant - Local Before

พี่จอมทำหน้าที่ต้อนรับผู้มาเยือนในโรงแรมดุสิตธานี พี่จอมเล่าว่าเธอได้รับสิ่งดี ๆ มากมาย จากงานนี้ หนึ่งในนั้นก็คือสามีของเธอที่มีเชื้อสายแขก/อาหรับชนชั้นกษัตริย์

Global Subordinate - Local After

พี่จอมเป็นแอร์โฮสเตสในสายการบินแควตะวันออกกลาง พี่จอมเล่าว่าเธอได้รับสิ่งดี ๆ มากมายจากงานนี้ หนึ่งในนั้นก็คือสามีของเธอที่เป็นแขก/อาหรับเชื้อสายกษัตริย์

Global Subordinate - Local Before

พี่จอมเป็นแอร์โฮสเตสในสายการบินแควตะวันออกกลาง พี่จอมเล่าว่าเธอได้รับสิ่งดี ๆ มากมายจากงานนี้ หนึ่งในนั้นก็คือสามีของเธอที่มีเชื้อสายแขก/อาหรับชนชั้นกษัตริย์

งา/เขี้ยว แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

สิ่งมีชีวิตในป่าลดลงเพราะขาดแคลนธัญพืชและลูกล่า ของป่าที่มีราคาสูงทำให้คนลักลอบเข้าไปในป่าสงวน รัฐแก้ปัญหาโดยไม่ให้ขายงา/เขี้ยวสัตว์รวมถึงอวัยวะอื่น ๆ

Global Dominant - Local Before

สิ่งมีชีวิตในป่าลดลงเพราะขาดแคลนธัญพืชและถั่วล่า ของป่าที่มีราคาสูงทำให้คนลักลอบเข้าไปในป่าสงวน รัฐแก้ปัญหาโดยไม่ให้ขายอวัยวะสัตว์และงา/เขี้ยวของมัน

Global Subordinate - Local After

ช้างป่าลดลงเพราะถูกคนทำร้ายและขาดแคลนอาหาร ของป่าที่มีราคาสูงทำให้คนลักลอบเข้าไปในป่าสงวน รัฐแก้ปัญหาโดยไม่ให้ขายงา/เขี้ยวสัตว์รวมถึงอวัยวะอื่น ๆ

Global Subordinate - Local Before

ช้างป่าลดลงเพราะถูกคนทำร้ายและขาดแคลนอาหาร ของป่าที่มีราคาสูงทำให้คนลักลอบเข้าไปในป่าสงวน รัฐแก้ปัญหาโดยไม่ให้ขายอวัยวะสัตว์และงา/เขี้ยวของมัน

งา/เขี้ยว แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ขณะเดินเล่นที่สี่ลมฉันพบกาแฟธัญพืชผสมมูลชะมด ฉันซื้อกาแฟทันทีที่รู้ว่ารายได้จะนำไปช่วยอนุรักษ์ป่า ฉันคิดว่าดีกว่าการขายงา/เขี้ยวสัตว์และอวัยวะของมัน

Global Dominant - Local Before

ขณะเดินเล่นที่สี่ลมฉันพบกาแฟธัญพืชผสมมูลชะมด ฉันซื้อกาแฟทันทีที่รู้ว่ารายได้จะนำไปช่วยอนุรักษ์ป่า ฉันคิดว่าดีกว่าการขายอวัยวะสัตว์และงา/เขี้ยวของมัน

Global Subordinate - Local After

ขณะเดินเล่นที่สี่ลมฉันต้องแปลกใจเมื่อพบกาแฟมูลช้าง ฉันซื้อกาแฟทันทีที่รู้ว่ารายได้จะนำไปช่วยอนุรักษ์ป่า ฉันคิดว่าดีกว่าการขายงา/เขี้ยวสัตว์และอวัยวะของมัน

Global Subordinate - Local Before

ขณะเดินเล่นที่สี่ลมฉันต้องแปลกใจเมื่อพบกาแฟมูลข้าง ฉันซื้อกาแฟทันทีที่รู้ว่ารายได้จะนำไปช่วยอนุรักษ์ป่า ฉันคิดว่าดีกว่าการขายอวัยวะและงา/เขี้ยวของมัน

จิว/ขนุน แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ขณะดูอุปการกรจีนเพื่อนสงสัยว่าทำไมนางร้ายถึงขึ้นที่สูง ฉันอธิบายให้เพื่อนฟังอย่างไรเพื่อนก็ไม่เข้าใจสักที เธอยังเข้าใจผิดว่าจิว/ขนุนที่นางร้ายปีนพาไปสู่สมบัติล้ำค่า

Global Dominant - Local Before

ขณะดูอุปการกรจีนเพื่อนสงสัยว่าทำไมนางร้ายถึงขึ้นที่สูง ฉันอธิบายให้เพื่อนฟังอย่างไรเพื่อนก็ไม่เข้าใจสักที เธอยังเข้าใจผิดว่านางร้ายปีนจิว/ขนุนไปหาสมบัติล้ำค่า

Global Subordinate - Local After

เพื่อนสงสัยว่าทำไมนางร้ายในละครถึงขึ้นต้นไม้มีหนาม ฉันอธิบายให้เพื่อนฟังอย่างไรเพื่อนก็ไม่เข้าใจสักที เธอยังเข้าใจผิดว่าจิว/ขนุนที่นางร้ายปีนพาไปสู่สมบัติล้ำค่า

Global Subordinate - Local Before

เพื่อนสงสัยว่าทำไมนางร้ายในละครถึงขึ้นต้นไม้มีหนาม ฉันอธิบายให้เพื่อนฟังอย่างไรเพื่อนก็ไม่เข้าใจสักที เธอยังเข้าใจผิดว่านางร้ายปีนจิว/ขนุนไปหาสมบัติล้ำค่า

จิว/ขนุน แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ขณะนั่งดูอุปการกรจีนในทีวีฉันเห็นสิ่งหนึ่งที่คุ้นตามาก ฉันนั่งคิดอยู่ตั้งนานว่ามันมีชื่อเรียกว่าอะไรกันแน่ ฉันนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นจิว/ขนุนที่ฉันปีนขึ้นไปนั่งเล่นตอนเด็ก ๆ

Global Dominant - Local Before

ขณะนั่งดูอุปรากรจีนในทีวีฉันเห็นสิ่งหนึ่งที่คุ้นตามาก ฉันนั่งคิดอยู่ตั้งนานว่ามันมีชื่อเรียกว่าอะไรกันแน่ ฉันนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นคือต้น**จ้าว/ขุน**ที่ฉันชอบไปนั่งเล่นตอนเด็ก ๆ

Global Subordinate - Local After

ขณะนั่งดูละครฉันเห็นนางเอกกำลังขึ้นต้นไม้มีหนาม ฉันนั่งคิดอยู่ตั้งนานว่ามันมีชื่อเรียกว่าอะไรกันแน่ ฉันนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นคือ**จ้าว/ขุน**ที่ฉันปีนขึ้นไปนั่งเล่นตอนเด็ก ๆ

Global Subordinate - Local Before

ขณะนั่งดูละครฉันเห็นนางเอกกำลังขึ้นต้นไม้มีหนาม ฉันนั่งคิดอยู่ตั้งนานว่ามันมีชื่อเรียกว่าอะไรกันแน่ ฉันนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นคือ**ต้นจ้าว/ขุน**ที่ฉันชอบไปนั่งเล่นตอนเด็ก ๆ

เจือก/ขุนทอง แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ในการ์ตูนเรื่องใหม่มีสัตว์ครึ่งคนครึ่งปลาเป็นตัวละคร ทีมงานผู้ผลิตอยากได้ตัวละครใหม่เพิ่มขึ้นอีกตัว เจ้าของบริษัทให้เพิ่ม**เจือก/ขุนทอง**ที่เป็นนกเป็นตัวละครตัวใหม่

Global Dominant - Local Before

ในการ์ตูนเรื่องใหม่มีสัตว์ครึ่งคนครึ่งปลาเป็นตัวละคร ทีมงานผู้ผลิตอยากได้ตัวละครใหม่เพิ่มขึ้นอีกตัว เจ้าของบริษัทให้เพิ่ม**นกเจือก/ขุนทอง**เป็นตัวละครตัวใหม่

Global Subordinate - Local After

ในการ์ตูนเรื่องใหม่มีสัตว์ปีกหลายชนิดเป็นตัวละครหลัก ทีมงานผู้ผลิตอยากได้ตัวละครใหม่เพิ่มขึ้นอีกตัว เจ้าของบริษัทให้เพิ่ม**เจือก/ขุนทอง**ที่เป็นนกเป็นตัวละครตัวใหม่

Global Subordinate - Local Before

ในการ์ตูนเรื่องใหม่มีสัตว์ปีกหลายชนิดเป็นตัวละครหลัก ทีมงานผู้ผลิตอยากได้ตัวละครใหม่เพิ่มขึ้นอีกตัว เจ้าของบริษัทให้เพิ่มนกเงือก/ขุนทองเป็นตัวละครตัวใหม่

เงือก/ขุนทอง แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ฉันมาที่เกาะร้างที่มีตำนานเรื่องสัตว์ครึ่งคนครึ่งปลา เมื่อถึงที่หมายฉันตะลึงในความสวยงามของธรรมชาติ ทั้งเกาะเต็มไปด้วยเงือก/ขุนทองที่เป็นนกหน้าตาน่าเอ็นดู

Global Dominant - Local Before

ฉันมาที่เกาะร้างที่มีตำนานเรื่องสัตว์ครึ่งคนครึ่งปลา เมื่อถึงที่หมายฉันตะลึงในความสวยงามของธรรมชาติ ทั้งเกาะเต็มไปด้วยนกเงือก/ขุนทองที่มีหน้าตาน่าเอ็นดู

Global Subordinate - Local After

ฉันค้นพบว่าเกาะร้างกลางทะเลที่มีสัตว์ปีกในตำนาน เมื่อถึงที่หมายฉันตะลึงในความสวยงามของธรรมชาติ ทั้งเกาะเต็มไปด้วยเงือก/ขุนทองที่เป็นนกหน้าตาน่าเอ็นดู

Global Subordinate - Local Before

ฉันค้นพบว่าเกาะร้างกลางทะเลที่มีสัตว์ปีกในตำนาน เมื่อถึงที่หมายฉันตะลึงในความสวยงามของธรรมชาติ ทั้งเกาะเต็มไปด้วยนกเงือก/ขุนทองที่มีหน้าตาน่าเอ็นดู

จอ/แพะ แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

มดชอบรายการตอนบ่ายมากจนนั่งดูเกือบติดทีวี ดาราที่มาในรายการกำลังมีผลงานละครในขณะนั้น ดาราคนหนึ่งถูกเตือนให้ระวังเพราะจอ/แพะเป็นปีที่มีศัตรูเยอะ

Global Dominant - Local Before

มตขอขบรายการตอนบ่ายมากจนน้ั่งดูเกือบติดทีวี ดาราที่มาในรายการกำลังมีผลงานละครในขณะนั้น ดาราคนหนึ่งถูกเตือนให้ระวังเพราะปีจอ/แพะมีศัตรูเยอะ

Global Subordinate - Local After

มตขอขบรายการที่มีดารามาเป็นตัวแทนของแต่ละน้ักช้ตร ดาราที่มาในรายการกำลังมีผลงานละครในขณะนั้น ดาราคนหนึ่งถูกเตือนให้ระวังเพราะจอ/แพะเป็นปีที่มีศัตรูเยอะ

Global Subordinate - Local Before

มตขอขบรายการที่มีดารามาเป็นตัวแทนของแต่ละน้ักช้ตร ดาราที่มาในรายการกำลังมีผลงานละครในขณะนั้น ดาราคนหนึ่งถูกเตือนให้ระวังเพราะปีจอ/แพะมีศัตรูเยอะ

จอ/แพะ แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

วันนี้้องของฉันดูรายการโปรดจนตาแทบจะติดทีวี ฉันน้ั่งฟังรายการนี้แบบไม่ค่อยได้ใส่ใจในรายละเอียด ฉันถึงกับสะอึกเมื่อได้ยินว่าจอ/แพะปีเกิดของฉันจะต้องอกหัก

Global Dominant - Local Before

วันนี้้องของฉันดูรายการโปรดจนตาแทบจะติดทีวี ฉันน้ั่งฟังรายการนี้แบบไม่ค่อยได้ใส่ใจในรายละเอียด ฉันถึงกับสะอึกเมื่อได้ยินว่าปีจอ/แพะของฉันจะต้องอกหัก

Global Subordinate - Local After

วันนี้รายการค้ันปากคุยกันเรื่องน้ักช้ตรที่จะพบโชคร้าย ฉันน้ั่งฟังรายการนี้แบบไม่ค่อยได้ใส่ใจในรายละเอียด ฉันถึงกับสะอึกเมื่อได้ยินว่าจอ/แพะปีเกิดของฉันจะต้องอกหัก

Global Subordinate - Local Before

วันนี้รายการค้นปากคุยกันเรื่องนักซ์ตรที่จะพบโชคร้าย ฉันทั่งฟังรายการนี้แบบไม่ค่อยได้ใส่ใจในรายละเอียด ฉันทึ่งกับสะอึกเมื่อได้ยินว่าปีจอ/แพะของฉันท้องออกหัก

ชาย/ปลาย แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

แม่มุกเห็นร่างของหนุ่มผู้หนึ่งนอนสลบอยู่ที่เรือน บ่าวคนหนึ่งรายงานว่าคนเจ็บถูกแทงที่
ซี่โครงด้านขวา แม่มุกรู้ว่าเขาเป็นขุนนางเพราะชาย/ปลายผ้ามีตราครุฑ

Global Dominant - Local Before

แม่มุกเห็นร่างของหนุ่มผู้หนึ่งนอนสลบอยู่ที่เรือน บ่าวคนหนึ่งรายงานว่าคนเจ็บถูกแทงที่
ซี่โครงด้านขวา แม่มุกรู้ว่าเขาเป็นขุนนางเพราะผ้าตรงชาย/ปลายมีตราครุฑ

Global Subordinate - Local After

แม่มุกเห็นร่างที่ขอบเสื้อเปื้อนเลือดนอนอยู่ที่เรือน บ่าวคนหนึ่งรายงานว่าคนเจ็บถูกแทงที่
ซี่โครงด้านขวา แม่มุกรู้ว่าเขาเป็นขุนนางเพราะชาย/ปลายผ้ามีตราครุฑ

Global Subordinate - Local Before

แม่มุกเห็นร่างที่ขอบเสื้อเปื้อนเลือดนอนอยู่ที่เรือน บ่าวคนหนึ่งรายงานว่าคนเจ็บถูกแทงที่
ซี่โครงด้านขวา แม่มุกรู้ว่าเขาเป็นขุนนางเพราะผ้าตรงชาย/ปลายมีตราครุฑ

ชาย/ปลาย แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ฉันทัดชุดสีม่วงไปงานแต่งงานเพื่อนหนุ่มที่รู้จักมานาน แต่แม่บอกว่าสีม่วงเป็นสีที่หมายถึง
ความเป็นหม้าย แม่เสนอให้เปลี่ยนชาย/ปลายผ้าที่เป็นสีม่วงเป็นสีอื่นแทน

Global Dominant - Local Before

ฉันจะตัดชุดสีม่วงไปงานแต่งงานเพื่อนหนุ่มที่รู้จักมานาน แต่แม่บอกว่าสีม่วงเป็นสีที่หมายถึง
ความเป็นหม้าย แม่เสนอให้เปลี่ยนผ้าตรงชาย/ปลายที่เป็นสีม่วงเป็นสีอื่นแทน

Global Subordinate - Local After

ฉันตั้งใจจะตัดเสื้อสีขาวขอสีม่วงไปงานแต่งงานเพื่อน แต่แม่บอกว่าสีม่วงเป็นสีที่หมายถึง
ความเป็นหม้าย แม่เสนอให้เปลี่ยนชาย/ปลายผ้าที่เป็นสีม่วงเป็นสีอื่นแทน

Global Subordinate - Local Before

ฉันตั้งใจจะตัดเสื้อสีขาวขอสีม่วงไปงานแต่งงานเพื่อน แต่แม่บอกว่าสีม่วงเป็นสีที่หมายถึง
ความเป็นหม้าย แม่เสนอให้เปลี่ยนผ้าตรงชาย/ปลายที่เป็นสีม่วงเป็นสีอื่นแทน

ตา/ลุง แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

สามีใหม่ของแม่ก็ยอมมองไม่ค่อยเห็นแต่รำรวยมาก เขาส่งก้อยไปเรียนต่อที่โรงเรียนชื่อดังใน
ประเทศอังกฤษ ก็อบอกว่าตา/ลุงและปู่แท้ ๆ ของเธอยังไม่ดีเท่าเขาเลย

Global Dominant - Local Before

สามีใหม่ของแม่ก็ยอมมองไม่ค่อยเห็นแต่รำรวยมาก เขาส่งก้อยไปเรียนต่อที่โรงเรียนชื่อดังใน
ประเทศอังกฤษ ก็อบอกว่าปู่และตา/ลุงแท้ ๆ ของเธอยังไม่ดีเท่าเขาเลย

Global Subordinate - Local After

ยายของก้อยมีสามีใหม่เป็นหนุ่มใหญ่ฐานะร่ำรวย เขาส่งก้อยไปเรียนต่อที่โรงเรียนชื่อดังใน
ประเทศอังกฤษ ก็อบอกว่าตา/ลุงและปู่แท้ ๆ ของเธอยังไม่ดีเท่าเขาเลย

Global Subordinate - Local Before

ยายของก้อยมีสามีใหม่เป็นหนุ่มใหญ่ฐานะร่ำรวย เขาส่งก้อยไปเรียนต่อที่โรงเรียนชื่อดังในประเทศอังกฤษ ก้อยบอกว่าปู่และตา/ลุงแท้ ๆ ของเธอยังไม่ดีเท่าเขาเลย

ตา/ลุง แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

อาสะใภ้ของเอ้อยที่มองไม่ค่อยเห็นได้เสียชีวิตลง เอ้อยเสียใจเป็นอย่างมากกับการจากไปของท่าน เมื่อวานเอ้อยก็เพิ่งรู้ว่าตา/ลุงกับปู่ก็เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย

Global Dominant - Local Before

อาสะใภ้ของเอ้อยที่มองไม่ค่อยเห็นได้เสียชีวิตลง เอ้อยเสียใจเป็นอย่างมากกับการจากไปของท่าน เมื่อวานเอ้อยก็เพิ่งรู้ว่าปู่กับตา/ลุงก็เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย

Global Subordinate - Local After

เมื่อไม่นานมานี้ยายของเอ้อยเสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง เอ้อยเสียใจเป็นอย่างมากกับการจากไปของท่าน เมื่อวานเอ้อยก็เพิ่งรู้ว่าตา/ลุงกับปู่ก็เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย

Global Subordinate - Local Before

เมื่อไม่นานมานี้ยายของเอ้อยเสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง เอ้อยเสียใจเป็นอย่างมากกับการจากไปของท่าน เมื่อวานเอ้อยก็เพิ่งรู้ว่าปู่กับตา/ลุงก็เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย

ตำลึง/อัฐ แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

คุณทวดบอกว่าในสมัยสงครามโลกไม่มีแม้แต่ฝักริมรั้ว คุณทวดเล่าว่าวันหนึ่งท่านพบกับเพื่อนเก่าโดยบังเอิญ ก่อนจากกันเธอให้ตำลึง/อัฐที่เป็นเงินจำนวนมากกับคุณทวด

Global Dominant - Local Before

คุณทวดบอกว่าในสมัยสงครามโลกไม่มีแม่แต่พี่กริมรั้ว คุณทวดเล่าว่าวันหนึ่งท่านพบกับเพื่อนเก่าโดยบังเอิญ ก่อนจากกันเธอให้เงิน**ตำลึง/อัฐ**จำนวนมากกับคุณทวด

Global Subordinate - Local After

คุณทวดบอกว่าสมัยก่อนแค่มีสองสลึงก็ถือว่ารวยแล้ว คุณทวดเล่าว่าวันหนึ่งท่านพบกับเพื่อนเก่าโดยบังเอิญ ก่อนจากกันเธอให้**ตำลึง/อัฐ**ที่เป็นเงินจำนวนมากกับคุณทวด

Global Subordinate - Local Before

คุณทวดบอกว่าสมัยก่อนแค่มีสองสลึงก็ถือว่ารวยแล้ว คุณทวดเล่าว่าวันหนึ่งท่านพบกับเพื่อนเก่าโดยบังเอิญ ก่อนจากกันเธอให้เงิน**ตำลึง/อัฐ**จำนวนมากกับคุณทวด

ตำลึง/อัฐ แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

เจ้าสัวเฮงเล่าว่าตอนมาจากจีนเขาต้องกินแต่ผักกริมรั้ว โชคดีว่าเขาเป็นคนที่มีความอดทนและขยันขันแข็ง ไม่นานเขาก็เก็บ**ตำลึง/อัฐ**ซึ่งเป็นเงินไม่น้อยในสมัยนั้นได้

Global Dominant - Local Before

เจ้าสัวเฮงเล่าว่าตอนมาจากจีนเขาต้องกินแต่ผักกริมรั้ว โชคดีว่าเขาเป็นคนที่มีความอดทนและขยันขันแข็ง ไม่นานเขาก็เก็บ**ตำลึง/อัฐ**ซึ่งมีค่าไม่น้อยในสมัยนั้นได้

Global Subordinate - Local After

เจ้าสัวเฮงเล่าว่าตอนมาจากจีนเขาไม่มีสักสลึงติดตัว โชคดีว่าเขาเป็นคนที่มีความอดทนและขยันขันแข็ง ไม่นานเขาก็เก็บ**ตำลึง/อัฐ**ซึ่งเป็นเงินไม่น้อยในสมัยนั้นได้

Global Subordinate - Local Before

เจ้าสัวเองเล่าว่าตอนมาจากจีนเขาไม่มีสักสิ่งติดตัว โชคดีว่าเขาเป็นคนที่มีความอดทนและขยันขันแข็ง ไม่นานเขาก็เก็บเงิน**ตำลึง/อัฐ**ซึ่งมีค่าไม่น้อยในสมัยนั้นได้

เป้า/ตะเข็บ แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

คุณแม่มีจุดมุ่งหมายไปหาช่างตัดผ้าร้านดังแถวประตูน้ำ ช่างบอกว่าอาจจะใช้เวลาตัดเย็บชุดนานถึงหนึ่งอาทิตย์ ช่างบอกว่า**เป้า/ตะเข็บ**กางเกงเป็นส่วนที่เย็บยากที่สุด

Global Dominant - Local Before

คุณแม่มีจุดมุ่งหมายไปหาช่างตัดผ้าร้านดังแถวประตูน้ำ ช่างบอกว่าอาจจะใช้เวลาตัดเย็บชุดนานถึงหนึ่งอาทิตย์ ช่างบอกว่ากางเกงตรง**เป้า/ตะเข็บ**เป็นส่วนที่เย็บยากที่สุด

Global Subordinate - Local After

คุณแม่นำชุดที่ขาดไปให้ช่างตัดผ้าประจำตัวช่วยซ่อมแซม ช่างตัดผ้าบอกว่าอาจจะใช้เวลาตัดเย็บชุดนานถึงหนึ่งอาทิตย์ ช่างตัดผ้าบอกว่า**เป้า/ตะเข็บ**กางเกงเป็นส่วนที่ตัดเย็บยากที่สุด

Global Subordinate - Local Before

คุณแม่นำชุดที่ขาดไปให้ช่างตัดผ้าประจำตัวช่วยซ่อมแซม ช่างบอกว่าอาจจะใช้เวลาตัดเย็บชุดนานถึงหนึ่งอาทิตย์ ช่างบอกว่ากางเกงตรง**เป้า/ตะเข็บ**เป็นส่วนที่เย็บยากที่สุด

เป้า/ตะเข็บ แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ต้นเพ็ญเจอสาวที่เขาหวังให้เป็นจุดหมายสุดท้ายในชีวิต ต้นตั้งใจจะเข้าไปทำความรู้จักกับเธอในวันนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะ**เป้า/ตะเข็บ**กางเกงมาขาดเอาตอนสำคัญ

Global Dominant - Local Before

ต้นเฟิงเจอสาวที่เขาหวังให้เป็นจุดหมายสุดท้ายในชีวิต ต้นตั้งใจจะเข้าไปทำความรู้จักกับเธอในวันนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะกางเกงเป้า/ตะเข็บมาขาดเอาตอนสำคัญ

Global Subordinate - Local After

อยู่ ๆ ชุดของต้นก็มาขาดต่อหน้าสาวที่แอบชอบมานาน ต้นตั้งใจจะเข้าไปทำความรู้จักกับเธอในวันนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะเป้า/ตะเข็บกางเกงมาขาดเอาตอนสำคัญ

Global Subordinate - Local Before

อยู่ ๆ ชุดของต้นก็มาขาดต่อหน้าสาวที่แอบชอบมานาน ต้นตั้งใจจะเข้าไปทำความรู้จักกับเธอในวันนี้ แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะกางเกงเป้า/ตะเข็บมาขาดเอาตอนสำคัญ

มวย/เปีย แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ฉันมาเรียนศิลปะการป้องกันตัวที่ฟิตเนสแห่งหนึ่ง ฉันมาเรียนเพื่อลดความอ้วนตามคำแนะนำของแพทย์ วันนี้ขณะที่ฉันทำมวย/เปียผมเพื่อนตัวดีกลับชวนไปกินชาหมู

Global Dominant - Local Before

ฉันมาเรียนศิลปะการป้องกันตัวที่ฟิตเนสแห่งหนึ่ง ฉันมาเรียนเพื่อลดความอ้วนตามคำแนะนำของแพทย์ วันนี้ขณะที่ฉันทำผมมวย/เปียเพื่อนตัวดีกลับชวนไปกินชาหมู

Global Subordinate - Local After

ฉันชอบมวยผมเป็นกัอนก่อนเข้าเรียนเต้นฮิปฮอป ฉันมาเรียนเพื่อลดความอ้วนตามคำแนะนำของแพทย์ วันนี้ขณะที่ฉันทำมวย/เปียผมเพื่อนตัวดีกลับชวนไปกินชาหมู

Global Subordinate - Local Before

ฉันชอบมันผมเป็นก๊อнок่อนเข้าเรียนต้นฮิบฮอบ ฉันมาเรียนเพื่อลดความอ้วนตาม
คำแนะนำของแพทย์ วันนี้ขณะที่ฉันทำผมมวย/เปียเพื่อนตัวดีกลับชวนไปกินชาหมู

มวย/เปีย แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

อ้อมจะไปรับเด็กคนที่ชอบศิลปะป้องกันตัวมาเลี้ยง อ้อมเข้าไปถามเจ้าหน้าที่ว่าเด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน เจ้าหน้าที่คนนั้นก็มั่วแต่ทำผมมวย/เปียผมและไม่ตอบอะไร

Global Dominant - Local Before

อ้อมจะไปรับเด็กคนที่ชอบศิลปะป้องกันตัวมาเลี้ยง อ้อมเข้าไปถามเจ้าหน้าที่ว่าเด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน เจ้าหน้าที่คนนั้นก็มั่วแต่ทำผมมวย/เปียและไม่ตอบอะไร

Global Subordinate - Local After

อ้อมจะไปรับเด็กคนที่ชอบมันผมเป็นก๊อнок่อนมาเลี้ยง อ้อมเข้าไปถามเจ้าหน้าที่ว่าเด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน เจ้าหน้าที่คนนั้นก็มั่วแต่ทำผมมวย/เปียผมและไม่ตอบอะไร

Global Subordinate - Local Before

อ้อมจะไปรับเด็กคนที่ชอบมันผมเป็นก๊อнок่อนมาเลี้ยง อ้อมเข้าไปถามเจ้าหน้าที่ว่าเด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน เจ้าหน้าที่คนนั้นก็มั่วแต่ทำผมมวย/เปียและไม่ตอบอะไร

หนอง/แอ่ง แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

คนลือกันว่ามีผีหน้าตาเหวอะหวะอยู่ในบ้านร้างหลังนี้ กอล์ฟเข้ามาพิสูจน์ให้เห็นกับตาตามคำ
ท้าของเพื่อนสนิท กอล์ฟเห็นหญิงสาวที่หนอง/แอ่งน้ำกำลังกวักมือเรียกเขาอยู่

Global Dominant - Local Before

คนลือกันว่ามีผีหน้าตาเหวอะหะหวะอยู่ในบ้านร้างหลังนี้ กอล์ฟเข้ามาพิสูจน์ให้เห็นกับตาตามคำ
ท้าของเพื่อนสนิท กอล์ฟเห็นหญิงสาวที่ริมหนอง/แอ่งกำลังกวักมือเรียกเขาอยู่

Global Subordinate - Local After

ชาวบ้านลือกันว่าผีอยู่แถวสระบัวของบ้านร้างหลังนี้ กอล์ฟเข้ามาพิสูจน์ให้เห็นกับตาตามคำ
ท้าของเพื่อนสนิท กอล์ฟเห็นหญิงสาวที่หนอง/แอ่งน้ำกำลังกวักมือเรียกเขาอยู่

Global Subordinate - Local Before

ชาวบ้านลือกันว่าผีอยู่แถวสระบัวของบ้านร้างหลังนี้ กอล์ฟเข้ามาพิสูจน์ให้เห็นกับตาตามคำ
ท้าของเพื่อนสนิท กอล์ฟเห็นหญิงสาวที่ริมหนอง/แอ่งกำลังกวักมือเรียกเขาอยู่

หนอง/แอ่ง แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

ผู้หวังดีแจ้งว่าพบสุนัขมีแผลเหวอะหะหวะที่ท้ายหมู่บ้าน องค์กรพิทักษ์สัตว์รีบส่งคนเข้าไป
ช่วยเหลือในทันที ชาวบ้านบอกว่าสุนัขตัวนั้นใช้หนอง/แอ่งน้ำเป็นที่ซ่อนตัว

Global Dominant - Local Before

ผู้หวังดีแจ้งว่าพบสุนัขมีแผลเหวอะหะหวะที่ท้ายหมู่บ้าน องค์กรพิทักษ์สัตว์รีบส่งคนเข้าไป
ช่วยเหลือในทันที ชาวบ้านบอกว่าสุนัขตัวนั้นใช้ริมหนอง/แอ่งเป็นที่ซ่อนตัว

Global Subordinate - Local After

ผู้หวังดีแจ้งว่าพบสุนัขถูกทอดทิ้งที่สระบัวท้ายหมู่บ้าน องค์กรพิทักษ์สัตว์รีบส่งคนเข้าไป
ช่วยเหลือในทันที ชาวบ้านบอกว่าสุนัขตัวนั้นใช้หนอง/แอ่งน้ำเป็นที่ซ่อนตัว

Global Subordinate - Local Before

ผู้หวังดีแจ้งว่าพบสุนัขถูกทอดทิ้งที่สระบัวท้ายหมู่บ้าน องค์การพิทักษ์สัตว์รึบส่งคนเข้าไป
ช่วยเหลือในทันที ชาวบ้านบอกว่าสุนัขตัวนั้นใช้ริมหนอง/แอ่งเป็นที่ซ่อนตัว

หมัด/เห็บ แบบที่ 1

Global Dominant - Local After

ในทุก ๆ เช้าคุณตาต้องข้อมต่อยมวกับลุงกรณ์ คุณตาจะทำกิจกรรมนี้ไปจนกว่าจะกินข้าว
กลางวัน หลังจากนั้นก็จะพาเจ้าจิวที่มีหมัด/เห็บและไรเยอะไปอาบน้ำ

Global Dominant - Local Before

ในทุก ๆ เช้าคุณตาต้องข้อมต่อยมวกับลุงกรณ์ คุณตาจะทำกิจกรรมนี้ไปจนกว่าจะกินข้าว
กลางวัน หลังจากนั้นก็จะพาเจ้าจิวที่มีไรและหมัด/เห็บเยอะไปอาบน้ำ

Global Subordinate - Local After

หน้าที่ของคุณตาในตอนเช้าคือการหาปรสิตให้กับสุนัข คุณตาจะทำกิจกรรมนี้ไปจนกว่าจะ
กินข้าวกลางวัน หลังจากนั้นก็จะพาเจ้าจิวที่มีหมัด/เห็บและไรเยอะไปอาบน้ำ

Global Subordinate - Local Before

หน้าที่ของคุณตาในตอนเช้าคือการหาปรสิตให้กับสุนัข คุณตาจะทำกิจกรรมนี้ไปจนกว่าจะ
กินข้าวกลางวัน หลังจากนั้นก็จะพาเจ้าจิวที่มีไรและหมัด/เห็บเยอะไปอาบน้ำ

หมัด/เห็บ แบบที่ 2

Global Dominant - Local After

เค้าได้ยินว่ามีน้กมวยหนุ่มมาเป็นวิทยากรให้คณะ เมื่อเค้าเห็นเขาก็จำได้ทันทีว่าเคยพบเขามา
ก่อน เค้าพบกับเขาตอนที่เจ้าจิวมีหมัด/เห็บและไรจนต้องไปหาหมอ

Global Dominant - Local Before

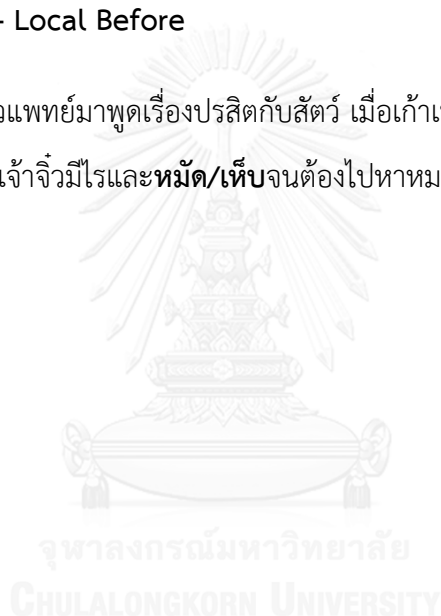
เก้าได้ยืนยันว่ามีนักมวยหนุ่มมาเป็นวิทยากรให้คณะ เมื่อเก้าเห็นเขาก็จำได้ทันทีว่าเคยพบเขามาก่อน เก้าพบกับเขาตอนที่เจ้าจิวมีไรและหมัด/เห็บจนต้องไปหาหมอ

Global Subordinate - Local After

เก้าได้ยืนยันว่ามีสัตว์แพทย์มาพูดเรื่องประวัติกับสัตว์ เมื่อเก้าเห็นเขาก็จำได้ทันทีว่าเคยพบเขามาก่อน เก้าพบกับเขาตอนที่เจ้าจิวมีหมัด/เห็บและไรจนต้องไปหาหมอ

Global Subordinate - Local Before

เก้าได้ยืนยันว่ามีสัตว์แพทย์มาพูดเรื่องประวัติกับสัตว์ เมื่อเก้าเห็นเขาก็จำได้ทันทีว่าเคยพบเขามาก่อน เก้าพบกับเขาตอนที่เจ้าจิวมีไรและหมัด/เห็บจนต้องไปหาหมอ

ภาคผนวก จ.

เรื่องสั้นของคำพ้องที่มีความหมายหนึ่งเป็นนาม อีกความหมายหนึ่งเป็นกริยา

กล้า/เมล็ด แบบที่ 1

Global Dominant

พ่อเล่าว่าเจ้าปู่สุนัขของพ่อสู้กับงูเห่าอย่างห้าวหาญ พ่อบอกว่างูเห่าตัวนี้เลื้อยเข้ามาในบ้าน ตั้งแต่เช้ามีด เจ้าปู่ที่แอบอยู่ที่โรงเพาะกล้า/เมล็ดดอกไม้วิ่งมาสู้กับงูจนงูตาย

Global Subordinate

พ่อเล่าว่าเจ้าปู่สุนัขของพ่อสู้กับงูเห่าที่เรือนปลูกต้นไม้ พ่อบอกว่างูเห่าตัวนี้เลื้อยเข้ามาในบ้านตั้งแต่เช้ามีด เจ้าปู่ที่แอบอยู่ที่โรงเพาะกล้า/เมล็ดดอกไม้วิ่งมาสู้กับงูจนงูตาย

กล้า/เมล็ด แบบที่ 2

Global Dominant

ท่านสันต์ข้าราชการผู้ห้าวหาญได้เสียชีวิตลงอย่างสงบที่บ้าน แยกมากมายมาร่วมไว้อาลัยที่บ้านพักของท่าน เจ้าภาพต้องเพิ่มเก้าอี้หน้าโรงเพาะกล้า/เมล็ดดอกไม้ใกล้ ๆ บ้าน

Global Subordinate

ท่านสันต์ข้าราชการคนดังได้เสียชีวิตลงที่เรือนปลูกต้นไม้ แยกมากมายมาร่วมไว้อาลัยที่บ้านพักของท่านเจ้าภาพต้องเพิ่มเก้าอี้หน้าโรงเพาะกล้า/เมล็ดดอกไม้ใกล้ ๆ บ้าน

เกาะ/ยึด แบบที่ 1

Global Dominant

ตั้มกับจูนกำลังดำน้ำดูปะการังที่สมุยในวันหยุดสุดสัปดาห์ จูนเหลือบไปเห็นเมฆสีดำก้อนใหญ่กำลังเคลื่อนตัวมาใกล้ จูนเห็นท่าไม่ดีจึงเกาะ/ยึดแขนตั้มเพื่อให้ตั้มรีบพาเธอขึ้นฝั่ง

Global Subordinate

จนรู้สึกเหนื่อยขณะดำน้ำจึงรีบคว้าขวดเอาหินไว้ จนเหลือบไปเห็นเมฆสีดำก้อนใหญ่กำลังเคลื่อนตัวมาใกล้ จนเห็นท่าไม่ดีจึงเกาะ/ยึดแขนตัมเพื่อให้ตัมรีบพาเธอขึ้นฝั่ง

เกาะ/ยึด แบบที่ 2

Global Dominant

ก็กักกรรู้สึกแยที่มาเสม็ดทั้งที่ไฟฟ้ากลับดับทั้งหมด ก็กักกรจะออกไปเดินเล่นที่ชายหาดตามที่ตั้งใจ ก็กลัวความมืดจึงเอามือเกาะ/ยึดแขนกรไว้ไม่ยอมปล่อย

Global Subordinate

ก็กักกรจูงมือกันออกมานอกรีสอร์ทตอนที่ไฟฟ้าดับ ก็กักกรจะออกไปเดินเล่นที่ชายหาดตามที่ตั้งใจ ก็กลัวความมืดจึงเอามือเกาะ/ยึดแขนกรไว้ไม่ยอมปล่อย

เกาะ/กวาง แบบที่ 1

Global Dominant

งานอดิเรกของฉันคือการสะสมภาพไม้สลักจากทางเหนือ ฉันและแฟนจึงขับรถไปซื้อที่เชียงใหม่ทุก ๆ วันหยุด ก่อนจะไปถึงเรามากแวะฟาร์มเกาะ/กวางพันธุ์ดีเพื่อหาอะไรรองท้อง

Global Subordinate

ฉันชอบสะสมตุ๊กตาสัตว์ขุ่นปุยที่ทำในแถบภาคเหนือ ฉันและแฟนจึงขับรถไปซื้อที่เชียงใหม่ทุก ๆ วันหยุด ก่อนจะไปถึงเรามากแวะฟาร์มเกาะ/กวางพันธุ์ดีเพื่อหาอะไรรองท้อง

เกาะ/กวาง แบบที่ 2

Global Dominant

ตอนเด็ก ๆ ปอเคยชอบภาพสลักรูปสัตว์ขึ้นหนึ่งมาก แต่วันหนึ่งมันก็หายไปอย่างไม่มีร่องรอย คุณย่าจึงซื้อหมอนรูปเกาะ/กวางสีขาวให้แทนเพื่อปลอบใจ

Global Subordinate

ตอนเด็ก ๆ ปอเคยติดตุ๊กตาสัตว์ขนปุยตัวหนึ่งมาก แต่วันหนึ่งมันก็หายไปอย่างไม่มีร่องรอย
คุณย่าจึงซื้อหมอนรูปแกะ/กว้างสีขาวให้แทนเพื่อปลอบใจ

ขุน/เสิร์ฟ แบบที่ 1

Global Dominant

แต่เดิมนบ้านเก่าหลังนี้เป็นของเจ้าพระยาท่านหนึ่ง สิบปีก่อนคุณลุงของฉันได้เปลี่ยนตัวบ้าน
เป็นร้านอาหารไทย ฉันทมาเยี่ยมคุณลุงที่ไรท่านจะ**ขุน/เสิร์ฟ**ฉันด้วยเมนูเด็ดเสมอ

Global Subordinate

แต่เดิมนบ้านเก่าหลังนี้เป็นของเจ้าของฟาร์มเลี้ยงหมู สิบปีก่อนคุณลุงของฉันได้เปลี่ยนตัวบ้าน
เป็นร้านอาหารไทย ฉันทมาเยี่ยมคุณลุงที่ไรท่านจะ**ขุน/เสิร์ฟ**ฉันด้วยเมนูเด็ดเสมอ

ขุน/เสิร์ฟ แบบที่ 2

Global Dominant

คุณยายมีรูปของคุณทวดที่เป็นเจ้าพระยาอยู่หลายรูป คุณยายเล่าให้ฟังว่าคุณทวดมีฝีมือใน
การทำอาหารมาก คุณทวดมักจะ**ขุน/เสิร์ฟ**คุณยายด้วยอาหารเลิศรสเสมอ

Global Subordinate

คุณยายมีรูปของคุณทวดที่ทำฟาร์มเลี้ยงหมูอยู่หลายรูป คุณยายเล่าให้ฟังว่าคุณทวดมีฝีมือใน
การทำอาหารมาก คุณทวดมักจะ**ขุน/เสิร์ฟ**คุณยายด้วยอาหารเลิศรสเสมอ

คน/ริน แบบที่ 1

Global Dominant

แม่บอกว่าเป็นมนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงควรทำครัวเก่งแบบป้า ป้าเคยเปรยว่าอยากสืบทอด
ความรู้ทั้งหมดให้กับฉัน แม่พูดติดตลกว่าแม่เคยให้ฉัน**คน/ริน**น้ำชาฉันยังทำไม่เป็น

Global Subordinate

แม่บอกว่าป้ามีฝีมือในการชงกาแฟระดับแชมป์ประเทศไทย ป้าเคยเปรยว่าอยากสืบทอดความรู้ทั้งหมดให้กับฉัน แม่พูดติดตลกว่าแม่เคยให้ฉัน**คน/ริน**น้ำชาฉันยังทำไม่เป็น

คน/ริน แบบที่ 2

Global Dominant

ตาสอนว่าเราเกิดเป็นมนุษย์เพราะต้องมาใช้กรรมที่ทำไว้ ตอนแรกแฉ่ยังไม่เข้าใจเรื่องเวรกรรมจึงหาหนังสือมาอ่าน วันหนึ่งขณะแฉ่**คน/ริน**กาแฟแฉ่คิดว่าควรบวชเพื่อใช้กรรม

Global Subordinate

ขณะชงชาตอนเช้าตามักสอนว่าเวรกรรมเป็นเรื่องที่มีจริง ตอนแรกแฉ่ยังไม่เข้าใจเรื่องเวรกรรมจึงหาหนังสือมาอ่าน วันหนึ่งขณะแฉ่**คน/ริน**กาแฟแฉ่คิดว่าควรบวชเพื่อใช้กรรม

คบ/คทา แบบที่ 1

Global Dominant

ส้มไปเที่ยวป่ากับแพนหนุ่มที่ดูใจกันมานานหลายปีแล้ว คำนี้อเธอและแพนออกเดินป่าไปสำรวจกล้วยไม้หายาก ทั้งสองต้องจุด**คบ/คทา**เพลิงแทนไฟฉายที่ลืมหิ้งไว้ในที่พัก

Global Subordinate

เมื่อวานส้มและแพนหนุ่มซื้อไฟฉายที่ร้านค้าริมทาง คำนี้อเธอและแพนออกเดินป่าไปสำรวจกล้วยไม้หายาก ทั้งสองต้องจุด**คบ/คทา**เพลิงแทนไฟฉายที่ลืมหิ้งไว้ในที่พัก

คบ/คทา แบบที่ 2

Global Dominant

เมย์กับหนุ่มดูใจกันมานานแล้วก่อนที่จะตัดสินใจแต่งงาน งานแต่งงานของทั้งคู่ถูกจัดขึ้นอย่างหรูหราในโรงแรมชื่อดัง ประธานในพิธีสอนให้ทั้งคู่เป็นดัง**คบ/คทา**เพลิงให้แก่กัน

Global Subordinate

เมย์แต่งงานกับเจ้าของโรงงานไฟฉายแบบสายฟ้าแลบ งานแต่งงานของทั้งคู่ถูกจัดขึ้นอย่างหรูหราในโรงแรมชื่อดัง ประธานในพิธีสอนให้ทั้งคู่เป็นดั่ง**คบ/คทา**เพลิงให้แก่กัน

เคล็ด/เพลง แบบที่ 1

Global Dominant

ป้าแดงเคยเป็นก๊วกในโรงแรมจึงมีสูตรลับในการตุนมะระ ป้าแดงสอนว่าถ้ามะระแก่จะทำให้ น้ำซุขม ป้าแดงอวดว่าถ้าขาไม่**เคล็ด/เพลง**อย่างหนักแกลงจะปลุกมะระเอง

Global Subordinate

ป้าแดงให้ฉันทำต้มมะระแทนแกเพราะแกลงปวดข้อเท้า ป้าแดงสอนว่าถ้ามะระแก่จะทำให้ น้ำซุขม ป้าแดงอวดว่าถ้าขาไม่**เคล็ด/เพลง**อย่างหนักแกลงจะปลุกมะระเอง

เคล็ด/เพลง แบบที่ 2

Global Dominant

พีจ้อมบอกสูตรลับในการลดความอ้วนแบบเร่งรัดให้กับฉันทัน พีจ้อมย้ำว่าต้องทำตามขั้นตอน ที่พีจ้อมบอกอย่างเคร่งครัด พีจ้อมบอกว่าแต่ถ้าขายัง**เคล็ด/เพลง**อยู่ก็อย่าเพิ่งออกกำลังกาย

Global Subordinate

พีจ้อมบอกวิธีลดความอ้วนตอนที่ฉันทันมีอาการปวดข้อเท้า พีจ้อมย้ำว่าต้องทำตามขั้นตอนที่พีจ้อมบอกอย่างเคร่งครัด พีจ้อมบอกว่าแต่ถ้าขายัง**เคล็ด/เพลง**อยู่ก็อย่าเพิ่งออกกำลังกาย

จี/หยก แบบที่ 1

Global Dominant

อ้อยเล่าว่าขณะรอรถเมล์อยู่หน้าบริษัทเธอถูกคนร้ายปล้น อ้อยบอกว่าอ้อยตกใจมากจนทำอะไรไม่ถูก เธอรู้สึกเสียดายสร้อยกับ**จี/หยก**โบราณที่ทวดให้ไว้ก่อนตาย

Global Subordinate

อ้อยเล่าว่าขณะรอรถเมล์อยู่เธอทำของมีค่าตกลงไปในท่อน้ำ อ้อยบอกว่าอ้อยตกใจมากจนทำอะไรไม่ถูก เธอรู้สึกเสียดายสร้อยกับ**จี้/หยก**โบราณที่ทวดให้ไว้ก่อนตาย

จี้/หยก แบบที่ 2

Global Dominant

เมื่อช่วงสายที่ผ่านมามีคนร้ายเข้าไปปล้นบ้านเศรษฐินี เธอบอกว่าเธอถูกคนร้ายชกจนสลบแล้วเอาของไป เธอเสียดายสร้อยกับ**จี้/หยก**เก่าแก่ที่เป็นสมบัติประจำตระกูล

Global Subordinate

เมื่อช่วงสายเศรษฐินีคนหนึ่งมาแจ้งความว่าของมีค่าหายไป เธอบอกว่าเธอถูกคนร้ายชกจนสลบแล้วเอาของไปเธอเสียดายสร้อยกับ**จี้/หยก**เก่าแก่ที่เป็นสมบัติประจำตระกูล

ฉาบ/ฆ้อง แบบที่ 1

Global Dominant

วันนี้ก้องมาตรวจงานก่อนผนังบ้านหลังหนึ่งที่เขารับออกแบบ ก้องเดินตรวจงานอย่างละเอียดรอบ ๆ อาคาร เขาได้ยินเสียงคนตี**ฉาบ/ฆ้อง**และกลองดังมาจากวัดที่อยู่ใกล้ ๆ

Global Subordinate

วันนี้ก้องมาตรวจอาคารซ่อมดนตรีแห่งหนึ่งที่เขารับออกแบบ ก้องเดินตรวจงานอย่างละเอียดรอบ ๆ อาคาร เขาได้ยินเสียงคนตี**ฉาบ/ฆ้อง**และกลองดังมาจากวัดที่อยู่ใกล้ ๆ

ฉาบ/ฆ้อง แบบที่ 2

Global Dominant

ป๋องกำชับให้คนงานก่อนผนังบ้านของเขาอย่างพิถีพิถัน ป๋องคาดว่าอาคารหลังนี้คงจะสร้างเสร็จภายในเดือนหน้า เขาจะจ้างคนตี**ฉาบ/ฆ้อง**และกลองยาวมาฉลองขึ้นบ้านใหม่

Global Subordinate

ป๋องสั่งให้คนงานสร้างห้องซัอมดนตรีของเขาอย่างพิถีพิถัน ป๋องคาดว่าอาคารหลังนี้คงจะสร้างเสร็จภายในเดือนหน้า เขาจะจ้างคนตีฉาบ/ฉียงและกลองยาวมาฉลองขึ้นบ้านใหม่

ดิน/เลื่อม แบบที่ 1

Global Dominant

คืนหนึ่งเป็นอนกถึงไปกลิ้งมาจนเกือบจะตกลงจากเตียง เป้ตกใจตื่นแล้วลุกขึ้นมาทำงานที่ทำค้างไว้เมื่อวานทันใดนั้นเป้ก็เหลือบไปเห็นผ้าทอ**ดิน/เลื่อม**ทองประกายแสงอยู่

Global Subordinate

เป้ฝันเห็นชุดไทยปักลวดลายสวยงามวางอยู่บนเตียงไม้ เป้ตกใจตื่นแล้วลุกขึ้นมาทำงานที่ทำค้างไว้เมื่อวาน ทันใดนั้นเป้ก็เหลือบไปเห็นผ้าทอ**ดิน/เลื่อม**ทองประกายแสงอยู่

ดิน/เลื่อม แบบที่ 2

Global Dominant

ก่อนออกไปงานเลี้ยงเปิ้ลปวดท้องจนอนกถึงอย่างทุรนทุราย เปิ้ลถูกเพื่อน ๆ ห้ามไปส่งโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน เปิ้ลนึกเสียดายที่จะไม่ได้ใส่ผ้าถุง**ดิน/เลื่อม**ทองที่เธอเตรียมไว้

Global Subordinate

เปิ้ลปวดท้องขณะลองใส่ชุดลายปักที่เตรียมใส่ไปงานเลี้ยง เปิ้ลถูกเพื่อน ๆ ห้ามไปส่งโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน เปิ้ลนึกเสียดายที่จะไม่ได้ใส่ผ้าถุง**ดิน/เลื่อม**ทองที่เธอเตรียมไว้

ตอก/ใย แบบที่ 1

Global Dominant

เช้าวันหนึ่งปู่ทงของจนเสียดังไปทั่วบริเวณบ้าน พ่อบอกว่าปู่กำลังทำงานที่ย่าบอกให้ทำอย่างแข็งขัน ปู่กำลังเหลา**ตอก/ใย**ไม้ไผ่เพื่อให้ย่าทำตะกร้าไปขาย

Global Subordinate

ฉันได้ยินย่าพูดว่าจะสานบางสิ่งแว่วมาจากหน้าบ้าน พ่อบอกว่าปู่กำลังทำงานที่ย่าบอกให้ทำอย่างแข็งขัน ปู่กำลังเหลา**ตอก/ไผ่**ไม่ไผ่เพื่อให้ย่าทำตะกร้าไปขาย

ตอก/ไผ่ แบบที่ 2

Global Dominant

คนงานกำลังใช้ค้อนปอนด์ทุบบ้านหลังเก่าของฉัน พ่อกับแม่ตัดสินใจสร้างบ้านใหม่หลังจากที่กิจการเฟื่องฟู ครอบครัวของเรามีธุรกิจส่งออก**ตอก/ไผ่**ไม่ไผ่ไปเมืองนอก

Global Subordinate

คนงานโรงงานจักสานช่วยย้ายสัมภาระของฉันไปยังบ้านใหม่ พ่อกับแม่ตัดสินใจสร้างบ้านใหม่หลังจากที่กิจการเฟื่องฟู ครอบครัวของเรามีธุรกิจส่งออก**ตอก/ไผ่**ไม่ไผ่ไปเมืองนอก

ท้อ/ลิ้นจี่ แบบที่ 1

Global Dominant

แจ้เคยมีมือยอมแพ้ในการแข่งขันกินมารารอนในปีนี้ แจ้ครูสีก็อยากจะเอาชนะจนไม่สามารถกินอะไรต่อไปได้อีก สาเหตุก็เพราะลูก**ท้อ/ลิ้นจี่**ผลที่แจ้จะเอาเข้าปากมีกลิ่นเน่

Global Subordinate

แจ้แพ้การแข่งขันกินผลไม้มารารอนอย่างไม่น่าเป็นไปได้ แจ้ครูสีก็อยากจะเอาชนะจนไม่สามารถกินอะไรต่อไปได้อีก สาเหตุก็เพราะลูก**ท้อ/ลิ้นจี่**ผลที่แจ้จะเอาเข้าปากมีกลิ่นเน่า

ท้อ/ลิ้นจี่ แบบที่ 2

Global Dominant

สมเกียรติไม่เคยยอมแพ้กับปัญหาต่าง ๆ ในธุรกิจที่เขาทำ ปีก่อนเขาต้องขายทรัพย์สินมาพยุงกิจการที่ขาดทุน สาเหตุที่ขาดทุนมาจากลูก**ท้อ/ลิ้นจี่**พันธุ์ปักกิ่งไม่ค่อยมีคนนิยม

Global Subordinate

สมเกียรติใช้ความอดทนอย่างมากในการทำธุรกิจนำเข้าผลไม้ ปีก่อนเขาต้องขายทรัพย์สินมา พยายามกิจการที่ขาดทุน สาเหตุที่ขาดทุนมาจากลูกค้า/สินค้าพันธุ์ปักกิ่งไม่ค่อยมีคนนิยม

เท้า/ค้ำ แบบที่ 1

Global Dominant

คุณหมอวินิจฉัยว่ากระดูกที่มีเอและหัวไหล่ของฉันทัก คุณหมอบอกว่าต้องใช้เวลานานมากกว่ากระดูกจะติดกัน คุณหมอไม่ให้ใช้แขนเท้า/ค้ำโต๊ะหรือยกของหนักเป็นอันขาด

Global Subordinate

กระดูกของฉันทักเพราะไปยืนเสापูนที่จะล้มใส่หัว คุณหมอบอกว่าต้องใช้เวลานานมากกว่ากระดูกจะติดกัน คุณหมอไม่ให้ใช้แขนเท้า/ค้ำโต๊ะหรือยกของหนักเป็นอันขาด

เท้า/ค้ำ แบบที่ 2

Global Dominant

หลานของฉันทกลงมาจากต้นไม้จนมือและไหล่หัก คุณหมอสั่งให้ผ่าตัดด่วนเพราะกระดูกหักไปหลายท่อน เมื่อผ่าตัดเสร็จคุณหมอไม่ให้ออกกำลังกายเท้า/ค้ำโต๊ะนาน 3 เดือน

Global Subordinate

หลานของฉันทักกระดูกหักเพราะไปยืนกึ่งไม้ที่หักลงมาทับ คุณหมอสั่งให้ผ่าตัดด่วนเพราะกระดูกหักไปหลายท่อน เมื่อผ่าตัดเสร็จคุณหมอไม่ให้ออกกำลังกายเท้า/ค้ำโต๊ะนาน 3 เดือน

บุก/ถั่ว แบบที่ 1

Global Dominant

นัทถูกแจ้งจับด้วยข้อหาเข้าไปในบ้านแฟนสาวยามวิกาล นัทอยากคุยกับแฟนถึงเรื่องที่ทั้งสอง ผิดใจกันในวันนี้ แฟนของนัทโกรธที่นัทไม่ยอมมาให้กินผงบูก/ถั่วแทนข้าวเมื่อเย็น

Global Subordinate

นัทมาจ้อแฟนด้วยอาหารลดความอ้วนสกัดจากพืชที่เธอชอบ นัทอยากคุยกับแฟนถึงเรื่อง
ทั้งสองผัดใจกันในวันนี้ แฟนของนัทโกรธที่นัทไม่ยอมให้กิน**บูก/ถั่ว**แทนข้าวมือเย็น

บูก/ถั่ว แบบที่ 2

Global Dominant

อ้อยลืมของสำคัญไว้ในสำนักงานจึงแอบเข้าไปในยามวิกาล อ้อยแปลกใจที่ไม่พบของที่หาใน
ลิ้นชักโต๊ะของเธอ แล้วอ้อยก็นึกได้ว่าเธอนำ**บูก/ถั่ว**ลดน้ำหนักกลับบ้านไปแล้ว

Global Subordinate

อ้อยกลับไปเอาอาหารลดความอ้วนที่สกัดจากพืชในสำนักงาน อ้อยแปลกใจที่ไม่พบของที่หา
ในลิ้นชักโต๊ะของเธอ แล้วอ้อยก็นึกได้ว่าเธอนำ**บูก/ถั่ว**ลดน้ำหนักกลับบ้านไปแล้ว

ปาด/เขียด แบบที่ 1

Global Dominant

ระหว่างทางกลับบ้านมีรถขับเฉี่ยวรถอัจจนรถเกือบจะเสียหลัก อ้อเล่าเรื่องดังกล่าวให้แม่ฟัง
ขณะเดินลงไปเปิดประตูบ้าน ทันใดนั้นก็มิตัว**ปาด/เขียด**กระโดดเกาะขาอัจจนอ้อร้องกรี๊ด

Global Subordinate

ระหว่างทางกลับบ้านอ้อขับรถทับกับตัวหนึ่งตาย อ้อเล่าเรื่องดังกล่าวให้แม่ฟังขณะเดินลงไป
เปิดประตูบ้าน ทันใดนั้นก็มิตัว**ปาด/เขียด**กระโดดเกาะขาอัจจนอ้อร้องกรี๊ด

ปาด/เขียด แบบที่ 2

Global Dominant

แก้มล้มลงหลังจากกระโดดหลบรถคันหนึ่งที่เกือบจะเฉี่ยวเธอ เจ้าของรถรีบเปิดประตูลงมาดู
แก้มด้วยความเป็นห่วง เจ้าของรถแล้วว่าเขาหลบตัว**ปาด/เขียด**ที่อยู่บนฝาท่อระบายน้ำ

Global Subordinate

แก้มกระโดดหลบรถคันหรือจนกบทอดที่ซื้อมาตกเกื่อนถนน เจ้าของรถรีบเปิดประตูลงมาดู แก้มด้วยความเป็นห่วง เจ้าของรถเล่าว่าเขาหลบตัว**ปาด/เขียด**ที่อยู่บนฝาท่อระบายน้ำ

ป้าย/ชโลม แบบที่ 1

Global Dominant

มีแผ่นโฆษณาสินค้าชื่อดังติดอยู่บนตึกสูงแถวที่ทำงานของรุ่ง รุ่งรีบไปซื้อสินค้าชิ้นนี้มาลองใช้ในทันที หลังสระผมรุ่งก็**ป้าย/ชโลม**ครีมลงบนผมและทิ้งไว้ตามคำแนะนำ

Global Subordinate

มีคนแจกใบปลิวโฆษณาสินค้าครีมทาผมแถวที่ทำงานของรุ่ง รุ่งรีบไปซื้อสินค้าชิ้นนี้มาลองใช้ในทันที หลังสระผมรุ่งก็**ป้าย/ชโลม**ครีมลงบนผมและทิ้งไว้ตามคำแนะนำ

ป้าย/ชโลม แบบที่ 2

Global Dominant

แก้วให้บริษัทที่ขายเสปร์ยฉีดผมเข้าพื้นที่เพื่อติดแผ่นโฆษณา มีเจ้าของบริษัทหลายบริษัทมาติดต่อขอเข้าพื้นที่ของแก้ว แต่แก้วเลือกบริษัทที่แก้วใช้**ครีมป้าย/ชโลม**ผมของเขาเป็นประจำ

Global Subordinate

แก้วให้บริษัทที่ขายน้ำมันทาผมเข้าพื้นที่โฆษณาตรงระเบียง มีเจ้าของบริษัทหลายบริษัทมาติดต่อขอเข้าพื้นที่ของแก้ว แต่แก้วเลือกบริษัทที่แก้วใช้**ครีมป้าย/ชโลม**ผมของเขาเป็นประจำ

ระบาย/ตกแต่ง แบบที่ 1

Global Dominant

แม่บ้านทำของรักของคุณยายหล่นไปในถ่อน้ำทิ้งหลังบ้าน คุณยายบอกว่าถึงอย่างไรก็ต้องไปเอาคืนมาให้ได้ แม่บอกว่ามันเป็นผ้าเช็ดหน้า**ระบาย/ตกแต่ง**ลูกไม้ที่คุณตาให้

Global Subordinate

แม่บ้านทำผ้าถักขายของคุณขายตกไปแถวป่ารกหลังบ้าน คุณยายบอกว่าถึงอย่างไรก็ต้องไปเอาคืนมาให้ได้ แม่บอกว่ามันเป็นผ้าเช็ดหน้า**ระบาย/ตกแต่ง**ลูกไม้ที่คุณตาให้

ระบาย/ตกแต่ง แบบที่ 2

Global Dominant

พลเมืองดีแจ้งว่าพบศพหญิงสาวในท่อน้ำทิ้งใกล้คลองประปา ตำรวจรีบรุดไปยังที่เกิดเหตุในทันทีที่ได้รับแจ้ง ตำรวจไม่สามารถระบุได้ว่าผู้ที่ใส่ชุด**ระบาย/ตกแต่ง**ลูกไม้นี้เป็นใคร

Global Subordinate

พลเมืองดีแจ้งว่าพบร่างคนถูกผ้าถักขายรัดคอที่ริมถนน ตำรวจรีบรุดไปยังที่เกิดเหตุในทันทีที่ได้รับแจ้ง ตำรวจไม่สามารถระบุได้ว่าผู้ที่ใส่ชุด**ระบาย/ตกแต่ง**ลูกไม้นี้เป็นใคร

รำ/กลบ แบบที่ 1

Global Dominant

ครูฝนกำลังฝึกทำทางประกอบเพลงใหม่ที่เพิ่งจะแต่งเสร็จ เพลงนี้เป็นเพลงที่ยากทั้งเนื้อร้องและทำนอง ทันใดนั้นครูฝนก็นึกได้ว่าลืมชื่อ**รำ/กลบ**ให้ปลาจึงต้องรีบออกไปซื้อ

Global Subordinate

ครูฝนนึกถึงเพลงของครูเอื้อขณะเดินไปให้อาหารหมูที่คอก เพลงนี้เป็นเพลงที่ยากทั้งเนื้อร้องและทำนอง ทันใดนั้นครูฝนก็นึกได้ว่าลืมชื่อ**รำ/กลบ**ให้ปลาจึงต้องรีบออกไปซื้อ

รำ/กลบ แบบที่ 2

Global Dominant

ครูทิพย์กำลังคิดทำทางประกอบเพลงปลาบู่ทองที่นำมาทำใหม่ เพลงนี้ถูกนำมาเรียบเรียงใหม่ให้คนรุ่นใหม่สนใจมากขึ้น ตอนนี่เธอคิดออกแต่ท่อนที่ลูกโยน**รำ/กลบ**ให้ปลาที่เป็นแม่มาเกิด

Global Subordinate

ครูทิพย์เรียบเรียงทำนองเพลงปลาบู่ทองขณะให้อาหารหมู เพลงนี้ถูกนำมาเรียบเรียงใหม่ให้คนรุ่นใหม่สนใจมากขึ้น ตอนนี้เธอคิดออกแต่ท่อนที่ลูกโยน**รำ/แกลบ**ให้ปลาที่เป็นแม่มาเกิด

ล่อ/สุกร แบบที่ 1

Global Dominant

ป๋องวางกลลวงให้แฟนสาวไปพบกับเขาที่ไร่ส้มแห่งหนึ่ง ป๋องตั้งใจจะขอเธอแต่งงานในที่ที่มีบรรยากาศสวยงาม เมื่อทั้งสองไปถึงที่หมายกลับพบ**ล่อ/สุกร**และม้าอยู่เต็มทุ่ง

Global Subordinate

ป๋องบอกให้แฟนของเขาไปพบเขาที่ฟาร์มเลี้ยงสัตว์แห่งหนึ่ง ป๋องตั้งใจจะขอเธอแต่งงานในที่ที่มีบรรยากาศสวยงาม เมื่อทั้งสองไปถึงที่หมายกลับพบ**ล่อ/สุกร**และม้าอยู่เต็มทุ่ง

ล่อ/สุกร แบบที่ 2

Global Dominant

เมื่อช่วงเช้าที่ผ่านมามีข่าวคนร้ายลงหญิงสาวไปข่มขืน ในวันเกิดเหตุหญิงสาวให้เพื่อนมารับเธอไปทำงาน เธอถูกเพื่อนพาไปข่มขืนในโรงเลี้ยง**ล่อ/สุกร**และม้ากลางทุ่ง

Global Subordinate

เมื่อเช้ามีเหตุคนร้ายพาหญิงสาวไปข่มขืนแถวฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ในวันเกิดเหตุหญิงสาวให้เพื่อนมารับเธอไปทำงาน เธอถูกเพื่อนพาไปข่มขืนในโรงเลี้ยง**ล่อ/สุกร**และม้ากลางทุ่ง

ลา/วัว แบบที่ 1

Global Dominant

เหมียวรู้สึกเสียใจมากที่อ้อมต้องจากเธอไปเรียนต่อที่เมืองนอก ประเทศที่อ้อมไปเรียนมีหุบเขาและทุ่งหญ้าสวยงาม อากาศจึงเหมาะแก่การเลี้ยง**ลา/วัว**เนื้อเพื่อเป็นสินค้าส่งออก

Global Subordinate

เหมียวดีใจมากที่อ้อมได้ทุนไปเรียนด้านการปศุสัตว์ที่เมืองนอก ประเทศที่อ้อมไปเรียนมีหุบเขา และทุ่งหญ้าสวยงาม อากาศจึงเหมาะแก่การเลี้ยงลา/วัวเนื้อเพื่อเป็นสินค้าส่งออก

ลา/วัว แบบที่ 2

Global Dominant

คุณยายเป็นห่วงดาวมากที่เธอต้องจากไปทำงานต่างจังหวัด คุณยายเข้าใจว่าดาวต้องไป เพราะความจำเป็น ดาวอยากได้เงินเยอะ ๆ มาเปิดฟาร์มลา/วัวเนื้อที่บ้านเกิด

Global Subordinate

คุณยายเป็นห่วงดาวมากที่เธอต้องไปทำงานในโรงงานปศุสัตว์ คุณยายเข้าใจว่าดาวต้องไป เพราะความจำเป็น ดาวอยากได้เงินเยอะ ๆ มาเปิดฟาร์มลา/วัวเนื้อที่บ้านเกิด

ล่าม/มัด แบบที่ 1

Global Dominant

ฉันทเห็นสุนัขแอบข้างเสาขณะเดินเที่ยวในโรมกับเพื่อนนักแปล สุนัขตัวนี้ดูตื่นกลัวผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาจนน่าสงสัย เจ้าของบอกว่ามันเคยถูกขโมยเขาจึงล่าม/มัดโซไว้ตลอดเวลา

Global Subordinate

ฉันทเห็นสุนัขถูกผูกไว้ข้างเสาขณะเดินเที่ยวในโรมกับเพื่อน สุนัขตัวนี้ดูตื่นกลัวผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาจนน่าสงสัย เจ้าของบอกว่ามันเคยถูกขโมยเขาจึงล่าม/มัดโซไว้ตลอดเวลา

ล่าม/มัด แบบที่ 2

Global Dominant

แพรนนักแปลสาวรีบออกไปทำงานแต่เช้าเพราะมีงานด่วน เมื่อไปถึงที่ทำงานแพรนก็นึกขึ้นได้ว่า เธอลืมปิดเตาแก๊ส แพรนก็ได้ดีกว่าเจ้าตูบที่แพรนล่าม/มัดโซไว้ยังไม่ได้กินข้าวเช้า

Global Subordinate

แพรรักข่าวคนเก่งรีบใส่กุญแจคล้องประตูก่อนออกไปทำงาน เมื่อไปถึงที่ทำงานแพรรักก็ขึ้นได้ว่าเธอลืมปิดเตาแก๊ส แพรรักได้อีกว่าเจ้าตบที่แพรร่าม/มัดโซ่ไว้ยังไม่ได้กินข้าวเช้า

สวน/แข่ง แบบที่ 1

Global Dominant

เมย์จะแวะซื้อดอกไม้สดจากไร่แต่หาที่จอดรถไม่ได้ ปกติเมย์ขับรถไม่เก่งและมักจะขับช้า ๆ เมื่อครุ่นนี้เมย์เกือบถูกรถที่สวน/แข่งมาเบียดจนตกถนน

Global Subordinate

เมย์ต้องเบียดรถเพราะรถอีกฝั่งวิ่งย้อนศรมาด้วยความเร็ว ปกติเมย์ขับรถไม่เก่งและมักจะขับช้า ๆ เมื่อครุ่นนี้เมย์เกือบถูกรถที่สวน/แข่งมาเบียดจนตกถนน

สวน/แข่ง แบบที่ 2

Global Dominant

พ่อและแม่ของฉันทจะไปซื้อดอกไม้จากไร่มาปลูกหน้าบ้าน ท่านทั้งสองเพิ่งจะเกษียณทำให้ท่านมีเวลาว่างมากขึ้น ก่อนถึงตลาดพ่อเห็นรถที่สวน/แข่งมาชนป่าข้างบ้านอย่างจัง

Global Subordinate

พ่อและแม่ของฉันทชอบซื้อรถย้อนศรไปซื้อของที่ตลาดแถวบ้าน ท่านทั้งสองเพิ่งจะเกษียณทำให้ท่านมีเวลาว่างมากขึ้น ก่อนถึงตลาดพ่อเห็นรถที่สวน/แข่งมาชนป่าข้างบ้านอย่างจัง

หัด/บิต แบบที่ 1

Global Dominant

เมื่อวานพ่อพาฉันทไปฝึกว่ายน้ำทั้ง ๆ ที่อากาศร้อนอบอ้าว เมื่อถึงบ้านพ่อแทบหมดแรงและนอนหลับไปในทันที ในตอนดึกพ่อเป็นโรคหัด/บิตอย่างหนักจนต้องไปโรงพยาบาล

Global Subordinate

เมื่อวานพ่อไปว่ายน้ำทั้ง ๆ ที่รู้สึกเหมือนไม่สบาย เมื่อถึงบ้านพ่อแทบหมดแรงและนอนหลับ
ไปในทันที ในตอนดึกพ่อเป็นโรค**หัด/บิต**อย่างหนักจนต้องไปโรงพยาบาล

หัด/บิต แบบที่ 2

Global Dominant

จำฝึกซ้อมการแสดงในงานเกษียณอายุของอาจารย์อย่างทุ่มเท งานนี้เป็นงานเกษียณของ
อาจารย์สอนนาฏศิลป์ที่จำนับถือ พอถึงวันงานจำป่วยเป็นโรค**หัด/บิต**อย่างหนักจนขึ้นแสดงไม่ได้

Global Subordinate

จำเตรียมการแสดงในงานเกษียณของอาจารย์แม้จะไม่สบาย งานนี้เป็นงานเกษียณของ
อาจารย์สอนนาฏศิลป์ที่จำนับถือ พอถึงวันงานจำป่วยเป็นโรค**หัด/บิต**อย่างหนักจนขึ้นแสดงไม่ได้

เกลือ/แมลงวัน แบบที่ 1

Global Dominant

ขณะอยู่ในฟาร์มฉันมองเห็นไ่ว ๆ ว่าแกะตัวหนึ่งล้มลง เมื่อเข้าไปใกล้ฉันเห็นแกะตัวนั้นนอน
น้ำลายฟูมปาก ฉันสงสัยว่ามันคงจะเป็นโรคที่มี**เกลือ/แมลงวัน**เป็นพาหะนำโรค

Global Subordinate

ขณะอยู่ในฟาร์มแกะฉันเห็นแมงสีดำเกาะแกะตัวหนึ่งที่ล้มลง เมื่อเข้าไปใกล้ฉันเห็นแกะตัว
นั้นนอนน้ำลายฟูมปาก ฉันสงสัยว่ามันคงจะเป็นโรคที่มี**เกลือ/แมลงวัน**เป็นพาหะนำโรค

เกลือ/แมลงวัน แบบที่ 2

Global Dominant

ขณะนั่งซักผ้าอยู่ฉันเห็นไ่ว ๆ ว่าเจ้าตาลกำลังนอนหลับสนิท อยู่ ๆ เจ้าตาลก็ลุกขึ้นมาร้อง
โหยหวนลั่นบ้าน พอไปดูก็พบว่า**มีเกลือ/แมลงวัน**ตอมเจ้าตาลอยู่เป็นจำนวนมาก

Global Subordinate

ขณะนั่งซักผ้าอยู่ฉันทเห็นเจ้าตาลเล่นของที่มีแมงสีดำเกาะอยู่ อยู่ ๆ เจ้าตาลก็ลุกขึ้นมาร้อง โหยหวนลั่นบ้าน พอไปดูก็พบว่า มี **เหือบ/แมลงวัน** ตอมเจ้าตาลอยู่เป็นจำนวนมาก

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวตุลยา นครจินดา เป็นชาวจังหวัดพิษณุโลกโดยกำเนิด สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลพิษณุโลก สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ เกียรตินิยมอันดับ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2553 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2554

